

STANDARD

AD, 41 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ 4 ΔΡΧ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεία:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη, Κεν-
τρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων). Ἐμβά-
σματα, ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ι-
διοκτῆτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Εσωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ Δραχ. 200
Ἐξωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ Δραχ. 110
Ἑτησίᾳ Δολλάρια /
Ἀγγλίας Σελίνια 30

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 41 ΑΘΗΝΑΙ 4 Ἰανουαρίου 1936 ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΠΑΣ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου

Ἄν προσέξῃ κανεὶς ἀργὰ τὴ νύχτα στοὺς δρόμους ποὺ περνᾷ, θὰ παρατηρή-
σῃ τὰ παράθυρα τῶν περισσότερων σπι-
τιῶν φωτισμένα. Καὶ τὰ φῶτα σβύνουν
μόνο κατὰ τὰ ἡμερώματα, ὅποτε μυστη-
ριώδεις σκιαὶ ἐξέρχονται μὲ σκωμένο τὸ
γιακὰ τοῦ παλτοῦ καὶ τρέπονται πρὸς
διαφόρους διευθύνσεις.

Τί συμβαίνει ἀρά γε;
Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κα-
νεὶς. Ἡ ἱστορία τῶν φωτισμένων παρα-
θύρων ἄρχισε ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς
Πρωτοχρονιάς, ποὺ, κατὰ τὸ πατροπαρά-
δοτον ἔθιμον, ὅλοι θεωροῦν ὑποχρέωσιν
τῶν νὰ παίξουν «γιά τὸ καλὸ τοῦ χρό-
νου». Ἀλλὰ οἱ παῖκται δὲν ἀρκοῦνται μό-
νο τὴν παραμονή. Παίζουν καὶ τὴν Πρω-
τοχρονιά, οἱ μὲν χαμένοι γιὰ νὰ ξαναπά-
ρουν τὰ χαμένα, οἱ δὲ κερδισμένοι γιὰ
νὰ κερδίσουν περισσότερα. Καὶ αὕτῃ ἡ
ἱστορία ἐξακολουθεῖ καὶ τὴ δεύτερῃ νύ-
χτῃ τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ τὴν τρίτῃ καὶ
τραβάει κορδόνι ἐπὶ ἐβδομάδες καὶ, πολ-
λὰς φορὰς, καὶ μῆνες ὀλόκληρους, ἔτσι
«γιά τὸ καλὸ τοῦ χρόνου»! Τὸ μικρόδιον
τῆς χαρτοπαίξις εἶνε τόσο δυνατό, ὥ-
στε, ὅταν προσβάλλῃ κανένα δὲν τὸν ἀφί-
νει νὰ θεραπευθῇ, παρὰ μόνον ὅταν τὸν
ἐπεινάξῃ τελείως.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως θρίσκονται νέα
θύματα καὶ ἔτσι σὲ πολλὰ σπίτια, τὴν
31ην Δεκεμβρίου τοῦ 1936, θὰ συνεχί-
ζουν τὸ πόκερ ποὺ ἄρχισαν τὴν 31ην Δε-
κεμβρίου τοῦ 1935 γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρό-
νου...

Ἄ. κ. Φαρδούλης

Μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν πληροφο-
ροῦμεθα ὅτι ὁ παγκοσμίως φήμις Ἑλ-
λην θαρύτονος κ. Φαρδούλης συνεχίζει
τοὺς καλλιτεχνικοὺς του θριάμβους εἰς
τὸν Νέον Κόσμον. Συγκεκριμένως μα-
θαίνουμε ὅτι ὁ Φαρδούλης τραγουδᾷ κά-
θε θρόνῳ ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ
τοῦ Σικάγου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν πε-
ρίφημη δραματικὴ ὑψίφωνο τῆς Κρατικῆς
Ὀπερας τοῦ Σικάγου Ρόζαν Ράισα.

Οἱ νέοι θριάμβοι τοῦ διακεκριμένου
Ἑλληνος καλλιτέχνη δὲν μπορεῖ παρὰ
νὰ γεμίζουν ἀπὸ υπερηφάνεια κάθε ἑλ-
ληνικὴ ψυχὴ.

Τὰ μυθιστορήματά μας

Ἀπὸ τοῦ τεύχους αὐτοῦ ἤρχισε ἡ δη-
μοσίευσίς τῶν συνεχειῶν τῶν δύο ὠραι-
οτάτων μυθιστορημάτων μας «Ὁ τελευ-
ταῖος τῶν Ἀτλαντιδῶν» καὶ «Τὸ χρυσὸ
τρίγωνο», τὰ ὁποῖα, λόγῳ ἐλλείψεως χώ-
ρου ἀναγκαστήκαμε νὰ σταματήσωμε
προσωρινῶς στὸ 37ον φύλλον μας. Οἱ ἀ-
ναγνώστες μας μποροῦν νὰ ἐντυφῶσιν
ἐκ νέου ἀπὸ σήμερον εἰς αὐτὰ θέσαιοι ὅ-
τι θὰ τοὺς κρατήσουν ζωντὰ τὰ ἐνδια-
φέρον μέχρι τέλους.

Αἱ συνεργασίαι αὐτοῦ τοῦ φύλλου

Στὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Ἀτλαντίδος»
γράφουν κατὰ σειρὰν σελίδων οἱ ἑξῆς:

ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ ΝΑΠ.
ΒΑΡΝΑΛΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ΔΗΜ.
ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ ΠΑΝ.
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ ΔΗΜ.
ΜΠΟΓΡΗΣ ΔΗΜ.
ΝΙΡΒΑΝΑΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ ΤΙΜΟΣ
ΑΣΗΜΑΚΗΣ Γ.
ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ ΜΙΧ.

Στὸ φύλλο αὐτὸ δημοσιεύεται ἡ συν-
εργία τῆς πρώτης πράξεως τοῦ ἀριστουρ-
γήματος τοῦ κ.

Τίμου Μωραϊτίνη

«Ὁ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

συνεχῶς βελτιουμένη εἰς περιεχόμε-
νον καὶ ἐμφάνισιν, θὰ παρουσιάσῃ
προσεχὲς φύλλο τῆς

Νέες ἐκπλήξεις

Περιμένετε ὅλοι τὸ προσεχὲς φύλλο τῆς

«Ἀτλαντίδος»

Μικρὸ Λονδίνον

Ὁ φετεινὸς χειμῶνας ἄρχισε περιέργως:
Οὔτε κρύο, οὔτε ἀντικυκλῶνες, οὔτε χι-
νι. Μόνο βροχή, βροχή, βροχή.... Οἱ δρό-
μοι τῶν Ἀθηνῶν μετεβλήθησαν σὲ λίμνες,
οἱ λίμνες σὲ καταρράκτες καὶ οἱ καταρ-
ράκτες καταποντίζουσιν μὲ παφλασμοὺς
τοὺς ἀτυχεῖς Ἀθηναίους, ποὺ ἀρχίζουν
νὰ σκέπτονται ἂν δὲ θάταν καλύτερα νὰ
προμηθευθῶν σκάφανδρα...

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκμοντερνίζεται,
ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων στὸν τόπο μας,
καὶ ὁ καιρὸς. Δὲν εἴμαστε πιά Ἀθηναῖοι.
Εἴμαστε Λονδίνον, μικρὸ Λονδίνον, ἀξιο-
δάκρυτο, σφοδρασμένο, ἀηδιαστικόν...
διότι ἔχουμε τὰ ἐλαττώματα τῆς Ἀγ-
γλικῆς πρωτεύουσας, χωρὶς κανένα τῆς
πρωτέρης.

Τὸ δισεκτον ἔτος

Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ νέος χρόνος
θάνα γρουσουζικός, γιατί εἶνε δισεκτον.
Ἀρκετοὶ μάλιστα Ἀθηναῖοι —περὶ τοὺς
χιλίους, ὅπως ἀναφέρει ἡ στατιστικὴ— ἔ-
σπευσαν νὰ παντρευτοῦν προτοῦ τοὺς
πρόλθῃ τὸ 1936.

Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ νέος δισε-
κτος χρόνος εἶνε ἀπεναντίας πολὺ γουρ-
λδικὸς καὶ ὅτι μᾶς ἐπιφυλάσσει εὐχάρι-
στες ἐκπλήξεις.

Στῆς νύφης μου...

Υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ θγαί-
νουν ἀπὸ τὸ σπῖτι τους μόνο τις ἐξαιρετι-
κὲς μέρες τοῦ χρόνου, δηλαδὴ τις γιορ-
τὲς καὶ τις ἀργίες. Μία γρηούλα τις
προάλλες — ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρο-
νιάς — μῆλκε στὸ τραμ γιὰ νὰ πάῃ στὸ
Παγκράτι, στὸ σπῖτι τῆς νύφης τῆς.

Ὁ εἰσπράκτωρ θιαστικός καὶ ἐκνευρι-
σμένος ἀπ’ τὸν πολὺ συνωστισμό, ρωτᾷ
τοὺς ἐπιβάτες:

—Ἐσὺ, ποῦ πᾶς, κύριε.
—Στάδιον.
Ὁ εἰσπράκτωρ κόβει τὸ εἰσιτήριο.
—Ἐσεῖς, κυρία.
—Πλατεῖα Πλαστήρα.
Κόβει τὸ εἰσιτήριο.
—Κι’ ἐσὺ, κυρά, ποῦ πᾶς; ρωτᾷ φτά-
νοντας στὴ γρηούλα.
—Στῆς νύμφης μου! ἀπαντᾷ ἡ γρηού-
λα σοβαρώτατα.

Ἡ ἀστυνομικὴ σελὶς

Λαμβάνομεν πλήθος ἐπιστολῶν ἐκ μέ-
ρους ἀναγνωστῶν μας τῶν Ἀθηνῶν καὶ
τῶν Ἐπαρχιῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐκφράζουν
τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὰ περιφημὰ
αὐτοτελῆ ἀστυνομικὰ διηγήματα τοῦ δια-
σήμευ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ἰουλίου
Χάρισσον, ποὺ ὅλα ἔχουν γιὰ ἥρωῖδα των
τὴν μυστηριώδη «Κυρίαν μὲ τὸ μαῦρο
χέρι».... Ἡ «Ἀτλαντίς» θεωρεῖται εὐτυ-
χὴς διότι ἐξησφάλισε ὀλόκληρον τὴν σει-
ρὰν τῶν αὐτοτελῶν περιπετειῶν τῆς «Κυ-
ρίας μὲ τὸ μαῦρο χέρι», ἐκτὸς αὐτῶν δέ,
καὶ ὀλόκληρον μυθιστόρημα καταπληκτι-
κοῦ ἐνδιαφέροντος, μὲ ἥρωῖδα τὴν ἰδί-
αν γυναῖκα ποὺ εὐρίσκεται ἀναμειγμέ-
νῃ σὲ ὅλα τὰ περιπετειώδη γεγονότα τῆς
ἐποχῆς μας. Τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστο-
ρήματος αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου μετάφρασιν
ἐλογοτέχνησε γνῶστος λόγιος, θ’ ἀρχί-
σωμεν προσεχῶς.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐπιτυχία τῆς «Ἀτλαντίδος»
ἡ ὁποία ἐξησφάλισθ’ δι’ ἀδροτάτων ἐξό-
δων, θὰ ἀναγνωρισθῇ ἀσφαλὲς ἀπὸ τοὺς
καλοὺς φίλους τοῦ περιοδικοῦ, οἱ ὁποῖοι
μὲ τὸσον φανατισμὸν τὸ παρακολουθοῦν.
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἡ «Ἀτλαντίς» δη-
λοῖ καὶ πάλιν ὅτι σὺδενὸς ἐξόδου θὰ
φεισθῇ, προκειμένου νὰ παρουσιάσῃ κάτι
τὸ ἀρτιον.

Τὰ τυχερὰ παιχνίδια

Τὰ τυχερὰ παιχνίδια ἔδωσαν καὶ πῆ-
ραν φέτος, περισσότερο ἀπὸ ὅλα τ’ ἄλλα
χρόνια. Ὁ κόσμος ὅλος ἀνεξαιρέτως ἔ-
παιξε μὲ λύσσα ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄ-
γνωστα παιχνίδια: Μπακαρά, πόκα, πό-
κερ, πλακάκια, τριαντάνα, ρουλέττα
κλπ. Τὸ περιέργον ὅμως στὴν περίπτωσιν
εἶνε, ὅτι... κανεὶς δὲν ἐγῆκε κερδισμένος!
Στοὺς δρόμους, στὰ σπῖτια, στὰ τραμ καὶ
στὶς... ἐκκλησίες ἀκόμα, δὲν ἀκούει καν-
εὶς παρὰ συζητήσεις ὅπως οἱ ἑξῆς: «Πῶς
πῆγες;» «Ἐχασα... Ἐσὺ;» «Καὶ γώ...».

Ὅστε, ἐπὶ τέλους, ποῖος ἐκέρδισε, ἀ-
φοῦ ὅλοι ἔχασαν; Φαίνεται μόνον ἐκεῖνος
ποὺ δὲν ἔπαιξαν... Ὅποτε... —καὶ τοῦ χρό-
νου!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ...

Ιστορικά ανέκδοτα

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

«Η διάσημος, ήθοποιος δεσποινίς Κλαίριν, επισκέφθηκε κάποτε τον Βολταίρο, τον οποίο θαύμαζε. Μόλις εμφανίστηκε μπροστά του έπεσε καταγής και του είπε:

— «Ω! Θεέ μου. «Ο Βολταίρος, ο οποίος επίσης θαύμαζε την Κλαίριν ως ήθοποιό, γονάτισε τότε κι' αυτός μπροστά της και της είπε:

— «Και τώρα που κατεβήκαμε και οι δυο στη γη, πώς είσθε στην υγεία σας; «Ετσι, αβρότατα, την είπε κι' αυτός θεά!

ΑΠΕΦΥΓΕ ΤΟΝ ΣΚΟΠΕΛΟ...

«Η κυρία ντε Στάελ, θέλοντας να μάθω αν ο Ταλεϋράνδος την αγαπούσε τόσο όσο και μιαν άλλη γυναίκα, τον ρώτησε:

— «Αν πέσουμε και οι δυο μας στη θάλασσα, ποιαν από τις δυο θα σώσετε πρώτα;

— Είμαι βέβαιος κυρία μου, απάντησαν ο ξευπνός διπλωμάτης, ότι ξέρετε και οι δυο θαυμάσια κολύμπι.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΑΙΖΕ...

«Ο γνωστός γάλλος τραγωδός Ντιβιγιέ, που ήταν αδιόρθωτος φαρσέρ, μπήκε μια μέρα, δέκα λεπτά προ της παραστάσεως στο γραφείο του διευθυντού και του είπε:

— «Απόψε δεν παίζω.
— Τι έκαμε λέει;
— Είπα, απόψε δεν παίζω.
— Δεν είναι άστεία αυτά, κύριε!
— Είπε σοβαρώτατα, κύριε διευθυντά.
— Κάνε μου τη χάρη και μὴν ἀστειύ-
εσαι.

— Δεν παίζω απόψε. Πάει, τελείωσε.
— Μά γιατί; Τι έπαθες;
— Τίποτε.
— Μήπως είσαι άρρωστος;
— Όχι.
— Μήπως δεν σου βάλαν τὸ δνομά σου στο πρόγραμμα;
— Λίγο μ' ενδιαφέρει.
— Τότε λοιπόν ποιά αίτία σ' αναγκάζει νά τὸ κάμης αυτό;
— Γιατί δεν έχω απόψε μέρος στο έργο...

ΑΥΛΟΚΟΛΑΚΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Μία μέρα ο περίφημος γιά την περηφάνειά του δούξ της Όρλεάνης, πηγαίνοντας κυνήγι και θέλοντας να πηδήξει με τ' αλογό του μία χαράδρα δεν τὰ κατάρφερε καλά και τὸ μὲν αλογό του πήδηξε επιτήδεια αὐτὸς ὅμως βρέθηκε στη χαράδρα μέσα κρατώντας τὰ πλευρά του. Αμέσως οί ὑπηρέτες του έτρεξαν νά τὸν περιποιηθοῦν. Αλλά αὐτός, τούς ἐδιώξε λέγοντάς τους:

— Κύριοι. Μὴν ἀνησυχῆτε. Παρά τρία νὰ μείνω γιά πάντα σ' αὐτή τὴν χαράδρα.

Κι' ένας περίφημος αὐλοκόλαξ, ἀπὸ τούς προστρέξαντας, τοῦ εἶπε:

— Έκλαμπρότατε! Μεγάλη τιμὴ θάταν αὐτὸ γιά τὴν ταπεινὴ τούτη χαράδρα!...

Αισθηματικές ιστορίες

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΑΓΑΠΗ...

Τὸ ζεύγος Ντερλὶς ἦταν πολὺ μοντέρνο. Περισσότερο ὅμως ἡ Σολάνς Ντερλὶς ποὺ τὸ ἔλεγε καὶ τὸ καυχόταν:

— «Ελευθερία, ἀπόλυτη ἐλευθερία, ἔλεγε σ' ὅλους τούς γνωστούς της. Τόσο ὁ ἀντρας μου ὅσο κι ἐγὼ ποτὲ δὲν ρωτοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ποὺ ἦταν ἡ ποὺ θὰ πᾶν. Ἐχουμε μεταξύ μας ἀπεριόριστην ἐμπιστοσύνη. Ἀλλῶστε νομίζω πὼς ἡ ἐλευθερία εἶνε ἡ καλύτερη θάσις τῆς εὐτυχίας ἐνὸς ἀντρογόνου.

Γιὰ νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τὴν ἀλήθεια, ἡ Σολάνς δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον γιά τὸν ἑαυτὸ της, ἀφοῦ ὁ ἀντρας της, ἀπασχολημένος πάντα με τὶς δουλειές του, ἦταν τραπέζιτης— δὲν τὴν συνόδευε πούθενά. Ἦταν ἀεικίνητος. Ἐργαζόταν ἀπ' τὸ πρωὶ ὥς τὸ θράδυ καὶ διέσχισε με τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό του τοὺς δρόμους τῆς Παρίσι καθημερινῶς, γιά νὰ προφθάιν νὰ διεκπεραιώη ὅλες τὶς ὑποθέσεις του. Ἔτσι, ὅπως ἦταν φυσικό, παραμελοῦσε τὴν γυναίκα του.

Μὰ ἡ Σολάνς, νέα καὶ νόστιμη γυναίκα ὅπως ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ μὲν κλεισμένη ὀλημερίς στὸ σπίτι. Ἀγαποῦσε τὴν κίνησι, διωχόσε ζωή. Ἔτσι, δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιά διασκεδάσι, ἀπὸ κανένα ντάνσιγκ ἢ κλόυμπ.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ Ἄντουαν Ντερλὶς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του με τὸ αὐτοκίνητάκι του, ἀκούσε στὴ διασταύρωσι τῆς λεωφόρου Σαιν Ζερμαίν νὰ τὸν φωνάζουν με τὸ μικρὸ τὸ ὄνομα.

Γύρισε τὸ κεφάλι του. Μιά νέα γυναίκα ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος του. Φρενάρησε καὶ περίμενε νὰ τὸν πλησιάσῃ ἡ ἀγνωστή.

— Δεν με ἀναγνωρίζετε; τὸν ρώτησε ἡ νόστιμη κοπέλλα μόλις ἔφτασε κοντά του. Τὴν ὥραια σιλουέττα, τί λεπτὸ προσωπάκι. Ἀ... τώρα καταλάβαινε. Καὶ βέβαια τὴν θυμόταν. Ἦταν ἡ Λυσέτ, μιὰ μικρὴ φιλενάδις τῶν παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ στὸ Καρτιέ Λατέν. Ὁ Ἄντουαν εἶχε τὶς καλύτερες ἀναμνήσεις γι' αὐτήν.

— Μικρὴ μου, Λυσέτ! Τί μοῦ γίνεσαι; Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ σε ξαναβλέπω.

— Παντρεύτηκα πιά. Εἶμαι γυναίκα τοῦ Ζαν Ντυράν, ἐνὸς ἐμπόρου ποὺ ταξιδεύει πολὺ συχνά. Καὶ σὺ Ἄντουαν; Μοῦ μένει ἀλησμόνητος ὁ ὥραϊος καιρὸς ποὺ περάσαμε μαζί.

— Πᾶμε σὲ μιὰ μύρτα, Λυσέτ, ἐκεῖ θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα.

Τὴν πήρε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ προχώρησαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Ἐκεῖ ἔμειναν μιαν ὥρα σχεδὸν ἀναπολώντας ὅλη τὴν περασμένη ζωὴ τους.

— Θὰ ἤθελες νὰ θλεπώμαστε, Ἄντουαν; Εἶμαι σχεδὸν πάντα μόνη. Τηλεφώνησέ μου 21-732. Μὴ ξεχάσης, ἔ;
— Ὁχι, ὄχι, μικρὴ μου Λυσέτ. Γεῖά σου.

Γύρισε γρήγορα σπῖτι του, χωρὶς νάχη σκοπὸ νὰ τηλεφωνήσῃ ποτὲ στὴ Λυσέτ.

Σπῖτι του θρῆκε τὴ γυναίκα του νὰ τὸν περιμένῃ, πράγμα πολὺ σπάνιο.

— Τί ἔχεις, Σολάνς; Μήπως εἶσαι ἀρρωστή;

— Ἐγὼ; Κάθε ἄλλο. Εἶχες πολὺ δουλειὰ σήμερα;

— Τρομερή. Γύρισα τὸ μισὸ Παρίσι με τ' αὐτοκίνητό μου.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκανες;

— Σὰν τί ἄλλο;

— Δὲν εἶχες ἕνα ραντεβου στὸ βουλεβάρτ Σαιν Ζερμαίν με μιὰ γυναίκα; Κι' ὕστερα πήγατε σὲ μιὰ μύρτα;

— Ὁ Ἄντουαν τᾶχασε. Κατάρθωσε ὅμως νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Μὰ, μιὰ παλιὰ γνωριμία... τίποτε σοβαρό...

— Δεν σὲ πιστεύω. Ὅταν εἶνε κανεὶς παντρεμένος...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Ἐγὼ μήπως σὲ ρώτησα ποτὲ ποῦ πᾶς καὶ τί σε κάνει νὰ τρέχῃς στὸ τέννις με τὸν Βέλλο σου ἢ στὰ ντάνσιγκ με τὸν Ἄγγλο σου καὶ γυρίζεις στὶς 2 καὶ 3 τὰ μεσάνυχτα.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἐγὼ δὲν δίνω ραντεβου ὁὲ κανένα γιά νὰ σε κάνω ρεζήλι.

— Ἐσὺ μπορεῖ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ ἐγὼ τὸ παραμικρό...

— Ναι, τὸ παραμικρό. Μὴ με παίρνης γιά κουτὴ. Ὅταν ἕνας ἀντρας ἔχη ραντεβου δὲν εἶνε διόλου μικρὸ. Εἶνε μεγάλο, τρομερό!

— Καλὰ. Τότε κι' ἐγὼ δὲν θὰ σε πιστεύω στὸ ἔξης σ' ὅ,τι θάρχεσαι νὰ μοῦ λές.

— Πᾶνε πᾶν τότε ὅτι εἶσαι ἡλίθιος.

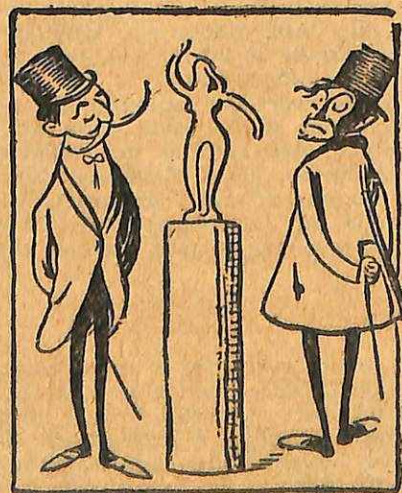
Ὁ Ἄντουαν ἔξω φρενῶν τράβηξε γιά τὸ γραφεῖο του, ἐνῶ ἡ Σολάνς ξεποῦσε σὲ λυγμούς, μουρμουρίζοντας:

— Μὰ ἐπὶ ἅπα' ἴση μετὰ παληογυναίκα τοῦ Καρτιέ Λατέν... Εμένα, ποὺ τοῦχα τόσην ἐμπιστοσύνη. Θεέ μου.

Κι' ἔφυγε γιά τὴν κάμαρά της.

Ὁ Ἄντουαν τώρα τὰ καταλάβαινε ὅλα. Ἡ θάσις τῆς ἐλευθερίας ἦταν γι' αὐτὴν καὶ μόνο. Γι' αὐτὴν ἡ ἐμπιστοσύνη ἦταν ἕνα καθήκον καὶ ἡ δυσπιστία ἕνα δικαίωμα.

FREDERIC BOYTET

—Εἶνε ἀριστούργημα τοῦ 18ου αἰῶνος.
—Τοῦ 14ου, συνάδελφε.

—Τοῦ 13ου εἶνε, ἡλίθιε!
—Βρίσεις τὸ ἀριστούργημα, κῆνος ἔ. τοῦ 14ου εἶνε!

ΓΙΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΚΥΡΩΣΕΩΝ

Απὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἐπεβλήθη οἱ κυρώσεις στὴν ἄτακτὴν καὶ ἀπειρητὴν Ἰταλία, οἱ ὑπῆκοοί της θρέθησαν σὲ μιὰ κατὰστασι ἀπεριγράπτως ἀνικητὴ καὶ καμικὴ συγχρόνως.

Ὁ Ντοῦτσε, γιά νὰ φέρῃ ἕνα κάποιο ἰσχύριο στὸν προϋπολογισμό τοῦ κράτους, νὰ προλάβῃ ἐνδεχόμενα δυσάρεστα ὁδοῦ, ἐπέβαλε στοὺς ὑπῆκοους του ὁρισμένους περιορισμούς καὶ «αυστάσεις» ἀν εἶνε δυνατόν νὰ λεχθοῦν «αυστήσεις» ἀφοῦ τὶς... ἐπέβαλε ὁ Ντοῦτσε!

Τὶς ὁποῖες θέλοντας καὶ μὴ οἱ Ἰταλοὶ ἐδέχθησαν.

Ἰδοὺ οἱ χαρακτηριστικώτερες:

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

1) Συνιστάται στὸν ἐφημεριακὸ κλῆρο τοῦ ἰταλικοῦ κράτους νὰ μὴν κάμῃ στὸ «ἐσπερινό», γιά νὰ γίνεταί μιὰ εἰρηνικὴ οἰκονομία ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἐσπερινὸς μπορεῖ κάλλιστα νὰ γίνεταί πρωὶ μαζί με τὸν ὄρθρο.

2) Συνιστάται στοὺς μητροπολίτας ἀρχιεπισκόπους νὰ προτιμοῦν τὴν πενιμετάστασί τους στὴν ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἡχοποιήσις αὐτοκινήτων συνεπάγεται στρατιώτης θενζίνης, προϊόντος πολυτίμου γιά τὸν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἰταλίας ἀγῶνα μας.

3) Συνιστάται ἐν γένει σ' ὅλους τοὺς ἰταλικοὺς νὰ κάμουν οἰκονομία κηροῦ θυμιάματος, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ πληρώματα εἰς χρυσὸν τοὺς ξένους, ἀπ' τοὺς οὗς τὰ ἀγοράζουμε.

ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ ΣΑΜΠΑΝΙΑ

Ποτάσιες πινακίδες ἀνηρτήθησαν κατὰ τὰς πύλεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Οἰκονομικῆς τῆς Ἰταλίας στὰ διάφορα κέντρα διασκεδάσεως με τὶς ἐπιγραφές: «Μὴν πίνετε σαμπάνια. Ἐνισχύετε τοὺς ἐχθροὺς». Ὑπάρχει ὠραϊότατο ἀγνὸ ἰταλικὸ ποτὶ. Πίνοντάς το ἐνισχύετε τὸν κατὰ τὸν Ἄθυσσινας ἱερὸ πόλεμό μας, γιὰτὶ αὐτὰ σὰς μένουν στὸν τόπο τους. Κάθε γαλλικὴ σαμπάνια, λοιπόν!.

ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα «Τζιορνάλε ντ' ἄλμα» γράφει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιβολῆς τῶν κυρώσεων, τὰ παρακάτω ἀξιοπρόεργα:

1) Ἰταλόπαιδες μᾶς δίνουν τὸ συγκινητικώτερο παράδειγμα φιλοπατρίας. Κάθε πρωὶ, μᾶς γράφει ἕνα ἀπ' αὐ-

τά, πηγαίνω τὴν «Τζιορνάλε ντ' ἰτάλια» στὸ σχολεῖο καὶ διαβάζω τὰ πύρινα ἄρθρα της στοὺς συμμαθητάς μου. Τὰ κοριτσάκια με ἀκούνε με κατανύξι καὶ μέσῃ στὰ μάτια τους διακρίνω τὴν φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ νὰ ξεπηδᾷ. Ὅταν τοὺς διάβασα ἕνα ὠραῖο ἄρθρο σὰς γιά τὶς κυρώσεις κάποιος συμμαθητῆς μου σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Στὴν κουζίνα μας ἔχομε πολλὰς κατσαρόλες ἀπὸ κασίτερο καὶ ἄλλα μέταλλα. Ἄν ἡ πατριούλα μας τὶς ἔχη ἀνάγκη τὶς προσφέρω.

— Κι' ἐγὼ!

— Κι' ἐγὼ!

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ... ΤΟΙΧΩΝ

Ἐπάνω σ' ἕνα τοῖχο ἐνὸς στρατώνος τῆς Βενετίας, κάποιος ἀνορθόγραφος στρατιώτης ἐμφοροῦμενος φαίνεται ὑπὸ διακαοῦς πατριωτισμοῦ, ἔγραψε τὰ κάτωθι:

«Λυώστε στρατιῶτες τὰ σιδερένια κρεβάτια σας γιά νὰ προσφέρωμε τὸν σίδηρον στὴν πατρίδα. Ὁ Ἰταλὸς στρατιώτης κοιμάται καὶ ἐπάνω στὸ χῶμα».

Ἀσφαλῶς ὁ ἐνθουσιῶδης αὐτὸς στρατιώτης θὰ λησμόνησε ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποια ἀρρώστεια στὸν κόσμον ποὺ καλεῖται «ρευματισμοί».

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ

Στὰ ἰταλικά παντοπωλεῖα ἔχουν ἀναρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρμοδίαν κατὰ τῶν κυρώσεων ὑπηρεσία, πινακίδες με τὴν σύστασι: «Εἶνε κοῦτὸ οἱ Ἰταλοὶ νὰ τρῶνε ἀγγλικὴ μαρμελάδα κατασκευασμένη ἀπὸ ἰταλικὰ φρούτα».

«ΜΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!»

«Τὶς ὄρες τῆς ἀναπαύσεώς σας μὴν τραγουδάτε τοὺς χυδαίους ἐκείνους ἐξωτερικοὺς σκοποὺς «ντοῦ-ροῦ-ντοῦ-ντοῦ» ποὺ δὲν ἔχουν καμμιά σημασία καὶ κανένα γούστο. Τραγουδάτε ἰταλικά καὶ πόνον ἰταλικά τραγουδᾷ. Μὴν συντελῆτε στὸ νὰ πλουτίζουν οἱ ξένοι συγγραφεῖς μετὰ τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα ποὺ εἰσπράττουν ἀπὸ σᾶς».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Πελάτης. — Δάνεισα σ' ἕναν φίλο μου 1000 δραχμές καὶ δὲν τοῦ πήρα ἀπόδειξι. Τί πρέπει νὰ κάνω;

Δικηγόρος. — Γράψτε του: «Ἀποστελλατέ μου τὶς 2.000 δραχμές ποὺ σᾶς δάνεισα».

Πελάτης. — («Εκπληκτος»). Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε φέμα. Ἐγὼ τοῦ δάνεισα μόνον 1000.

Δικηγόρος. — Ἀκριβῶς. Αὐτὸς ὅμως θὰ φροντίσῃ νὰ σᾶς γράψῃ ὅτι σᾶς χρωστᾷ μόνον 1.000 κι' ἔτσι θάχετε τὴν ἀπόδειξι.

ΑΙΤΙΑ ΤΟ... ΞΕΝΟ ΠΑΛΤΟ

Δυὸ φίλοι, ἀφοῦ γευματίσαν σ' ἕνα ἐστιατόριο σηκώνονται νὰ φύγουν. Περνώντας ἀπὸ τὸ θεστιάριο φοροῦν τὰ πανωφόρια τους. Ὁ ἕνας τους δίνει ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ στὸ γκαρσόνι.

— Δεν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ πότε ἔγινες τόσο γενναῖος, τοῦ λέει ὁ φίλος του, νὰ δίνῃς εἰκοσπεντάρικά στὸ γκαρσόνι.

— Τί νὰ γίνῃ; Ἄν δὲν μᾶς ἔδινε τὸ πανωφόρι ποὺ θλέπεις δὲν θάπαρνε κι' αὐτὸ τὸ πουρμπουάρ.

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

— Τί ἔκανε λέει; σὲ δεκαπέντε μέτρα ἀπόστασι δὲν εἶσαι σίγουρος ἂν μπορῇς νὰ σκοτώσῃς αὐτὸ τὸ κουνέλι; Κι' ὅμως, ἔχῃς ἀκούσει πὼς στὴν Ἀφρικὴ δὲν ἔχανες τουφεκία!

— Ναι, μὰ κυνηγοῦσα ἐλέφαντες!

ΓΛΩΣΣΑ ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΑ...

— Μιὰ ὥραία θέσι σὰν τὴ δική σας, κύριε διευθυντά. Νὰ τί θὰ ἐπιθυμοῦσα.

— Ὅλοι ἴδιοι εἴσθε. Ὀνειρεῦσαστε μιὰ τεμπέλικὴ ζωή.

ΕΙΧΕ ΛΑΒΕΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ...

— Θύμιο, πάλι μέθυσε; Κακομοίρη, τί θὰ γινώσουν ἂν σὲ βρῖσκανε στὸ δρόμο ἔτσι;

— Ἀφεντικὸ. Ἐγὼ πάντα μιὰ κάρτα στὴν τσέπη μου μετ' ὄνομά μου.

ΕΚΔΙΚΗΣΙ

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβαινα. Λέτε πὼς μισεῖτε φοβερά αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ἐντούτοις ἐπιμένετε νὰ τὸν δώσετε στὴν κόρη σας.

— Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸ λόγον θέλω νὰ γίνω πεθερὰ του...

ΣΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

— Τὸ τραῖνο εἶχε πάλι μιὰς ὥρας καθυστέρησι. Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, σὲ τί χρησιμεύουν τὰ ρολογια σας.

— Μὰ χωρὶς αὐτὰ πὼς θὰ ξέρουμε ὅτι ἔχομε καθυστέρησι;

—Ε, νά, λοιπόν, γιά νὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι ὡς στὸ σπᾶσω τὸ κεφάλι.

—Πᾶσε τὸ ἀριστούργημα. Καὶ ξέρετε, θυμῆκα πὼς ἦταν τοῦ 16ου αἰῶνος.
— ἔχετε ἀπόλυτο δίκιο.

Η ζωή μας είναι θέατρο ΠΡΟΣΜΟΝΗ...

Του κ.Χρ.Κ.Χαιροπούλου

(Βραδάκι, σ' ένα αόητο γραφείο. Οι τοίχοι όλοι σκεπασμένοι με διελιοθήκες. Βαθιές πολυθρόνες και ντιβανιά με μαξιλαράκια. Σ' το γραφείο σκορπισμένα άνακατα περιοδικά επιστημονικά, χαρτιά με μισοαρχινισμένες φράσεις μολυσμένα, πέννες. Σ' ένα πολυθρόνα έγγλυζική κανίζει άφηρημένος "Εκείνος". Απέναντί του, μισοξαπλωμένος σ' ένα μαξιλαράκι του ντιβανιού, τον κυττάζει περίεργα ο φίλος του. Τό λωμό δε-εμμέριανό δειλινό λιποθυμεί άργα. Τά παράθυρα άφίγουν νά περάσουν σ' το δωμάτιο οι πρώτες σκιές της νύχτας).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάει τ'ο ταγκό του και σηκώνεται): Κι' όμως... Δεν είναι άσκημη ή ζωή, όσο κι' αν είναι άπιαστη ή εύτυχια...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Γιατί δεν της τ'ο λές; **ΕΚΕΙΝΟΣ** (γελά με κάποια πίκρα): Μακάρι νάταν τόσο άπλό...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Άπλο λέει; Άπλούστατο... Θα την ξεμοναχιάσεις σ'ε μιά γωνιά όπου ουδ'ήποτε σαλονιού που συχνάζει κι' οι δυό σας, θ' αφήσης πρώτα ν' άκουσ'τη άπ' τ'ο ραδιόφωνο ή δοξαριά κανενός Ταγγάνου, ή τ'ο τραγουδι καμμιιάς ντιζέζ... Κι' ύστερα, χωρίς κανέναν πρόλογο, θα της πής, φροντίζοντας ή φωνή σου νά έχη κάποιο τρεμούλιασμα: «Σ' αγαπώ...». Είναι δυό λεξούλες τόσο μικρές, λέγονται τόσο εύκολα, κι' είναι ό ήχος τους τόσο άπαλός, σάν βελούδινος... Κι' ύστερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά σου πω έγώ τί θα γίν'η ύστερα... "Η θά μού άπαντήση κι' ένα της ειρωνικό γέλιο, ή θ' άκούσω μιά άπάντησι πού θά με ίκανοποιήση. Άφίνα έντελώς την πρώτη έκδοχή, πού, σ'ε θεβαιώνω, δεν είναι καθόλου άπιθανή, κι' έρχομαι σ'τη δεύτερη. "Αν δεχτή τόν έρωτά μου, τότε θ' άρχισ'η μιά κοινή αίσθημα-τική Ιστορία... Θα την δώ κάπου, θα την άγκαλιάσω, θα της κλείσω τ'α χέλια με τ'α δικά μου, θα της πω χίλιες άνοησίες, πολύ σιγά, σ'τ' αυτί, ίσως μού π'η και κείνη... Κι' ύστερα...

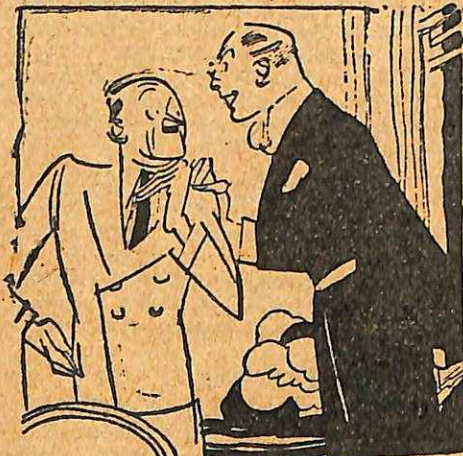
Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: "Υστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, αυτό τ'ο «ύστερα» με φοβίζει... "Αν ή άγάπη μας γίν'η ρουτίνα; "Αν φτάση κι' ύστερα άρχισ'η νά κατρακυλά προς τ'α κάτω;... "Αν οι περιπτώσι μάς γίνουν υποχρέωσι, τ'α έρωτόλογά μας συνήθεια, τ'α φιλιά μας επιβεβλημένη άβρότης;... Τί θα γίν'η τότε; Για πές μου...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Τότε: "Απλούστατα... "Η Ιστορία σας, άφ'ου θά σ'ας έχη χάρισει ώραιές στιγμές, θά πά-ρη ένα τέλος. Θα χωρίσετε ήρεμα, πολιτισμένα, άπό άνάγκη, όπως άπό άνάγκη και θά έχετε ένωθ'η και σ'υ θά ζητήσης κά-ποιαν άλλη γυναίκα μαζί με κά-ποιαν άλλη περι-πέτεια... Και μάλισ-

θ'ής τ'η γυναίκα, θ' άρχισ'η πάλι ή περι-πέτεια... Θα την ξεμοναχιάσεις σ'ε μιά γωνιά όπου ουδ'ήποτε σαλονιού, θ' αφήσης πάλι ν' άκουσ'τη άπ' τ'ο ραδιόφωνο ή δο-ξαριά κανενός Ταγγάνου, ή τ'ο τραγουδι καμμιιάς ντιζέζ... Και λοιπά, και λοιπά, και λοιπά... "Ετσι είναι, φίλε μου ή ζωή... Σφαίρα είν' ό κόσμος και γυρίζει... και, μαζί του, γυρίζουν όλα: "Αντρες, γυναί-κες, έρωτες... Και μέσα σ' αυτή την άλ-λαγή, βρίσκεται — πιστέμ'ε με — ή πραγ-ματική εύτυχια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οι θεωρίες σου είναι πολύ σωστές... Αλλά ή περίπτωσί μου είν' έν-τελώς άλλοιώτικη... Ξέρεις πώς δεν είμαι διόλου ρομαντικός... Τ'α μυθιστορήματα της Ντελύ μ' άφίγουν άσυκίνητον, κι' έ-χω πετάξει σ'ε κάποια γωνιά της βιβλιο-θήκης μου τ'ο "Εκείνη δεν άπ'ήνησε" της Σεράο, με άκοπα τ'α φύλλα... Αυτή ή γυ-ναίκα όμως μούχει έμπνεύσει κάτι περι-εργο: Την άγαπή, κι' όμως δίνω όλα τ'α χρόνια της ζωής μου γιά νά μ'ην τ'ο κα-ταλάθω... Είναι τόσο ώμορφα τ'α μάτια της, τ'α μεγάλα έκείνα κατάμαυρα μά-τια της, όταν με κυττούν άνώπιπα, πού δεν θέλω ούτε στιγμή νά σκεφτώ πώς μιά μέρα, μπορεί νά τ'α θαρ'εθώ και νά μού

—Και γιατί δεν της τ'ο λές;

φανούν άλλα ώμορφότερα... "Η φωνή της είναι τόσο άπαλή και δέ θέλω νά την σκε-πάσω καμμιά άλλη... τ'ο γέλιο της γεμίζει με τόση χαρά τ'ην ψυχή μου και δέ θέλω νά πνιγ'ή άπό κανένα άλλο γέ-λιο. Κι' δ'λ' α'τά, θά γίνουν άναμφισβή-τητα, άν την άφήσω νά τ'ο καταλάθω... Τίποτε δεν θ'αστ'ά σ' αυτό τόν κόσμο... Οι έρωτες περνούν, όπως κι' οι άνθρω-ποι, και δίνουν τ'η θέσι τους σ' άλλους. Είναι φυσικός νόμος αυτό... Όπως ή γ'η θά γέμιζε άσφυκτικά άν δεν υπήρχε τρό-πος νά πεθαίνουν οι άνθρωποι, έτσι κι' οι ψυχές: Θά γινόταν ένας άνυπόφορος συ-νωστισμός μέσα σ'ε κάθε καρδιά, άν δεν υπήρχε τρόπος νά πεθαίνουν οι άγάπες... Κι' αυτό άκριβώς θέλω ν' άποφύγω. "Ε-κείνο πού αίσθάνομαι γι' αυτή τ'η γυναί-κα δέ δά γίν'η ποτέ "έρωτας" με τ'η ση-μασία πού δίνουμε συνήθως σ' αυτή τ'η λέξι. Γιατί έρωτας σημαίνει έξωτερίκευ-ση, ανταπόδοση, φιλιά, όρκοι, λαχτάρ'ες, άπογοητεύσεις, και τέλος. "Ο δικός μου έρωτας λοιπόν δέ θά γνωρίση τίποτ' ά-πό δ'λ' α'τά... Ούτε θά έξωτερικευ'η, ού-τε θά ζητήση ανταπόδοση, φιλιά, όρκους, ούτε θά νοιώση λαχτάρ'ες κι' άπογοητεύ-σεις — και δεν θά τελειώση ποτέ...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Κι' αν σ'την πάρη κά-ποιος άλλος;... Δεν τ'ο συλλογίζ'εσαι αυ-τό; Είναι τόσο ώμορφη, φυσικά θ' άκούη πολλά λόγια σάν α'τά πού δέ θές νά της πής εσύ... "Αν πέρ'η;... **ΕΚΕΙΝΟΣ**: Δέ, με νιάζει... Βέβαια...

δ'ε θέλω νά πω ότι ή ζήλεια δέν έχει θέ-σι σ'την καρδιά μου... Μά, κι' αν τ'η χάσο, ό πόνος θά λιγοστέ-ψη άπό μιάν ιδέα: "Ότι κι' ό έρωτάς της με κείνον πού θά μού τ'ην πάρ'η, κάπο-τε θά τελειώση άνα-πόφρευτα, γιατί θά'χη έξωτερικευ'η. Κάπο-τε έκείνος θά τ'η θ'α-ρεθ'η, ενώ έγώ ποτέ. Κάποτε ή άγάπη τού τρίτου αυτού θά γί-ν'η ρουτίνα, ενώ ή δι-κή μου θά μείν'η πάν-τα ίδια, κρυμμένη θ'α-θεί α' μέσα μου...

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Ναι, μά πώς μπορείς και κρατιέσαι; Είσαι διαρκώς μαζί της... Δεν φοβάσαι μ'ην τ'ο καταλάθω;... **ΕΚΕΙΝΟΣ**: "Όχι. "Αγαπώ τόσο πολύ τόν έρωτά μου, πού φυλάγομαι πάντα...

Πόσες φορές θρεθ'ήκαμε μαζί δίπλα σ'το πιάνο, πόσες φορές περάσαμε σ'ε σαλό-νους στιγμές άδέχαστες γιά μένα, συη-τώντας γιά τ'ο ένα ή γιά τ'ο άλλο ζήτη-μα... Πάντα φροντίζω νά δίνω ένα άπράν-ταχτο "άλλοθι" σ' αυτή τ'η γλυκειά κα-τηγορία πού ίσως νά θέλ'η ή ίδια νά μού άποδώση. Πότε της μιλώ για περιεργα κι' έλασπρά και τ'η βλέπω νά γελά με κέφι, πότε κάνω κόρτε με μιάν άσήμαντη γυ-ναίκα μπροστά της φυσικώτατα, πότε της πετάω κανένα κομπλιμέντο μπροστά σ' άλλους, έτσι πού νά την κάνω νά σκέπτε-ται: «"Αν αυτό πού λέει τ'ο αίσθανότανα πραγματικά, θά μού τώλεγε όταν θάμα-στε μόνοι, κι' όχι τώρα, μπροστά σ'όν κόσμο...»... "Όχι, τ'ο ξέρω... "Έχει θεβαι-ωθ'η πώς ένδιαφέρομαι γιά όλα τ'άλλα, εκ-τός άπ' αυτήν... Και κείνη ένδιαφέρεται γιά όλα τ'άλλα, εκτός άπ'ο μένα. Κι' ή άγάπη μου μοιάζει σάν ένα σπάνιο λουλούδι, πού δέ θά μαραθ'η ποτέ. "Ενα λουλούδι, πού δέ θά νοιώσω ποτέ τ'η μυρουδιά του. "Α, πιστέμ'ε με, φίλε μου... "Η προσμονή είν' ένα περιεργο συναίσθημα: Μοιάζει θεληματικό μαρτύριο, αλλά είναι τόσο γλυ-κειά... Ξέρεις πάντα ότι κάτι περιμένεις, κάτι πού δέ, δοκίμασες ακόμα... Τί φυσι-κώτερο, νά μ'ην τ'ο δοκίμασης ποτέ, γιά νά τ'ο περιμένης πάντα;... (Σ'τ'ο δωμάτιο μπαίνει ό υπήρετης κι' άνάθει τ'ο φώς. Σ' ένα δίσκο έχει ένα μεγάλο φάκελλο. "Ε-κείνος τόν παίρνει και τόν άνοίγει. "Ο ύ-π'ήρετης θ'αίνει).

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Σ'α φέρ-πάρ μοιάζει... **ΕΚΕΙΝΟΣ**: "Άκουσε... (Διαβάζει): «"Ο κύριος και ή κυρία... Λαμβάνουν τ'ην τιμήν νά σας καλέσουν εις τους γά-μους της κόρης των...»... τελεσθησέ-νους τ'ην... (Οι δυό φίλοι μένουν γιά λίγο σιωπηλοί! "Υστερα "Εκείνος θ'αίνει τ'α τα-γάρα του, προσφέρει σ'το φίλο του, παίρνει κι' αυ-τός ένα. Καπνίζου. "Ε-κείνος παρακολουθεί ή φηρημένα τόν καπν'ν' άνεβαίνει προς τ'ο ταβά-νι σ'ε άπειρα γκριζα δα-χτυλidia).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σκέψεις

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Δέν υπάρχει άγρι-ώτερο και σπαρακτι-ώτερο μίσος, άπ'ο τ'ο μίσος πού νοιώθε-ί'εσα της ή ψυχ'η γιά ένα πρόσωπο πού έ-άτρεψε, όταν κα-ταλήξ'η νά τ'ο μισή-η. Τ'ο μεγάλο μίσος, όνον άπό τ'α βάση της μεγάλης αγά-της είναι φυσικώτερο ή άναδούχη.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ

"Η διαφθορά είναι άρκετά ήδονική τ'ην άπαγορεύουν οι άν-θρώποι και μ' αυτόν τόν τρόπο προσθέ-τουν σ'την ήδονή της και τ'η γλυκύτητα τού άπαγορευμένου...

ΕΓΩΙΣΜΟΣ

"Αγαπώμε καμμιά φορά τόν έαυτό μας περισσότερο άπό ό-λους τούς άλλους, έ-πειδή είναι τ'ο μόνο άν πού δέν μας ει-κονεύεται, ούτε μ'ας πικραίνει με φαρι-κερά λόγια όταν πο-νούμε.

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

"Αλλοίμονο σ'ε κεί-νην τ'ην πολιτεία, πού ό τίμιος, έρμος κι' έλομόναχος άνθρω-πος, άνάμεσα σ'ε τό-τους άτίμους, άρχί-ζει νά ντρέπεται και νά μετανοή γιά τ'ει-ν'ε τίμιος. Αυτή ή πι-ερή μετάνοια έρχε-ται σ'την ψυχή κάθε τίμιου πού μένει πί-σω σ'όν άγώνα της ζωής και δείχνει ό-λοφάνερα ότι ή τιμι-ότης είναι ένα έπαγ-γέλμα όχι και τόσο προσδοφόρο γιά κείνον πού τ'ο έχει, όσο γιά τούς άλλους, πού δέν τ'ο έχουν... Και αν πρόκειται νά έλ'η κανείς σ'όν κό-σμο γιά νά μ'ηθ'η αυ-τό μονάχα τ'ο π'ρά-γμα, δέν σ'ας φαίνεται ότι α'ίζει, αλήθεια, τόν κόπο νά έλ'θ'η; — τί λέτε;...

ΤΟ ΚΑΚΟ

Δέν είναι τόσο καλός έκείνος πού ή φύσι-τόν έκανε τέτοιο, ώ-στε νά τ'ο είν'ε αδύ-νατο νά κάν'η κάτι χωρίς νά είναι καλό, όσο έκείνος πού έ-χει σ'τα χέρια του τ'ο κακό και δέν τ'ο κά-νει.

"Υπάρχουν άνθ'ρω-ποι, οι όποιοι άπό τ'ην πολλή κατάχρη-ση της λέξεως «έντι-μος» πού τούς κά-νουν όλοι όσοι τούς περιβάλλουν, άρχί-ζουν νά πιστεύουν και αυτοί σοβαρά ό-τι είναι έντιμοι. Ν. ΑΛΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μέσ' σ'την υπόγεια τ'ην ταβέρνα, μέσ' σ'ε καπνούς και σ'ε βρισιές, (έπ'άνου στρίγγλιζε ή λατέρνα), όλη ή παρέα πίνανε έψές, έψές, σάν όλα τ'α βραδάκια, νά πάνε κάτω τ'α φαρμάκια.

Σφιγγόταν ό ένας πλάι σ'όν άλλο και κάποιος έφτυούσε καταγής. "Ω! πόσο βάσανο μεγάλο, τ'ο βάσανο είναι της ζωής!

"Όσο κι' ό νοϋς αν τυραννιέται άσπρην ήμέρα δέ θυμιάται! ("Ηλ'ιε και θάλασσα γαλάζα και βάθος τού άπ'ωτου ούρανοϋ. — "Ω! τ'ης αύγης κροκάτη γάζα, γαρούφαλα τού δειλινού, λάμπετε σβύνετε μακριά μας, χωρίς νά μπήτε σ'την καρδιά μας!) Τού ένοϋ ό πατέρας χρόνια ιδέκα

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

Δύο ρεαλιστικά συννέτα του Δ. Γιαννουκάκη

Άγωνία του σημερινού καιρού

Είν'ε μικρούλης κι' ένοχλητικός ό άναπτήρας μου. Τόν πιάνουν νεύρα ξαφνικά και δέν άνάθει. Και τ'ο καλό τού δέν μπορεί νά καταλάθ'η, "Όποτε και δεινοπαθεί σ'ας χείρας μου...

Δωρο κι' αυτός, μού φαίνεται, τ'ης μοίρας μου, τ'ης μαύρης μοίρας πού νά μ' ένοχλή δέν παύει. Βοηθ' κι' αυτός μαζί σ'το λάκκο πού μού σκάθει. "Ο πεισματάρης και μικρούλης άναπτήρας μου...

Μηχάνημα ύπουλο —άντιό εκατοστάτικο— Κι' έν'ω με τυρανν'ά τ'ο κατεργάρικο, Μού λένε: "Ίσια κράτο το, κι' άλλοι μού λένε: γύρ' το...

"Α!... με βασάνισε, με πέθανε και μ' έλυωσε... Σ'τ'ο διάβολο!... Τόν πέταξα και τελείωσε. "Αμάν!... Ποιός έχει ένα σπύρτο!...

Η δικαιολογία της τεμπελιάς

Τού καφφενείου ή βοή πώς με μεθ'ά. "Εκεί Μ' ένα καφ'έ και δυό νερά, ή ώρα σου περνάει. Νά τ'ο γκαρσόνι βρέ παιδί!... Ένα βαρύ-γλυκό. Και ή ή'χ'ω —τ'ο γκαρσονιού— «βαρύ-γλυκό...» σκορπάει.

Σ'τ'ο καφφενείο σ'ε ξεχν'αν κι' οι πίκρες σου, άρκει. Νά παίζουν τάβλι δίπλα σου κι' ό παίκτης νά χτυπά τ'α πούλια... "Όχι ψέματα. Είν'ε μιά μουσική. Πού δέν τ'ην νοιώθει εύκολα, όποιος δέν άγαπάει.

Τ'ην ήσυχία κάθ'εσαι και παρακολουθείς. Παίζουν κοντοίνα παρακεί κι' ό Φάντης ό Σπαθ'η. "Εμάζεψε μιά χαρτωσιά σ'τ' αλήθινα βαρβάτη...

"Ο άλλος παίκτης τ'α 'χασε... κιτρίνισε κομμάτι. Γλεντάς... δέν έχεις βάσανα μέσα σ'όν καφ'έ. Είσαι και πιο ξεκούραστος και έξνοιαστος. Ναι... ναι... Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ (Άριστοφάνης)

Ευθύμα

— Δίχως λεπτά, δέν μπορείς νά κάν'ης τί-ποτα. —"Αστείευ'ε σ'α ή Μπορείς νά κάν'ης... χρέη!

Διδάσκαλος. —Για-νάκη, τί π'α'νουμε πρέ-πει νά κάνουμε γιά νά μ'ας συγχωρέση ό Θεός τ'ις άμαρτίες ιας;

Γιαννάκης. — Πρωτ' άπ' όλα, πρέπει νά κάνουμε... άμαρτίες!

— Φίλε μου, μή συγ-χιζ'εσαι έτσι. "Η γυ-ναίκα σου τ'όσκασε με μιά στ'ραβοκεφα-λιά της... Θα ξανα-γυρίση. — Αυτό άκριβώς με συγχίζει.

— Κύριε, ή κυρία σ'ας είδοποίησε ό-τι θά είν'ε έτοιμη σ'ε δέ-τα λεπτά. — Καλά. Νά π'ης τ'ο σωφ'ερ νάρθ'η σ'ε μιά ώρα!

—"Ενα λουλουδάκι, άφεντικό; —"Όχι. — Για τ'ην κυρία σας.

— Είμαι άν'υπαν-τρος. —Γιά τ'ην άρραβώ-νιστική σας. — Δέν έχω.

— Τότε πάρτε έν'α νά χαρ'ητε γιά τ'η με-γάλη τύχη σας!

"Αστυνομικός. — "Α! Μπαίνεις σ'το γρα-φείο διά ρ'ήξεως, παραβιάζεις τ'ο χρη-ματοκιβώτιο... κι' ό-λα α'τά γιά νά κλέ-ψ'ης τ'ο εύτελες πο-σόν τ'ων είκοσι φράγ-κων!

Λωποδύτης. — "Α! κριβώς, κύρ' "Αστυ-νόμ'ε, κατ'α βάθος έ-γώ β'γ'ηκα... κλεμ' μένος!

— Ξέρεις, άγαπητή μου, ό Ντίντης πάλι άνέβαλε τ'ην ήμερο-μηνία τού γάμου μας.

— Νά ήμουν σ'τη θέ-σι σου, έγώ θά τόν έστελ'να σ'το διάβολο. Μ' έναν άντρα πού σκέπτεται τόσο πολύ προτού παντρευ'η, πόσον καιρό θ' άρ-γ'ησης γιά νά πάρ'ης διαζύγιο;

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Το «Μαύρο γραφείο»

«Ακούσατε ποτέ — γράφει αγγλική έφημερίς — να μιλούν διά το «μαύρο γραφείο»; Έτσι ονομάζεται μία μυστηριώδης έπιτροπή που έδρεύει εις τό Λονδίνον και απαρτίζεται από ειδικούς. Τό γραφείο αυτό έχει αποστολήν νά εξετάζη τήν άλληλογραφίαν τών υπόπτων προσώπων που διαμένουν εις τήν Άγγλίαν.

Χάρις εις τό άνωτέρω γραφείο, ή αγγλική αστυνομία ανέκαλυψε πλείστα εγκλήματα. Παραλλήλως, όμως, άπεκαλύφθησαν πολλοί που έστελλαν ταχυδρομικώς εις τό εξωτερικόν λαχεία του έπιδρόμου «σουίπστεϊκ», τών όποίων ή άποστολή απαγορεύεται άστυρως.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ή άλληλογραφία ενός ανθρώπου άνοίγεται και εξέλέγχεται επί σειράν μηνών, χωρίς ό παρολίπητος νά άντιληφθί ποτέ τό παραμικρόν.

Εις τό «μαύρο γραφείο» ύπάρχει ένα μηχανήμα ονομαζόμενον «κυκλιτίν», διά του όποιου οί έντεταλμένοι υπάλληλοι άποκόπτουν μία πολύ μικρή λουρίδα κατά μήκος του όπóτου φακέλλου. Βγάζουν τήν έπιστολήν, αντιγράφουν — εις ειδικάς περιπτώσεις τήν φωτογραφίζουν — και άκολουθως τήν τοποθετοῦν και πάλιν μέσα εις τόν φακέλλον.

Εις τόν φακέλλον και εις τό μέρος που έχει κοπή, βάζουν μικράν ποσότητα «πάστας χάρτου» και τόν συμπιέζουν εις μίαν πρέσσα. Μετά παρέλευσιν δλίγων λεπτών τής ώρας, ό παραβιασμένος φακέλλος δέν παρουσιάζει οὐδέν ίχνος παραβίασεως.

Άλλος τρόπος άνοίγματος τών υπόπτων φακέλλων είνε ό εξής: Ξεκollοῦν τό γραμματόσημον και κάνουν μίαν τομήν εις τό μέρος που είχαν έπικollηθί τοῦτο. Από τό άνοιγμα, τή βοηθεία ενός ειδικού εργαλείου, βγάζουν τήν έπιστολήν. Διά τό αὐτόν τρόπον, ή έπιστολή άφού διαβασθί, τοποθετείται εις τήν θέση της, τό γραμματόσημον δέ έπικollεται και πάλιν.

Μεγαλυτέραν δυσκολίαν παρουσιάζει τό άνοιγμα τών σφραγισμένων με βουλοκέρι έπιστολών. Εις τήν περίπτωσιν αὐτήν μεταχειρίζονται άτμόν και με ένα μαχαίράκι αφαιροῦν τās σφραγίδας. Συχνότατα όμως, ή υπηρεσία του «μαύρου γραφείου» εύρίσκειται εις τήν ανάγκην νά προμηθεύεται πλαστάς σφραγίδας διά τήν σφράγισιν τών παραβιαζομένων φακέλλων.

Πρέπει νά σημειωθί επί τή εύκαιρίχ, ότι ή υπηρεσία του «μαύρου γραφείου» εργάζεται ταχύτατα, εις τρόπον ώστε οὐδεμία καθυστέρησις παρατηρείται εκ μέρους τών παραλλήλων, εν σχέσει πρός τās έπιστολάς που τό μυστικόν των παραβιάζεται.

★

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Τό νά γνωρίζη κανείς χωρίς νάχη τήν δύναμι νά εκτελή, είνε διπλό άτύχημα. Σ ό λ ω ν

«Η ικανότης είνε άχρηστη χωρίς τήν ευκαιρία.

Ν α π ο λ έ ω ν

Δέν είνε ίππεις όσοι ίππεύουν.

«Αν ό πλούσιος τιμωθί από μέλισσα, θά συγκινήθί όλη ή πόλι. «Αν ό φτωχός από σκορπιό, όλοι θά πουν: «Ας πρόσεχε».

Εϋθυμες σελίδες

ΣΚΙΤΣΑΚΙΑ

ΤΟ ΛΑΜΠΙΟΝΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τήν ήμέρα που ή υπηρεσία του δήμου έτοποθέτησε ένα ηλεκτρικό λαμπιόνι στη γωνία του σπιτιού του, ό κύριος Άναστασης άνεκάλυψε πώς του έλειπε ένας γλόμπος από τήν κρεββατοκάμαρά του.

«Ήταν άρκετά τσιγγούνης, ώστε δέν άποφάσιζε ν' αγοράση ένα, παρά τις διαμαρτυρίες τής κυρίας Άναστάσης.

Όταν όμως ήρθε τό θράδυ και ή γωνία του δρόμου φωτίσθηκε από τό λαμπιόνι του δήμου, μία ιδέα έλαμψε συγχρόνως στο μυαλό του κυρίου Άναστάσης.

—Γυναίκα, είνε, ξέρεις τί σκέφτηκα;

—Τί;

—Νά κλέψουμε τό λαμπιόνι τής γωνίας.

«Ο δήμος έχει πολλά...

—Μά πώς θά τό θγάλης;

—Τό μόνο εύκολο. «Αν σκούψω από τήν ταράτσα, τό φτάνω. Έτσι, θά πάω νά φωτίζεται ό δρόμος, αλλά θά φωτίζεται ή κρεββατοκάμαρά μας. Και γλυτώνουμε σαράντα δραχμές. Τή νύχτα, λοιπόν, θά τό κλέψω!

Τή νύχτα τώκλεψε, χωρίς μεγάλη δυσκολία.

—Έτσι ή κρεββατοκάμαρα του κυρίου Άναστάσης φωτίστηκε με άπλετο φώς και ό δρόμος θυθίστηκε σέ θαυό σκοτάδι.

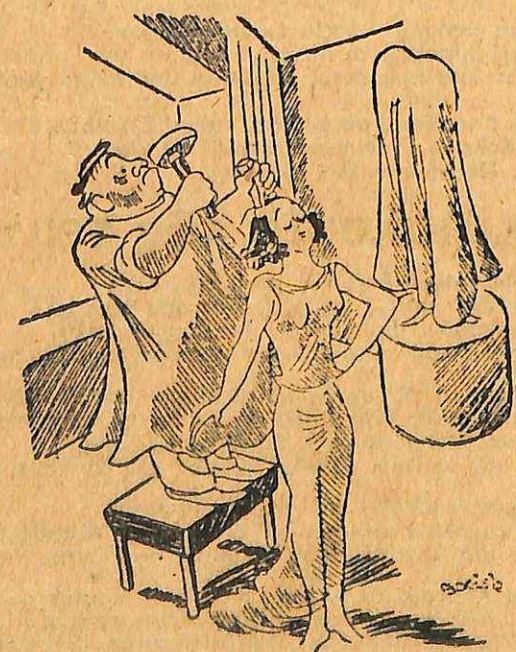
★

«Η άλλη νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή. Είχε άρχίσει νά θρέχη μάλιστα και ό κύριος Άναστάσης, γυρίζοντας στο σπίτι του, περπατούσε γρήγορα γιά νά γλυτώσθί τή μπόρα που πλησίαζε.

Έτσι έφτασε κοντά στο σπίτι του... Μά εκεί επικρατούσε άδιαπέραστο σκοτάδι. Ο κύριος Άναστάσης δέν έβλεπε ούτε τή μύτη του. Τρέχοντας, λοιπόν, έφτασε κοντά στο μέρος που χτές έφώτιζε τό λα-

♦♦♦♦♦

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

«Η γυναίκα του γλύπτου έχει θγάλει ένα καρούμπαλο.

μπιόνι, έσκόνταψε άπάνω σέ μία μεγάλη πέτρα, έπεσε στο πεζοδρόμιο κι έσπασε τό πόδι του. «Εμεινε δυό μήνες στο κρεβάτι.

Και τή νύχτα τόν έφώτιζε τό λαμπιόνι που είχε κλέψει από τή γωνία.

ΟΥΔΕΝ ΛΑΘΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ

Είχα πάει σ' ένα μεγάλο κατάστημα τροφίμων γιά νά κάνω μερικά ψώνια. Ο υπάλληλος έκοψε ένα κουπόνι: Δρ. 156. Έπήγα στο ταμείο κι έδωσα ένα πεντακοσάριο, περιμένοντας ρέστα.

«Η ταμίας, μία νόστιμη δεσποινίς που μόλις έπρόφτανε νά εισπράττει και νά σφραγίζει τά κουπόνια, μου έδωσε ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Τά πήρα άφρονιμένος και σέ λίγο τράθηξα με τά ψώνια προς τήν πόρτα. Έκεί στάθηκαν νά μετρήσω τά ρέστα. «Ήταν ακριβώς δραχμές 844.

—«Η ταμίας έκανε λάθος, είνε. Μου έδωσε ρέστα από χιλιάριο.

«Εμεινα λίγο άναποφάσιτος. Τί νά κάνω; Νά τά κρατήσω; Ένα όλόκληρο πεντακοσάριο, δέν ήταν ποσόν άξιον πε-

ριφρονήσεως. Και μου είχε πέσει από τόν ουρανό, ακριβώς τήν ήμέρα που τό είχα άπόλυτη ανάγκη. Μπορούσα νά πάρω ένα καπέλλο, ή ένα ζευγάρι παπούτσια και μία ντουζίνα μαντήλια ή νά χαρίσω ένα γλέντι στον έαυτό μου. «Ας πρόσεχε ή δεσποινίς. Που είχε τό νου της;

Προχώρησα ένα βήμα και στάθηκα πάλι.

Καινούργιες σκέψεις.

Αυτό τό κορίτσι είνε ζήτημα αν παίρνει χίλιες πεντακόσιες δραχμές τόν μήνα. Ένα πεντακοσάριο που μου έδωσε έμεινα, αντιπροσωπεύει δέκα ήμερών έργασία, από τό πρωί ως τό θράδυ. Ποιός ξέρει, αλήθεια, τί σχέδια θά τής ανατρέψι αυτό τό έλλειμμα τών πεντακοσίων δραχμών, τί φωνές θ' άκούσθί από τόν καταστηματάρχη, τί δάκρυα θά χύσθί γιά τό λάθος, τί στενοχώρια θά δοκιμάσθί. Σάν άνθρωπος τίμιος, έπρεπε νά τό επιστρέψω. Άλλοιως θά τό είχα θάρος στήν συνείδησί μου.

«Επειδή τότε ήμουν τίμιος, έπήγα κατευθείαν στο ταμείο, κρατώντας τά ρέστα στο χέρι.

—Δεσποινίς, είνε, πριν από λίγο μου δώσατε τά ρέστα, έγινε ένα λάθος. Άντί...

«Η δεσποινίς δέν μ' άφησε νά συνεχίσω. Μου έδειξε μία ταμπέλα καρφωμένη άπάνω στο ταμείο και μου είνε με όρα που δέν έπιδεχόταν καμμία αντίρρηση:

—Μετά τήν απομάκρυνσιν εκ τής θυρίδος, κανένα λάθος δέν άναγνωρίζεται.

Του κ. Παν. Παπαδούκα

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

κύριε.

—Τό ξέρω, αλλά...

—Δέν έχει αλλά. Είνε άρχή του καταστήματος.

—Έχετε δίκη, αλλά άφήστε με νά σάς πώ.

—Δέν μπορώ, κύριε. Σας είπα ότι μετά τήν απομάκρυνσιν εκ τής θυρίδος, κανένα λάθος δέν άναγνωρίζεται. Τελείωσε!

—Μά...

—Αφήστε με, γιατί έχω και δουλειά...

Τήν εκύτταξα στα μάτια και είπα:

—Μεροσί!

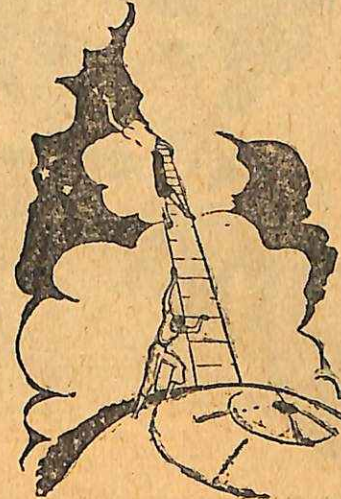
Κι έφυγα, θάζοντας τά ρέστα στήν τσέπη μου.

Και τώρα πές τε μου: Φταίω εγώ, αν, περνώντας τήν άλλη μέρα έξω από τό κατάστημα, είδα τήν ταμία νά κάθεται μπροστά στο γκισέ της μ' ένα ύψος σαν νά τής είχε συμβή τό μεγαλύτερο δυστύχημα του κόσμου;

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΝΙΓΗΚΕ

—Τρέχα κύρ-Γιάννη. «Η γυναίκα σου πνίγηκε!

Τό δυσάρεστο νέο διαδόθηκε σ' όλο τό χωριό.

—Πώς πνίγηκε, μαρέ; ρώτησε ό κύρ-Γιάννης με άγωνία.

—Γλύστρησε από τό γεφύρι κι έπεσε στο ποτάμι... Κι' όπως είνε τώρα φουσκωμένο από τις βροχές...

—Δέν τήν έσωσε κανείς;

—Ποιός νά μπι στο ρέμα, χριστιανέ μου; «Η γυναίκα φώναζε βοήθεια, μά τήν πήρε τό ποτάμι και πάει, χάθηκε.

Τρέχα νά βρής τοῦλάχιστον τό σώμα της. Με θареιά καρδιά —έτσι έδειχνε τοῦλάχιστον— ό κύρ-Γιάννης πήγε στο ποτάμι.

—Έδώ έπεσε! του είπαν, δείχνοντας τό γεφύρι. Τώρα πρέπει νά τραβήξθίς προς τί κάτω, στήν άκροποταμιά.

«Ο κύρ-Γιάννης όμως, άρχισε νά τραβάη προς τά πάνω, προς τό αντίθετο μέρος του ποταμιού.

—Τί κανείς εκεί μαρέ; τόν ρώτησε κάποιος, νομίζοντας πώς του είχε στρίψει από τό δυστύχημα. «Ανάποδα ψάχνεις;

—Αφού τό ρέμα τραβάει προς τά κάτω.

«Ο κύρ-Γιάννης άναστέναζε και είπα:

—«Αχ!... «Αμ' δέν ξέρεις εσύ τί άνάποδη γυναίκα ήταν ή μακαρίτισσα. Έγώ που τήν είχα τόσα χρόνια, ξέρω κατά που ψάχνω!...

Και τόν άφησαν ν' άνεβαινή...

Ο ΧΡΥΣΟΣ

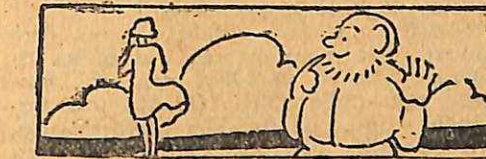
«Εκείνον τόν καιρό, τό μεγάλο κράτος έκανε πόλεμο. Μά είχε έσodέψει όλο σχεδόν τό χρυσάφι και δέν υπήρχε άλλο γιά ν' αγοράσουν υλικό πολέμου από τό έξω-

τερικό. Τό μεγάλο κράτος τό διήθυνε ένας μεγάλος άνθρωπος.

—Τί θά κάνουμε τώρα γιά χρυσάφι; ρώτησαν οί όπαδοί του.

«Ο μεγάλος άνθρωπος σκέφθηκε λίγο και είπα:

—Θά θγάλουμε μία διαταγή νά δώσουν

όλοι οί παντρεμένοι τις θέρες τους. Θα μαζέψουμε άρκετό χρυσάφι.

«Η διαταγή βγήκε, οί παντρεμένοι δώσανε τις θέρες τους και μαζεύτηκε άρκετό χρυσάφι. Άμέσως τώστειλαν στο έξωτερικό κι' αγοράσαν είδη γιά τόν πόλεμο.

«Επειτ' από λίγον καιρό όμως παρουσιάστηκε πάλι ανάγκη ν' αγοράσουν. Άλλά και πάλι χρυσάφι δέν υπήρχε.

—Τί θά κάνουμε τώρα γιά χρυσάφι; ρώτησαν τό μεγάλο άνθρωπο οί όπαδοί του. Τις θέρες τις δώσανε οί παντρεμένοι.

«Ο μεγάλος άνθρωπος σκέφτηκε γιά λίγο και είπα:

—Σήμερα θά βγίη μία διαταγή που θά δρίξη ότι όλοι οί παντρεμένοι θά πάρουν διαζύγιο.

—Μάλιστα.

—Αύριο θά βγίη μία διαταγή που θά δρίξη ότι όλοι όσοι έχουν πάρει διαζύγιο θά ξαναπαντρευτοῦν άμέσως.

—Μάλιστα.

—Και μεθαύριο, θά βγίη μία διαταγή που θά λέη ότι όλοι οί ξαναπαντρεμένοι θά δώσουν τις θέρες τους στο κράτος.

—Μάλιστα...

«Εκείνη τήν ώρα πετάχθηκε κάποιος από τούς όπαδούς και ρώτησε:

—Και αὐτοί που θά ξαναπαντρευτοῦν, που θά θροῦνε θέρες ν' αγοράσουν;

«Ο μεγάλος άνθρωπος έπεσε σέ σκέψεις και σκέπτεται ακόμα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

♦♦♦♦♦

ΕΚΛΕΚΤΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

«Ο γκάγκστερ: Σου παρουσιάζω, αγαπητέ μου, τήν πινακοθήκη των προγόνων μου...

ΤΟ ΕΕΥΠΝΟΤΕΡΟ

Παιδικό πνεύμα

ΓΙΑΤΙ ΥΠΕΦΕΡΕ...

Πατέρας. — Δέν ξέρεις, παιδί μου, πόσο με στενοχωρεί νά σε δέρω. Στο είπα κι' άλλοτε. Μου κάνει πιο κακό σέ μένα παρά σ' εμένα.

Τοτός. — Ναι, μπαμπάκα. Δέν μπορείς νά φαντασθής πόσο υποφέρω όταν με χτυπάς γιάτί σέ βλέπω νά υποφέρης.

Η ΑΙΤΙΑ

—Ντροπή σου, τόσο μεγάλο παιδί και νά μην ξέρης ακόμα ούτε μία λέξι ιστορίας.

—Μά, μπαμπά, εγώ δέν είμαι περίεργος!

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟ ΠΑΙΔΙ

Είνε γνωστόν ότι τά μικρά παιδιά ως μίαν ώριμμένη ήλικία δέν πληρώνουν στα τραύματα ελαττήρια. — «Η μητέρα του Τάκη γιά νά τόν φοβέριση έπειδή άτακτεί του λέει μέσα στο τραύμα:

—«Αν εξακολουθήσης νά κάνης τρέλλες, θά φωνάξω τόν εισπράκτορα.

—Τό ίδιο μου κάνει, άπαντά τό μικρό. «Αν τόν φωνάξης θά του πώ πόσο χρονών είμαι.....

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

«Η μητέρα (που κάθεται μπρός στου πιάνο): —Ριρά, τί κομμάτι προτιμάς; Ριρής: —Ένα κομμάτι... σοκολάτα!

ΨΕΜΑΤΑ;

«Αλέκο!

—Ορίστε, πατέρα.

—Δέν είσαι καθόλου έπιμελής. «Ο φίλος σου ό Πίπης είνε πρώτος στήν τάξη, ενώ εσύ ό τελευταίος. Δέν ξέρεις πόσο εύτυχής θάίμουν αν ήμουν πατέρας του.

—Δέν θάσσουνά διόλου εύτυχής, άπαντά με έτοιμότητα ό μικρός Άλέκος.

—Και γιάτί;

—Γιατί πρό έξι μηνών ό πατέρας του πέθανε από γρίπη...

ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ

Αυτό έδώ τό περίστροφο, κύριε, τό είχε ό Άχιλλεύς όταν σκότωσε τόν Έκτορα στήν Τροία. Είνε πανάκριβο.

—Μά τό περίστροφο δέν είχαν έφευρεθί ακόμη τότε.

—Τό ξέρω, αλλά γι' αὐτό ακριβώς έχει τόσο μεγάλην άξία.

ΚΑΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ;

Φίλη. — Έχουμε νά ιδωθοῦμε δυό μήνες Καίτοιλα. Σέ βλέπω πολύ καταβεβλημένη. Μήπως σου συνέβη τίποτε;

Καίτη. — «Αχ, καυμένη, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Σέ διάστημα δεκαπέντε ήμερών πέθανε ό άντρας μου και ό ώρσιος εκείνος γάτος μου. Τόν καίμενο τόν γάτο, ήταν τόσο έξυπνος και χαριτωμένος!

ΣΩΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

«Εκείνη. — «Όταν πουν κάτι σ' ένα άντρα, απ' τό ένα αὐτί μπαίνει κι' απ' τό άλλο βγαίνει.

«Εκείνος. — «Όταν πουν όμως κάτι σέ μία γυναίκα, μπαίνει απ' τά δυό αὐτιά και βγαίνει απ' τό στόμα...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Παρατηρήσεις και συμπεράσματα

πόθοι μας —όπως κι' εκείνου— να δειπνοῦσαν με τις θωπιές μιας ξανθής, με τὰ φιλά μιάς καστανής, με τ' ἀγκαλιάσματα μιάς μελαχροινής, μ' ἕνα μεζέ δεσποινίδος, καὶ μισή μερίδα κυρίας! Γιατί, ἐδῶ πού τὰ λέμε, κάθε γυναίκα, γιὰ νάναί τελείως ἀσχετὴ καὶ ἐντελὴς ἀνεξάρτητὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπως ἐλέγαμε, ἔχει καὶ τὴ δική της χάρη, τὴ δική της γοητεία, τὸ δικό της μυστικό.

Προσέξτε τις, ἔτσι καθὼς περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ σας προκλητικὲς καὶ δῆθεν ἀδιάφορες γιὰ νὰ πεισθῇτε περὶ τῆς ποικιλίας πού σηζητοῦμε. Ὅριστε μιά θαύξανθὴ κυρία, μὲ μεγάλα ματωσίνορα, μὲ ἀνηφορικὴ μυτίτσα, καὶ μὲ εὐκίνητα πόδια. Λές πὼς τῇ σκάσει ἀπὸ κανένα ρωμάντζο τοῦ Ντεκομπρά. Ἰδού ἑτέρα, μ' ἐπιδερμίδα λευκὴ καὶ θελούδινη, μὲ μάτια ὄνειροπόλα, μὲ ἐλαττηροειδῆ τσουλούφια γύρω ἀπὸ τ' αὐτιά της, καὶ μὲ στόμα φτιαγμένο πρῶτον γιὰ νὰ φιλή, δεῦτερον γιὰ νὰ φλυαρή καὶ τρίτον γιὰ νὰ τρώῃ. Ἡ Δεισδιμόνα τοῦ 1936! Νὰ κι' ἄλλη, μὲ μαλλιά κατὰμαυρα, μὲ χεῖλια πλατεῖα καὶ ἀμαρτωλά, μὲ κορμὶ σφιχτό, καὶ μὲ γάμπες χυτές. Ἡ... 1002α νύχτα τῆς Χαλιμάς! —Μωρὲ ἄς μὴν τὴν συνάδευε ἐκείνος ὁ λοχαγὸς καὶ τὰ λέγαμε! —Καμαρῶστε καὶ μὴν μὴν μουστακάκι! Ἀ, δὲν ἀκούω λέξι. Ἐχει καὶ τὸ μουστακάκι τὴ χάρη του.

Προσέξτε... Προσέξτε... Ἀλλή κομψὴ κι' ἐπιβλητικὴ, ἄλλη κοντὴ καὶ χαριτωμένη, ἄλλη ἀδύνατη καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἄλλη χοντρή ἀλλὰ λίαν ἀξιόλογος. Μάτια σὲ ἀφθονα χρώματα καὶ σ' ἀφάνταστες ἀποχρώσεις. Σώματα ἑσπρινά, θερινά, φθινοπωρινά, χειμερινά! Ἐκφράσεις ἀναριθμητές. Καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως τὴν εὐκολή, τὴν δύσκολη, τὴν ἀπόρθητη, τὴν καλόβολη, τὴν ψυχικάρα. Ἡ μὴ σὰν νὰ σοῦ φωνάζει:

—Φύγε!

Ἡ ἄλλη σὰν νὰ σοῦ λέει:

—Ἐλα!

Ἡ τρίτη σὰν νὰ τὸ σκέπτεται λιγάκι

Χρυσὰ λόγια

—Οἱ μεγάλοι ἄνδρες κατασκευάζουν μόνοι τὸ ὑπόθετό τους. Τὸ μέλλον ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἀνδριάντα τους.

—Ἡ ἐνδοξότερη νίκη πού μπορούμε νὰ χουμε κατὰ ἐνός ἐχθροῦ μας εἶναι τὸ νὰ ἀρχίσουμε νὰ τὸν εὐεργετοῦμε τὴν στιγμή πού αὐτὸς θ' ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ἀδική.

—Μὴν καυχᾶσθε γιὰ κάτι πού ἔχετε, γιὰτὶ ἐκεῖνος πού καυχίεται γιὰ ὅ,τι ἔχει, καυχίεται συνήθως γιὰ πρᾶγμα πού δὲν ἔχει.

—Ἡ ἀναρχία ἀνοίγει τὰ θάρατρα καὶ ἡ φτώχεια τὰ βαθαινί.

—Νεῖδα χωρίς ἔρωτα, εἶναι πρῶτ' ἡλίου.

—Τὸ ν' ἀγαπᾷς κάθε τι πού εἶναι μεγάλο, εἶναι ἴσον μὲ τὸ εἶσαι μέγας.

—Μὲ τὰ λόγια εὐκολώτερα κάνει κανεὶς τὸ κακὸ ἢ τὸ καλὸ.

—Ἀν ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ ωραιότερο λουλούδι τοῦ κόσμου, ἡ γυναίκα εἶναι τὸ ἄρωμα του.

—Οἱ γυναῖκες, σὰν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, εἶναι ὅλες ἴδιες καὶ ποτὲ δὲν μοιάζουν ἢ μὴ μὲ τὴν ἄλλη.

—Μιά γυναίκα ἀξιέπαστη ποτὲ δὲν γερνά.

—Μὴ λέτε ποτὲ ὅ,τι ξέρετε, γιὰτὶ ἐκεῖνος πού λέει ὅ,τι ξέρει, λέει συχνά ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ πῇ.

—Ἡ καρδιά πού ἀγαπᾷ ἀληθινὰ πάντα ζηλεύει.

—Ἡ ζήλεια γεννιέται πάντα μὲ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν πεθαίνει πάντα μ' αὐτόν.

τὸ πρᾶγμα:

—Ἀκολουθήσε με καί... θλέπουμε!

Καὶ περνοῦν, καὶ προχωροῦν, καὶ χάνονται. Κι' ὅλες καὶ σοῦ ἀφίνουν. Κάθε γυναίκα εἶναι καὶ μιά καινούργια ἐντύπωση, κι' ἔτσι θές καὶ δὲν θές τὴν προσέχεις καὶ τὴν διατηρεῖς γιὰ λίγο στὸ μυαλό σου. Μ' ἕναν ἄντρα μπορεῖ νὰ θλέπεις τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ σχεδιάσης τὴ φυσιογνωμία του στὴν πινακοθήκη τῆς μνήμης σου. Ἐνῶ μιά γυναίκα δυὸ φορές μονάχα νὰ τὴν δῇς δὲν τὴν ξεχνᾷς ποτέ.

—Αὐτὴ δὲν εἶναι πού εἶδαμε στὴν Κηφισιά;

—Ἀκριβῶς...

—Μωρὲ, ποιά νᾶναι;...

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ ποικιλία τὴν ὁποῖαν παροουσιάζει ἡ γυναίκα αὐτὴ καθ'

ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Τοῦ κ. Χρήστου Π. Γιαννακοπούλου

σέσκουλα! Ἀλλὰ παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν πρωτοτυπία, ἡ ἀνότητος κυρία, δὲν κατάρθωσε νὰ συγκινήσῃ παρὰ μόνον τὸν πειναλέο γιὰδάρτο τοῦ πλανοδίου μανάθη τῆς γειτονιάς της, ὁ ὁποῖος, ὅταν τὴν πρωτοεῖδε μὲ τὸ ἐν λόγῳ σκουφί, ἐξερράγη σὲ παταγώδεις ὀγκανισμούς.

Ἐπίσης ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον παροουσιάζουν καὶ κατὰ μικρὰ διακοσμητικὰ πού συμπληρώνουν τὸ ὅλο θέαμα. Βλέπει κανεὶς κατὰ γάτους, κατὰ σκύλους, κατὰ ἀραπάκια, κατὰ κινεζάκους, καὶ διάφορα ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἢ ὡς ἀγκράφ στὴ ζώνη ἢ κρεμασμένα σὲ διάφορα σημεία τῆς ἀμφιέσεως, προκαλοῦν πάνποτε τὴν κατάπληξι. Μιά φορά, κάποια χαριτωμένη κατὰ τὰ ἄλλα δεσποινίς, κατέβαινε τὴν ὁδὸν Σταδίου κι' εἶχε καρφισωμένο στὸ στήθος τῆς ἕνα ὄχι καὶ πολὺ μικρὸ κοκκάλινο λεονταράκι. Ἐνα χαμῖνι σταυροκοπήθηκε:

τέ. Οἱ τελευταῖες εἶναι οἱ προτιμότερες, γιὰτὶ τίς στέλνει κανεὶς γιὰ θρούδες ὅποτε τοῦ καπνίσῃ. Ἀλλες εἶναι ὁμιλητικὲς, ἄλλες ὑπερομιλητικὲς κι' ἄλλες φλύαρες. Σιωπηλὲς γυναῖκες μόνο στὰ μυθιστορήματα ὑπάρχουν —κι' αὐτὲς πολὺ λίγες. Οἱ συνηθέστερες κατηγορίες τῶν γυναικῶν εἶναι οἱ ἑξῆς: Οἱ εὐαίσθητες, οἱ ἀναίσθητες, οἱ ἐνοχλητικὲς, οἱ ἀνυπόφορες, οἱ ἀχρεῖστες, οἱ παραπονήρες, οἱ γρουσουζίες, οἱ ὑπερήφανες, οἱ κλαψούδες, οἱ καυγατζοῦδες, οἱ φωνακλόυδες, οἱ καλὲς, οἱ κακὲς, οἱ θερμὲς, οἱ ψυχρὲς κι' οἱ ἀνάποδες! Ὑπάρχουν ὅμως, καὶ μερικὲς πού τάχουνε ὅλα αὐτὰ μαζί, καὶ μποροῦν μάλιστα νὰ τὰ ἐκτελοῦν καὶ παυτοχρόνως...

Ζηλιάρες εἶναι ὅλες οἱ γυναῖκες, ἔστω κι' ὅταν δὲν ἀγαποῦν, ἀλλὰ ἡ κάθε μιά τους ἐκδηλώνει τὴ ζήλεια της μὲ τὸ δικό της τρόπο: Ἀλλή ἀρνείται νὰ μαγειρέψῃ καὶ σ' ἀφίνει νηστικό, ἄλλη σοῦ στρίβει τὴν καρδιά μὲ τὴν γκρίνια της, ἄλλη σοῦ φέρνει τὴν πινατέλλα στὸ κεφάλι, ἄλλη σὲ ἀπειλεῖ μὲ τὸ «ὀφθαλμόν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» κι' ἄλλη ἀναθέτει τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις στὴ μητέρα της. Γιὰ τὴν τελευταία περίπτωση, θάρρος καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Καὶ μιά τελευταία παρατήρησις: Τὸ «εὐχαριστῶ» ἄλλες γυναῖκες τὸ νομίζουν γιὰ λέξι κινεζικὴ, ἄλλες γιὰ λαπωνεζικὴ, κι' ἄλλες γιὰ... πολυνησιακὴ. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν τὸ προφέρουν οὐδέποτε. Ἀντιθέτως ὡς ἑλληνικωτάτῃ λέξι νομίζουν τὸ «θέλω» κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνουν συχνότατα —τίς περισσότερες φορές ὅμως, ἐντελῶς ματαιῶς...

Αὐτές, λοιπόν, εἶναι οἱ γυναῖκες... Οἱ γυναῖκες... Αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδεώδη καὶ αἰθέρια πλάσματα πού ἀπασχολοῦν τὰ ¾ τοῦλάχιστον τῶν σκέψεών μας, πού μᾶς ἀλλάζουν τὴ ζωὴ, πού μᾶς καθίζουν πολὺς φορές στὸ σκαμνὶ καὶ μᾶς κάνουν νὰ ἐρευνούμε γιὰ τίς τρυφερότερες ὁμοιο-

Γνώμες Μεγάλων

Τί ἄλλο εἶναι ἡ ἱστορία ἀπὸ ἕναν μῦθο πού παραδέχονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι;

Ναπολέον

Ἡ ἀμαρτία γράφει τὴν ἱστορία. Ἡ ἀρετὴ σιωπεῖ.

Γκαίτε

Γάμο ἢ ἀγαμία, ὅ,τι καὶ νὰ διαλέξῃ κανεὶς, θὰ μετανοήσῃ.

Σωκράτης

Ἐκεῖνος πού φθονεῖ τοὺς ἄλλους ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι κατώτερός τους.

Συνέσιος

Ἐκεῖνος πού δὲν ξέρει οὔτε νὰ κοκκινίσῃ οὔτε καὶ νὰ φοβᾶται, ἔχει τὰ πρωτεῖα τῆς ἀναίδειας.

Δίφιλος

Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι εἶναι ἴσοι. Ἡ προσώπιδα τῶν μόνο διαφέρει.

Βολταίρος

ΑΡΑΠΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιος ἀγοράσῃ κρέας φθινόν, θὰ μεταμεληθῇ πίνοντας τὸ ζουμί του.

Ὁ φαντασμένος ζητάει ν' ἀνυψωθῇ ἔστω καὶ καθισμένος πάνω σ' ἕνα παλούκι.

Κάλλιο μὴ ταπεινὴ κατσίκα παρὰ μὴ δύστροπὴ ἐλαφίνα.

καταληξίες, πού μᾶς γεμίζουν κατὰ σύστημα πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις, πού μᾶς θυβίζουν στὶς πιὸ ἀπέραντες λύπες, πού μᾶς ὠθοῦν ἐνίοτε σὲ ἀπενενοημένα διαθήματα. Ἀλλὰ χαλάλι τοὺς! δὲν πειράζει... Ὅταν μιά γυναίκα ἔχῃ τὰ μάτια πού σ' ἀρέσουν —μαῦρα, καστανά, ἢ γαλανά, ἀδιάφορον — καὶ σ' ἀφίη νὰ ξεχνίσεις κατὰζόντας τα, ἔ, —κομμάτια νὰ γίνῃ— ἄς εἶναι καὶ λίγο γκρινιάρ... Ὅταν μιά γυναίκα ἔχῃ τὰ μαλλιά πού ἀγαπᾷς —ξανθὰ ἢ ὅ,τι ἄλλο, δὲν ἔχει σημασία—καὶ σ' ἀφίη τὰ μαλλιά αὐτὰ πού ἀγαπᾷς νὰ τὰ χαϊδεύῃς ὅσο θέλεις, καὶ νὰ τ' ἀνακατεύῃς καὶ νὰ τὰ τραβᾷς καμμιὰ φορά, ἔ, ἄς σοῦ φέρνῃ καὶ καμμιὰ πινατέλλα στὸ κεφάλι πού καὶ πού. Ὑπομονὴ χρειάζεται, μὴν εἶσαι ἀράθυμος!... Κι' ὅταν μιά γυναίκα ἔχῃ τὸ κορμὶ πού προτιμᾷς— γιὰτὶ ἔτσι σ' ἀρέσει, κι' ἀνάγκη δὲν ἔχει κανένα— καὶ τὸ κορμὶ αὐτὸ πού προτιμᾷς σοῦ τὸ προσφέρει, ἔ, ἄς θεωρῇ κινεζικό τὸ «εὐχαριστῶ» κι' ἄς μὴν τὸ πῇ ποτὲ της. Σὲ μιά κουταλιά νερό θὰ πνιγοῦμε τώρα κοτζάμ ἄνδρες! Ἀλλὰ τε ὅλες αὐτές οἱ ὑποχωρήσεις γίνονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γιὰ τὸ χατήρι τῆς ἀδυναμίας μας, δηλαδὴ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ἑαυτοῦ μας κι' ὄχι γιὰ τὸ χατήρι τῆς γυναίκας ὅπως ἐκεῖνη φαντάζεται. Ἀλλὰ ἄς τὴν ἀφήσουμε καλύτερα νὰ τὸ φαντάζεται... Δὲν θλάπτει...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ...

Τοῦ συνεργάτου μας

★

★

—Γιατί θέλετε ν' αναβληθοῦν αἱ ἐκλογαί, κύριε Πρόεδρε ; τὸν ἠρώτησεν κάποιος ἑμπιστος τοῦ

ՄԱՐԿՈՍԻԱՆ ԵՄԲԻՆ Ե. Կ. ԴՅԱՆԻՔԻԱՆ ԴԵՆ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ

κ. Δ. Ν. Χρονοπούλου

★

[illegible]

Ἡ σημασία τῆς ...μύτης

★

.....

—Θηρίο ἀγριώτερο ἀπ' τὴ γυναῖκα ποὺ
ζηλεύει, δὲν ὑπάρχει.

ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΙ «ΕΛΑΦΡΟΙ»...

ΣΤΑ ΚΑΜΑΡΙΝΙΑ

Ένα πρωτότυπο «πρελούντιο». — «Η ή Ζαζά ή ο Μακρή... γυναίκα! — «Ε, ρέ Μόντεαλ και πάλι Μόντεαλ». — «Ο έλλοχεύων καφετζής και τὰ θάσσανα της εισόδου. — «Ο παπαγάλος πνεύειν ο... κ. Κοκκίνης! — Μια πρωτοφανής άπορίτ. — «Η ρετσίνα του Μακρή και ο Λευτεράκης. — «Η Ζαζά και οι φιλοδοξίες των Φυντανιών. — «Δέν ξέρω αν θα με φανε, αλλά πάντως δέν με... χωνεύουν!»

Του συνεργάτου μας

γαλαρίας των άθηνάικων θεάτρων τὸ «Μοντιάλ» θά παραμείνῃ ἔσας! «Μόντεαλ», εἰς πείσμα τοῦ γαλλικοῦ λεξικοῦ, τῆς γαλλοφώνου ονομασίας καὶ τῆς γαλλικῆς ἐκδόσεως φωνογραφικῶν πλακῶν τοῦ περιφήρου συστήματος τοῦ «Λιγκουαφόν»...

Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ «πρελούντιο» τοῦ ἀνὰ τὰ παρασκήνια τοῦ «Μοντιάλ»... ἔλαφροῦ μουσικοῦ περιπάτου μου, τὸ ὁποῖο δανείστηκα ἀπὸ τοὺς δύο ὑποψηφίους θεατὰς ποὺ χάξευαν ἐμπρὸς στὶς βιτρίνες τῆς εισόδου τοῦ θεάτρου, μὲ προδιέθεσεν — ἀπὸ... κριτικῆς ἀπόψεως — ὀχι τῆς πρωτοχρονιάτικης... πόκας, δυστυχῶς — ποὺ θά συναντοῦσα σὲ λίγο.

Ὁ παρὰ τὴν ἀριστερὰ τῇ εἰσερχομένῳ πόρταν τῶν καμαρινιῶν, ἔλλοχεύων καφετζής, ὁ ὁποῖος παίζει καὶ ρόλον — θεάτρον γάρ — θυρωροῦ, μὲ ἑσταμάτησε μᾶλλον σκαίως.

— Ποῦ πάτε ἀπὸ δῶ, κύριε; Ἀπαγορεύεται...

— Ὁ κ. Μακέδος...
— Ἡ προφορά καὶ μόνο τοῦ... μοιραίου — γιὰ τὴν προκειμένη ὑπόθεσι — ὀνόματος ἔκανε τὸν καφετζή — θυρωρὸ νὰ ἀλλάξῃ ἄρδην διαθέσεις:

— Σὲ ποῖο καμαρίνι θά καθῆστε γιὰ νὰ σὰς φέρω καφέ;
— Δέν ξέρω ἀκόμη, ἀγαπητέ μου. Ψῆστον ὅμως καὶ τὸν πίνω φεύγοντας.
— Πολὺ καλά. Πέραστε...

*

Προχωρῶ στὸν διάδρομο. Ἀκούω ἀνθρώπους ἀλλὰ συγχρόνως δέν βλέπω καὶ ἀνθρώπους. Τέλος στὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἀνακλύπτω κάτι ποὺ κινεῖται. Ἐντατικὴ παρατήρησις μὲ πείθει ὅτι πρόκειται περὶ... παπαγάλου καὶ ἀκόμη ἐντατικώτερα ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος «κάτι» εἶνε ὁ... κ. Κοκκίνης!

Τὸν χαιρετῶ... εὐλαβῶς καὶ μὲ προσβλέπει μὲ ὕφος ποὺ μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβω ὅτι μὲ νόμιζε πεσμένον ἀπὸ τὸν... Ἀρρ. Τέλος ἡ ἐκπληξίς του ἀναλύεται εἰς λέξεις.

— Ἀπὸ ποῦ μῆκατε;
— Μά, ἀπὸ τὴν πόρτα...
— Ἀ, ἔχετε δίκιο. Μερσί...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, ὁ συμπαθέστατος καλλιτεχνικός διευθυντὴς τοῦ «Μοντιάλ», ὁ περισσότερο γνωστός ὡς «Φραντζέσκος» παρὰ ὡς... «Κοκκίνης» ἔξαφανίστηκε, ἐνθουσιασμένος, προφανῶς, γιὰ τὴν... διαπίστωσι ποὺ εἶχε κάνει.

Ἐτήρησα... μισοῦ λεπτοῦ σιγὴν εἰς ἐνδειξὴν ἐκπληξέως καὶ ἤμουν ἑτοιμος νὰ πῶ κάτι — ἔστω καὶ

μόνος μου — ὅταν ἕνα γνωστὸ ρεφρενάκι ποὺ τραγουδιόταν «σὸττο-βότσε» ἐκεῖ κοντὰ, μ' ἔκανε νὰ ξαναβρῶ τὸν... ἐνθουσιασμό μου:

«Ρετσίνα μου, ἀγνή,
ἀγάπη μου, ξανθιά, κεχλιμπαρένια...»
— Γειά σου, Ὁρέστη!
— Εἶσαι ἡ... ρετσίνα;
— Ὁχι, ἐγώ...
— Μπᾶ τὸ ἄτιμο! Τί γίνεσαι, βρέ;
— Μέχρι στιγμῆς... καλά.
— Ἐλα, μέσα...

Περνάω στὸ καμαρίνι τοῦ Ὁρέστη Μακρή, τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ἡθοιοῦ μας

Ὁ φραντζέσκος τῆς ἀθηνάικης ἐπιθεωρήσεως ὁ ὁποῖος ἐν... ἀνάγκῃ λέγεται καί... Μίμης Κοκκίνης.

ποὺ δημιούργησε τὴν καλλιτεχνική... πεπιτουσία τοῦ μεθυσμένου. Τίποτε δέν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ καλοσυγυρισμένον καμαρίνι τοῦ Ὁρέστη. Οὔτε κι' ὁ... Λευτεράκης ὁ Κόκκινος ἀκόμη, ποὺ μόλις μὲ βλέπει σπεύδει νὰ μὲ χαιρετήσῃ μὲ τὸν πρωτότυπο τρόπο του:

— Τί γίνεσαι, βρέ παλῆ παιδί... «Εἰ... Χάθηκες κι' ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ... Νταριντα-ντι-ντάρ-ντάρ... Σςςς... Σςςς... «Ε, καλά!... Εὐτυχὴς στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Λευτεράκης καταλαμθάνεται ἀπὸ ἀκατάσχετο... κρασὸβῆχα κι' ἔτσι βρίσκω εὐκαιρία νὰ μιλήσω μὲ τὸν Ὁρέστη.

— Πῶς περνᾷς τὰ θραδάκια; τὸν ρωτῶ.
— Μὲ τὸν Κοκκίνη.
— Κι' ὁ Κοκκίνης;
— Μὲ μένα.
— Κι' οἱ δύο σας;
— Μαζί!
— Μὲ φώτισες!...

Κάναμε ἕνα κουτσομπολιὸ ἐκ τοῦ... προχείρου καὶ κατευθυνόμενον πρὸς τὸ καμαρίνι τῆς Ζαζᾶς. Τὸ ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια μεσουρανοῦν ἄστρο τῆς

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

...ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟΥ «ΜΟΝΤΙΑΛ»

Τὰ λουλούδια καὶ τὰ μπιμπελὸ τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ. — Ὅπου ἐπεμβάινει καὶ ὁ... Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων. — Ἡ Τούλα Δράκου καὶ οἱ μιμήσεις τῶν «στάρ». — «Ἐξακολουθεῖτε νὰ γράφετε;» — Ἡ μπανανόφλουδα καὶ τὸ ἀκούσιον...σπαγγάτο. — Δριμύταται παρατηρήσεις τῆς Λιλῆς Κοντονῆ. — Ἐνας παγωμένος καφὲς ποὺ δωρίζεται ἀπὸν... κ. Φίε. — Τὸ τάλληρο τῆς ἐνημερότητος.

κ. Δημ. Γαλερίδης

Ἑλληνικῆς σκηνῆς μὲ δέχεται μᾶλλον... ἀξιοπρεπῶς, φέρον ἀντὶ φύλλων συκῆς, φύλλα... φυτικῆς μετάξης. Μιλᾶμε γιὰ τὰ θεατρικὰ φυντανάκια καὶ τὶς φιλοδοξίες τους καὶ σὲ μιὰ στιγμή τῆς λέω:

— Ὑπάρχει φόβος νὰ σὰς φανε καμμιὰ μέρα;

— Δέν ξέρω, ἀπαντᾷ τσαχπίνικα ἡ Ζαζά. Τὸ μόνο βέβαιον εἶνε πῶς... δέν μὲ χωνεύουν! Παίρνω καὶ τὴν πληροφορία ὅτι ἡ Ζαζά θαρρῆκε λίγο τὴν... ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ γι' αὐτὸ περνᾷ τώρα ἡσυχωτάτῃ ζωῇ, καὶ τρέπεται πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Ἄννας καὶ τῆς Μαρίας, οἱ

Ὁ συμπαθέστατος ἄσος τοῦ μουσικοῦ θεάτρου κ. Μακρή, ὅπως ἐμφανίζεται ὅταν... δέν εἶνε μεθυσμένος!

ὁποῖες εἶνε οἱ ἀδελφές Καλουτᾶ καὶ ὀχι... ἡ ἀμάμη καὶ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἴσως —κακῶς— ἐνομίσατε.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καμαρινιοῦ τῶν δύο «Μοντέρνων Κοριτσιῶν» τοῦ Σακελλαρίδη, θυμίζει... Παπαστράτειο Σχολὴ Παιγνιδιῶν καὶ Ἐκθεσι Ἀνθέων. Τόσα μπιμπελὸ καὶ λουλούδια βρίσκονται ἐκεῖ μέσα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ κάθονται οἱ δύο ἔξαιρετικά καλλιτέχνιδες φιγουράροντας σὰν τὰ ὡραιότερα καὶ κομψότερα μπιμπελὸ καὶ τὰ δροσερώτερα λουλούδια.

— Δημοσιογράφος εἰσθε; μὲ ρωτᾷ ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν κ. Καλουτᾶ, ἐνῶ μὲ ἀτενίζει... καχυπόπτως.
— Μάλιστα, ἦθ...

— Καὶ μόλις ἔφυγε ὁ... Βενιζέλος, διακόπτει ἡ Ἄννα.

Ἐλαφρὰ κατάπληξις τοῦ ὑποφαινομένου ἐπακολουθεῖ.

— Ἦταν ἐδῶ ὁ Βενιζέλος; ρωτῶ κυτάζοντας, μὲ τὴ σειρά 'ου, καχυπόπτως γύρω μου.

— Μάλιστα, θεθαίονει καὶ ἡ Μαρία. Τῶ-

ρα μόλις ἔφυγε.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ μακαρίζω τὴν τύχην τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων, ὅταν ἡ κ. Καλουτᾶ, ἔσπευσε νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ στὴν πραγματικότητα.

— Γιά τὸν κ. Βενιζέλο Ζερθέα σὰς μιλῶ. Τὸν συνάδελφό σας...

Ἐμείνα ἐμβρόντητος ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν τῆς τρομερᾶς παρεξηγήσεως καὶ ἔσπευσα νὰ ἐξαφανισθῶ, ζητώντας —χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος— ...συγγνώμην!

Ἡ φυγὴ ἐκείνη μὲ ἔφερεν εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὴν κ. Τούλαν Δράκου. Κομψεπικόμπος καὶ ἔλαφρως ταλανιζομένη δίκην... Γκρέτας Γκάρμπο ἡ καλὴ πρωταγωνίστρια, μὲ ὑπεδέχθη —ἀτυχῶς— μὲ... κλειστάς ἀγκάλας.

Ἐξακολουθεῖτε νὰ γράφετε; μὲ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ θυμίζει τὴ νωχελικὴ ἔκφρασι τῆς Μαρλένε Ντήτριχ.

— Ναί...

— Ζωὴ κι' αὐτή... εἶπε πάλι ἡ Τούλα. Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἔλαφρως ταλανιζομένη καὶ κομψεπικόμπος...

Προχωρῶντας πρὸς τὴν ἐξοδὸ τοῦ δαιδάλου τῶν καμαρινιῶν, ἔπαθα ἕνα σοβαρώτατο ἀτύχημα. Μιὰ μπανανόφλουδα — ποὺ Κύριος οἶδε πῶς θρέθηκε ἐκεῖ — μὲ ὑπεχρέωσε νὰ ξαπλωθῶ καταγῆς μὲ τὰ πόδια ἀνοιγμένα κατὰ τρόπον φρικώδη. Ἦμουν ἑτοιμος νὰ σηκωθῶ ὅταν μιὰ συμπαθητικὴ φωνὴ μὲ ἐκάρφωσε ἐκ νέου στὴ δυσάρεστη θέσι μου.

— Γυμνάζεσθε, κύριε; Γυμνάζεσθε;

«Μουρούνας ἀπὸ τὴ Φῆβα», σκέφθηκα αὐτομάτως καὶ γύρισα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Ἦταν πράγματι ὁ Τριχᾶς, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς τυπίστας τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

— Ἀτύχημα εἶνε, τοῦ ἐξήγησα. Δέν πρόκειται περὶ γυμναστικῆς.

— Ἀτύχημα; Κι' ἐδῶ θρήκατε νὰ τὸ πάθετε;

— Ἡ τυχὴ μου, κ. Μουρούνα.

— Πῶς εἶπατε;

— Κύριε Τριχᾶ, ἤθελα νὰ πῶ.

— Καὶ πῶς ἐγίνε πάνω-κάτω...

— Κάποιος τρώει μπανάνες ἐδῶ μέσα.

— Ἐ, λοιπόν;

— Οἱ μπανάνες καθὼς ξέρετε ἔχουνε καὶ φλούδες. Καὶ οἱ φλούδες...

— Ἀ, ὦραϊά, μοῦ ἀπάντησε ὁ Τριχᾶς μὲ ἀρκετὴν δόσιν... μεγαλοψυχίας. Καθῆστε, λοιπόν, αὐτοῦ. Μὴν ἐνοχλήσθε καθόλου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη γελῶντας ἀδιακόπως εἰς θάρος μου. Ἦμουν ἑτοιμος νὰ σηκωθῶ, καταβάλλων μιὰ σχετικὴ προσπάθεια, ἀλλὰ, δυστυχῶς, δέν πρόφασα.

Μιὰ ἄλλη φωνὴ γυναικεῖα αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ κατὰ πολὺ δριμύτερα, μὲ ἐκεραυνοβόλησε.

— Μὰ δέν γίνεται ἔτσι τὸ σπαγγάτο, χριστιανέ μου!

Γύρισα καὶ εἶδα τὴ Λιλὴ Κοντονῆ, τὸ γνωστὸ αὐτὸ χορευτικὸ... φεῖδι τοῦ θεάτρου μας. Ἦταν τρομερὰ ἐκνευρισμένη γιὰ τὴν ἀδεξιότητά μου.

— Σπαγγάτο εἰν' αὐτὸ, κύριε; μοῦ εἶπε πάλι.

— Ὁχι... μπανανόφλουδα! πρόφθασα ν' ἀπαντήσω καὶ ἔξω φρενῶν γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες μου... τῶδαλα στὰ πόδια.

Δέν πρόφθασα ὅμως νὰ κάνω δυὸ θήματα, ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα τῶν καμαρινιῶν καὶ μιὰ αὐστηρὴ φωνὴ μὲ σταμάτησε:

— Κύριε, ξεχάσατε...

— Λησμονηθεὶς καλλιτέχνης, σκέφτηκα. Γύρισα καὶ θρέθηκα πρὸ τοῦ καφετζή-θυρωροῦ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησα.

— Ὁ καφὲς σας, μοῦ εἶπε. Θάχη γίνει πάνος...

— Στείλτον στοῦ Φίε! τὸν διέκοψα κατηνανακτισμένος.

Καὶ δίδοντας του ἕνα τάλληρο —ὁ φόρος τῆς δημοσιογραφικῆς ἐνημερότητος— ὁλοκατέλειπα τὸ «Μοντιάλ» ἀποφασισμένος, πάση θυσίᾳ, νὰ γράψω... ὅσα ἔγραφα!...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ἡ ἀφθαστὴ Ζαζά Μπριλλάντη, τὸ λαμπρότερο ἄστρο τοῦ ἑλληνικοῦ θεατρικοῦ στερεώματος, ἐπὶ ὁλόκληρον δεκαπενταετία.

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἄννα Καλουτᾶ σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία τους. Πίσω ἀπὸ τὸν φωτογράφο — ποὺ δέν διακρίνεται — θρῖσκεται ἡ... μαμά τους!

2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

(Πρωτοχρονιάτικες σκέψεις σε πολύ μοντέρνο ή σε πολύ παλιό «στύλ» - όπως σας αρέσει).

Η τζάζ στα σαλόνια του κοσμικού ξενοδοχείου που ξέπεσα —σαν έργνης που— από την προπαρμονή της Πρωτοχρονιάς στρίγγιζε ένα μελαγχολικό ροιδοποιό ταγκό, κι' εγώ, γιομάτος «σπλιν», — έλληνιστί θαρρεστημάρα, άεφιά κλπ.— κάπνισα κλεισμένος στο δωμάτιό μου, όταν άκουσα διακριτικά να τυπούν στην πόρτα. Νόμιζα πως ήταν κάποιος για να μου φέρει τον δέκατον καφέ που είχα παραγγείλει κείνη την μέρα —2 'Ιανουαρίου— και είπα μηχανικά «είπα». Άλλα παραδόξω... Άντι της Μανόας, είδα να εμφανίζεται μπροστά μου ένας κύριος άμεμπτος έξωτρούκος και έλεγε τρώπους πραγματικού «τζέντλεμαν» — έλληνιστί, «άνδρώπου σιδερωμένου», από τζάκι». Σηκώθηκα άμέσως όρθιος.

—Με συγχωρείτε, του είπα. Δεν έχω την τιμή να σας γνωρίζω.

—Κι' όμως με φωνάζετε.

—Εγώ; Ι... Άσφαλώς κάποιος λάθος θα έχετε στον αριθμό του δωματίου.

—Όχι, όχι. Μου είπατε νάρθω εις τον αριθμόν 9. Στο 9 δεν μένετε;

—Μάλιστα... Καθήστε.

Ο άγνωστός μου ξεπλώθηκε τότε με αγέλει στη μοναδική πολυθρόνα που ριζόταν εκεί μέσα, άναψε ένα τσιγάρο του του προσέφερε και μου είπε:

—Ξέρετε, άποφεύγω, κατ' αρχήν, παρ' όλας τις προσκλήσεις που παίρνω, να άνω έπισκέψεις, γιατί διατρέχω τον κίνυον να παρεξηγηθώ. Έξαφνα σεις από έ πρώι με φωνάζετε διαρκώς. Σε κάθε σιγάρο που άνάβετε —κι' έχετε καπνί— ως αυτή την στιγμή τρία πακέτα —

λο με μελετάτε, κι' όμως, βλέπετε, όλοι μπαίνω εδώ, μου λέτε πως δεν με νωρίζετε.

—Συγγνώμη. Υποβोधήστε την μνήμη μου, γιατί αυτές οι μέρες συνήθως με άνουν νευρασθενικό, άνω - κάτω. Ποιός είστε;

—Ο γραμματέας του Χρόνου, κύριε.

—Ο γραμματέας του χρόνου;!

—Μάλιστα. Ο μόνιμος γραμματέας του.

—Μά καλά. Τίνος χρόνου; Του παλιού ή του νέου; Του καινούργιου που μπή-

ε ;

—Μά δεν υπάρχει καινούργιος και πα-

λιός, μου άπήντησε με ειρωνικό χαμόγε-

ο. Αυτό είναι δημιουργήματα των άδυνα-

μιών του ανθρώπου. Ο χρόνος είναι ένας,

πειρος, αναλλοίωτος, κι' εγώ ο μόνιμος

ραγματούχος του. Φαντάζεστε τι κωμική

ράγμα θα ήταν αν η Κυβέρνησις τοί

υμπακτος ήταν υποχρεωμένη να μεριμν-

αι για το δισεκατομμύριο τών άπομύ-

ων χρόνων που επέπρασαν προτύτερα

πό την Γη. Έπρεπε να δημιουργήση ένα

αινούργιο πλανήτη, κύριε, για να τους

οποθετήση.

—Πολύ καλά, του είπα έκνευρισμένος.

—Ιέστε μου λοιπόν τι θέλετε από μένα.

—Νά σας άπαντήσω εις εκείνα που μάς

ατηγορεύετε.

—Σας κατηγορώ;!

—Ναι... Μας θρίζετε. Καταφέρεσθε έ-

αντίον μας ότι υπήρξαμε σκληροί για

ας, άδικοι, άστοργοι. Ότι σας γιομάσα-

ε από πικράς δοκιμασίας και χιλια πα-

όμοια. Κι' όμως;!... Για πολύ λίγους ύ-

ήρξαμεν τόσο στοργικοί όσον για σας.

—Εξαι... Δεν φταίμε αν έσεις μόνος θε-

ήσατε να θγάλετε τά μάτια σας.

—Κύριε, γίνεσθε άγενής;!

—Με συγχωρείτε. Άλλά είναι μιά από

ις όλίγες φράσεις της έλληνικής που

αρακτηρίζουν καλά μιά κατάστασι. Έ-

αναλαμβάνω : βγάλατε μόνοι τά

άτια σας άκούστε με.

Τότε με τό ίδιο «μπλαζέ» ύφος, πήρε

από την τσέπη του ένα «καρνέ» — τάς ά-

νωτέρω δυό ξενικάς λέξεις ως πολύ κα-

θιερωμένας δεν μεταφράζω έλληνιστί —

και άφού με κύτταξε σχεδόν με οίκτο,

μου είπε:

—Κατά τό έτος 191 Χ ήσατε 20 χρό-

νων. Σας είχαμε προικίσει με υγεία, με

σχετική άνδρική όμορφιά και με λίγο

μυαλό, άλλ' άρκετό ώστε να καταλαθαί-

νετε πως ή ζωή, όταν έχη κανείς νει-

αίατα και υγεία, είναι ώραία. Έ-

σαστε φοιτητής τότε, χωρίς ύποχρεώσεις,

και στον δρόμο σας ρίξαμε έπίσης νειάτα

με ξανθές μπούκλες, κοράλλινα χείλια —

και δεν ύπάρχον κείνη την έποχή κραγιόν

του Γκοτ— κι' ένα ζευγάρι γαλανά μά-

τια που οι ποιητά σας άσφαλώς, αν τά

γνωρίζανε, θα λέγανε πως ό Έρωτας

θα τάχε κλέψει από τον Παράδεισο. Τά

νειάτα, για τά όποια σας μιλω, άκούγα-

νε στο όνομα Μαρσέλ.

—Τί μου θυμίζετε, του είπα κάτωχρος,

την πρώτη μου άγάπη.

—Σας την θυμίζω, κύριε, μου άπήντη-

σε, γιατί ενώ τότε ήσατε πραγματικά

ευτυχισμένος έξαφνα, χωρίς να ύπαρξη

κανένας σοβαρός λόγος, έγκαταλείψατε

αυτήν την άθωα μικρούλα... Ένα πρώι ση-

κωθήκατε με την ψυχή γιομάτη από θλα-

κώδεις φιλοδοξίες. Ζητούσατε περιπέ-

τειες, άνώτερες γυναίκες, πλουσιώτερες

ίσως, γιατί αυτή ήταν φτωχή ή δυστυχι-

σμένη —ένα «μανεκέν» σε μιά «Μαϊζόν

ντέ μόντ»— έλληνιστί μοδιστράδικο. Είνε

αλήθεια αυτά που λέγω;

—Ναι, του άπήντησα.

—Νά λοιπόν μιά άφορη ή για σοβαρές

πίκρες που δημιουργήσατε μονάχος σας

στη ζωή χωρίς έμεις να είμεθα καθόλου

υπαίτιοι. Άλλά προχωρώ. Στο 192 Χ ή-

σαστε άνδρας ώριμος πιά. Οι δικοί σας,

σας είχαν άφήσει μερικά χρήματα, τόσα,

όσα να σας έξασφαλίζουν μία σχετική ά-

νεξαρτησία στη ζωή —πράγμα πολύ μεγά-

λο για όποιον έχει κόκκον μυαλού. Έ-

μείς, γιομάτοι ότοργή πάντα για σας, ρί-

ξαμε στο δρόμο σας άλλα νειάτα, ώριμα

τούτη την φορά. Είχαν μαλλιά έβένινα,

δυό μάτια θεία που καθρεφτίζανε την εύ-

γένεια και την καλωσύνη, και με μιά κορ-

μοστασία που έσεις ό ίδιος λέγατε πως

αν ζούσε ό Φειδίας...

—Για τον Θεό, πάφτε!

—Α! βλέπω πως θυμώσατε. Λοιπόν,

μπορούσατε και τότε να ζήσατε πολύ εύ-

τυχισμένος, αλλά πάλι ζυπήσατε ένα

πρώι με την ψυχή Παγωνίου —γιομά-

τη ματαιοδοξία, θέλω να πώ. Τότε ζητή-

σατε να επιθάλετε τό όνομά σας, Φιλοδο-

ξήσατε να γίνεται μεγάλος, να μιλούν για

σας οι έφημερίδες, να άποκτήσετε θαυμα-

στάς, θαυμαστρίας ίσως, και έπειδή τά

γιομάτα ευγένεια και καλωσύνη μάτια,

με τό θέλημα τους, νομίζατε πως σας εί-

ρωνεύοντο, τ' άφήσατε να σας ξεχάσουν...

Αποτέλεσμα : Άλλη άλυσίδα πικριών

και άπογοητεύσεων. Βγήκατε από τον

δρόμο σας, χάσατε τά χρήματά σας και

πρό παντός την ευγένεια και την καλω-

σύνη που στεκόντουσαν δίπλα σας άφιλο-

κερδώς...

Τόν διέκοψα.

—Άρκει, κύριε. Σας εύχαριστώ πολύ

για την έπισκεψή σας.

—Όχι, όχι, μου άπήντησε εκείνος. Έ-

χω άκόμα και κάτι άλλο να πώ.

—Δεν θέλω ν' άκούσω ούτε λέξι.

—Δεν μπορείτε. Πρέπει να άντικρουσώ

αι την τελευταία σας κατηγορία.

—Μά δεν σας κατηγορήσα, κύριε, για

ποτέ. Άφήστε με ήσυχο.

—Πώς δεν μάς κατηγορήσατε! Άπό τό

παι είσεθε κλεισμένος σ' αυτή την κάμα-

ρα και θρίζετε τό 1935. Τόν χαρακτηρί-

σατε ως ένα χρόνο άπαισιο που σας γί-

σε κακά, σας άφησε χωρίς χρήματα,

ας ύπενόμεινε την υγεία.

—Ψέματα; του είπα θυμωμένος. Δεν

κωστό δεξιά και άριστερά; Τά νεύρα

ου δεν έχουν ξεχαλαρωθή; Τό στομάχ-

ου είναι κατεστραμμένο. Δεν μπορώ

να έργασθώ.

—Μά σταθήτε, σταθήτε. Έσεις φταίτε

αι γι' αυτά.

—Εγώ φταίω;!

—Βέβαια, έσεις φταίτε. Τόν 'Ιούλιο του

35 ήδοκίμασαν να σας στείλωμεν τό-

α χρήματα ώστε μπορούσατε να ζήσατε

ζετώατα άρκετούς μήνες στην έξοχή.

Άγες άρες μακρύτερα από την Άθήνα

να κάποιον νηάκι. Έκει ό άέρας είναι

θαρός, τά θουνά τό πρώι χαμογελούνε

αι ή θάλασσα στις άκρογιαλίες, όλη την

ώρα, μουρμουρίζει τον αϊώνιο, αλλά

τά διάφορα σκοπό της. Μπορούσατε

να ζήσατε εκεί, κοντά στους ψαράδες που

άναπνυν, με συντροφιά τό γαλάζιο

μα κι' όμως έσεις, έλεύθερος και χω-

τός δεσμούς, προτιμήσατε την μπενζί-

να αυτοκινήτων της Άθήνας. Έμπα και

έξας σας ύποχρεώνει σήμερα να θρίσκε-

τε κλεισμένος σε τότο τό δωμάτιο

να άμφιβόλου αισθητικώς ταπέτο και ό-

πως εκεί, κάθε γωνία της γής τούτη την

ώρα, είναι ένα πράσινο χαλί...

Άλλά, σηκώθηκα πιά έξαλλος.

—Φτάνει, κύριε, του είπα. Φτάνει! Πη-

γαίνετε στο διάλο!

—Πώς; Ι, μου, άπήντησε, κι' άρχισε να

λά μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Πηγαίνετε στο διάλο!

Έτρεξα ν' άρπάξω ένα θάξο που θρι-

ότανε πάνω σ' ένα τραπέζι για να

τό φέρο στο κεφάλι, μά όταν γύρισα,

άγνωστός μου έπισκέπτης είχαν εξαφα-

νεί. Για μιά στιγμή μου φάνηκε πως

ουσα τό άπαισιο γέλιο του στον διά-

λο. Άνοιξα την πόρτα, αλλά δεν ύ-

ρχε κανένας. Ούτε άκούγότανε καμιά

ή ανθρώπινη φωνή. Μονάχα ή τζάζ

στρίγγιζε άκόμα στο σαλόνι. Πήρα τό

πέλλο μου και έφυγα άμέσως από τό

νοδοχείο, γιατί μου φαινότανε πως τό

έξοφον της τζάζ μου έπανελάμβανε

σαρκασμό τά λόγια του κυρίου Γραμ-

μάτας : «Μή καταφέρεσθε ποτέ

αντίον μας» μόνονι σας θυά-

τε κάθε φορά τά μάτια σας...».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ

Χιούμορ

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ

—Ξέρετε καλή όρθογραφία, δεσποι-

νη; Έ... Έξαρτάται από την μάρκα της

χανής.

—Πόσο γάλα βγάζουν οι άγελάδες

την ήμέρα ;

—Δεκαπέντε - είκοσι όκάδες.

—Και πόσο πουλάς ;

—Τριάντα - τριανταπέντε !

Ο άστυφύλακας βλέποντας έναν πλα-

τα μουσικό να παίζει κιθάρα τον πλη-

ρίζει και του λέει αυστηρά:

—Πρέπει να με συνοδεύσης.

Και ό πλανόδιος μουσικός:

—Νά σας συνοδεύσω ; Πολύ εύχαρί-

στος. Και τί... κομμάτι θέλετε να σας

έξω ;

Ρωτούσαν τον Χαχαμικό αν ξέρη να

ζη βιολί.

—Πολύ πιθανόν, άπάντησε. Άλλά, να

πώ, την αλήθεια, δεν δοκίμασα πο-

μους.

Εύθυμη ζωή

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Νοσταλγώντας τους παλαιούς μου φί-
λους, είχα φθάσει μέχρι της μακrunης
συναικίας, όπου κατοικούν, διά να τους
έπισκεφθώ και έπεσα έπάνω εις τά άνε-
πιθύμητα. Έη πρόσφαις της ρήξεως, 3-
πως συμβαίνει συνήθως, ήτο μηδαμινή.
Έη κ. Καλλιόπη είχαν άργήσει διά τό δει-
πνον. Ό κ. Παρασκευάς, άνήρ γουλόζος,
όπως τον γνωρίζομεν, είχαν άποκάμει να
περιμένη. Στρωμένος στο τραπέζι από
τις όκτώ είχε μετρήσει με την άγωνία του
τά λεπτά και τά δευτερόλεπτα μέχρι της
ώρας — ένάντης και ήμισιας, — που ή-
δόκησε να έμφανισθή ή σηματοδότησις
φρεγάδα, με την όποιαν τον είχαν ένώσει
ή τύχη του. Όταν την άντίκρυσε, δεν μό-
ρεσε πλέον να κρατηθή.

—Τί άρες είναι αυτές, γυναίκα ; την
προσεφώνησε έρηως και αυστηρώς.

—Δεν περπατώ με τό ρολόγι στο χέρι
του άπάντησε εκείνη, εις τον αυτόν έρη-
ρόν και αυστηρόν τόνον... Ό,τι ώρα είναι,
είνε !

—Θέλω να πώ, ξανσείπεν ό κ. Παρα-

σκευάς, μ' ένα χαμόγελο πικράς ειρωνεί-

ας, ότι ό φίλος μας από δω — και με

υπέδειξεν — ήρθε για βεγγέρα. Κι' έ-

μείς δεν καθήσαμε άκόμη στο τραπέζι !

—Παρακαλώ... έψιθύρισα εγώ. Μην έ-

νοχλήσθε !

—Μά είναι να μην ένοχληθώ κανείς ! ά-

Κυριακή

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜ

«ΑΚΑΝΘΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ»

Έργο του Τολστόι, με πρωταγωνιστές τον Φρέντερικ Μάρς και την Άννα Στένν στη 'Αμερική απέτυχε παταγωδώς. Έδω παίχτηκε επί δύο συνεχείς εβδομάδες στο «Τιτάνια», πράγμα πολύ σπάνιο στα αθηναϊκά χρονικά και έκανε 48.052 εισιτήρια σ' αυτό το διάστημα. Είπε δηλαδή μετά την «Εύθυμη Χήρα» που έκανε 50.718 εισιτήρια, ο μεγαλύτερος κινηματογραφικός θρίαμβος της περιόδου!

Αυτά τα φιλμ ήταν απαραίτητα για να δείξουμε πως δεν αποδιώχουμε μεγάλη σημασία στις κριτικές των 'Αμερικανών. Όταν όμως διαβάσει κανείς το σενάριο, το τόσο θαθεία άνθρωπο, του «Ακάνθινου Δρόμου» κι όταν πληροφορηθεί τα όντοματά του σκηνοθέτου (Φράνκ Λόυντ) και των πρωταγωνιστών («Αν Χάρντιγκ, Κλάιβ Μπρούκ, Κόνρατ Νάγκελ) δεν μπορεί παρά να παραδεχθεί πως πρόκειται πράγματι για ένα εξαιρετικό φιλμ.

Ο Φράνκ Λόυντ, από τους καλούς 'Αμερικανούς σκηνοθέτες, είναι ο δημιουργός της «Κάβαλκάντ», αυτής της μεγαλύτερης αναπαραστάσεως των τριάντα τελευταίων χρόνων της αγγλικής ιστορίας.

Από τους ήθοποιους ο Κλάιβ Μπρούκ και ο Κόνρατ Νάγκελ είναι αρκετά γνωστοί και αγαπητοί στον τόπο μας. 'Αγνωστη ακόμη εδώ είναι η πρωταγωνίστρια, η Άνν Χάρντιγκ. Όμορφος όμως ο ευρωπαϊκός και ο αμερικανικός τύπος την παραδέχεται ως μια από τις μεγάλες τραγούδες του σύγχρονου θεάτρου.

Είπε για την 'Αμερική ότι είναι η Κοτοπούλη για την 'Ελλάδα. Είς τον κινηματογράφο δεν παίζει πολύ συχνά. Πρέπει το έργο να είναι εκλεκτό, να παρουσιάζει δραματικό ενδιαφέρον, να είναι ικανό σκηνοθέτη και να επιτρέψει στους έρμηνευτές του να επιδείξουν το ταλέντο τους. Ο «Ακάνθινος Δρόμος» θεωρείται ως μια από τις καλύτερες δημιουργίες της. Στο δύσκολο ρόλο της τραγικής μητέρας, που θυσιάζει τα πάντα για το μονακριβό παιδί της, είναι κυριολεκτικά ανυπέροχτη.

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ώραία 'Ισαβέλλα και ο πλούσιος δικηγόρος Ρόμπερτ Κάρλαϊλ, είναι το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του κόσμου. Ζούν ξένοιαστα στο εξοχικό κτήμα τους στο 'Χοτ Λύν, πλάθοντας ένα σωρό ωραία νεύρα για το μέλλον. Ένα χαριτωμένο αγοράκι έρχεται να συμπληρώσει την ευτυχία τους. Άλλα τα ωραία πράγματα δεν διαρκούν. Τρία χρόνια αργότερα αρχίζουν οι πρώτες λύπες και απογοητεύσεις. Η Κορνηλία, αδελφή του Ρόμπερτ, ζηλιάρικα και σκληρή γεροντοκόρη, δεν αφήνει ευκαιρία να δείξει όλη την αντίπαθεια που αισθάνεται για την νύφη της. Η 'Ισαβέλλα, χάριν του συζύγου της, που εξακολουθεί να τον αγαπά, και του λατρεμένου της παιδιού, υπομένει όλη αυτή την κατάσταση. Ζη, για να μη δίνει αφορμή σε παρεξηγήσεις, αποτραβηγμένη από κάθε κοινωνική και κοσμική ζωή, στο θλιβερά μονότονο περιβάλλον του κρύου επαρχιακού πύργου και περνά άχαρες μέρες.

Ο δημόσιος χορός που δίνεται μια φορά το χρόνο στο 'Χοτ Λύν, είναι η μόνη ευκαιρία για την 'Ισαβέλλα, να διασκεδάσει λίγο την πληγή της. Άλλα και εδώ άτυχια. Ο Ρόμπερτ καλείται επειγόντως στο Λονδίνο. Βλέποντας όμως πως η γυναίκα του στενοχωρείται που θα στερηθεί τη μοναδική της διασκέδαση, της επιτρέπει να πάει στο χορό, με την συνοδεία της αδελφής του και του φίλου του Λέβισον, ενός νεαρού διπλωμάτου. Την τελευταία στιγμή η χαϊρέκακη Κορνηλία προσποιείται ότι έχει πονοκέφαλο. Η 'Ισαβέλλα όμως αυτή τη φορά δεν έννοει να υποχωρήσει και πηγαίνει μόνη της με τον Λέβισον.

Χορός, μουσική, σαμπάνια, μεθυστικό περιβάλλον, θαιρεία αρώματα, όλα συντείνουν ώστε η 'Ισαβέλλα να ξεχάσει για μια στιγμή ότι είναι η σοβαρή πλέον κυρία Κάρλαϊλ, και να επιτρέψει στο νεαρό διπλωμάτη να της φλερτάρει. Άλλα ένα φλέρτ τελειώνει αθώο, που την φέρνει απλώς μερικά χρόνια πίσω. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τον Λέβισον. Αυτός οι λίγες στιγμές που πέρασαν μαζί έφθασαν για να τον κάνουν να έρωτευθεί τη τρελλιά τη γυναίκα του φίλου του. Όταν την συνοδεύει σπίτι, δεν μπορεί να κρατηθεί και της εξομολογείται τον έρωτά του, ικετεύοντάς την να φύγουν μαζί. Η 'Ισαβέλλα φυσικά αρνείται και του λέγει ότι αγαπά τον άνδρα της και ότι του είναι απόλυτα αφωσιωμένη. Δυστυχώς η Κορνηλία, άγρυπνη και θυμωμένη γιατί εναυάγησαν τα σχέδιά της, παρακολουθεί όλη τη σκηνή. Όταν ο Ρόμπερτ επιστρέφει, του διηγείται τα πράγματα διαστρεβλωμένα και του λέγει ότι η 'Ισαβέλλα έπαυσε να είναι τίμια γυναίκα και δεν είναι το λοιπού άξια να φέρη τ' όνομά του. Έξω φρενών ο Ρόμπερτ και χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις από την 'Ισαβέλλα, την διαγράφει και δεν της επιτρέπει ούτε καν ν' αποχαιρετήσει το παιδί της. Ο Γολγοθάς της μητέρας αρχίζει!

Οι ενδιαφέρει η γυναίκα

Μεταξύ μας

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ

Κάποιο γαλλικό περιοδικό άνοιξε πρό καιρού μίαν έρευνα σχετικά με τον κεραυνοβόλο έρωτα. Η πρώτη γυναίκα στην οποία απευθύνθηκε ζητώντας την γνώμη της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα στήρ Άνναμπέλλα. Η συμπαθεστάτη καλλιτέχνης απάντησε αδιατάκτως ότι πιστεύει ανεπιφύλακτως στον κεραυνοβόλο έρωτα. Έδωσε όμως και τις ακόλουθες επεξηγήσεις στην επιγραμματική απάντησή της: «Νομίζω ότι για να εκδηλωθεί ένας κεραυνοβόλος έρωτας απαιτούνται δυο αλληλοδιαδοχικές εντυπώσεις. Αν η πρώτη εντύπωση που μου αφήνει ένας άντρας είναι αδιάφορη, δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να αλλάξει. Αντιθέτως, αν η πρώτη αυτή εντύπωση μου προκαλέσει αντίπαθεια, η οποία μάλιστα να φτάνη μέχρι μίσους, τότε, ώ... τότε, η δεύτερα συνάντησης έχει πολλές πιθανότητες να μεταβληθεί σε κεραυνοβόλο έρωτα...»

Η Άνναμπέλλα λοιπόν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι για να συμπάσσει έναν άντρα, πρέπει ν' αρχίσει πρώτα να τον αντιπαθεί... Όλα τα παραπάνω τάγραφα για μια μικρή αναγνώστριά μου, η οποία μου γράφει και μου ζητεί την συμβουλή μου σχετικά με έναν νέο τον οποίο αγάπησε «διά κεραυνοβόλου έρωτος» και τώρα άρχισε να τον αντιπαθεί...

Θα της έλεγα ότι έπρεπε πρώτα να τον... αντιπαθήσει για να καταλήξει να τον συμπάσσει στο τέλος και πως τώρα, αυτό που της συμβαίνει, είναι φυσική συνέπεια, αν πιστεύατε στα λόγια της Άνναμπέλλας. Άλλα, επειδή δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο κι' επειδή η απάντησή μου στην μικρούλα αναγνώστριά μου είναι κάπως δύσκολη, επικαλούμαι την εθιμική των άλλων αναγνώστριών μου, των οποίων τις συμβουλές ευχαρίστως θα συζητούσα και θα διαβίβαζα από την στήλη αυτή στην μικρή αναγνώστριά μου.

Πάντως, για να μην αδημονή στο μεταξύ η φίλη αναγνώστριά μου, της συμβουλεύω να εξετάσει δυο τινά στον εαυτό της και να μου ξαναγράψει: Πρώτον, αν αγάπησε πραγματικά τον νέο. Και δεύτερον, υποτιθέμενο ότι τον αγάπησε—έαν πραγματικά τον αντιπαθεί σήμερα ή άλλως νομίζει ότι της συμβαίνει κάτι τέτοιο.

ΑΙΛΑ

Μόδα

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΠΟΡ

Η εποχή που διερχόμαστε είναι κατάλληλη για κάθε είδους σπόρ φορέμα. Κύριο ρόλο στην οπότε ενδυμασία παίζει η μπλούζα σεμλή, που δεν διαφέρει από το ανδρικό υποκάμισο. Η μπλούζα σπόρ γίνεται από ολόμαλλη φανέλλα και σε σχέδια σκωτσέζικη ή ριγέ. Την μπλούζα συμπληρώνουν ένας γιαντς από το ίδιο ύφασμα και μια γραβάτα ζωντρού χρώματος.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΠΛΟΥΖΑΣ

Με το σπόρ φορέμα πηγαίνει μάλλον κοντή βέστα. Γίνεται από πυκνό ντρέ ή δέμα πολύ μαλακό που μοιάζει με ύφασμα. Τα χρώματα που συνήθιζαν για τη βέστα, είναι το μπλε ανοιχτό, το γκρι και το χακί.

Η ΚΥΛΟΤΤΑ

Πολλές κομψοδέμενες κυρίες τώρα τον χειμώνα, μόλις πείθ το πρώτο χιόνι στις κορφές των θουών μας θα επιδοθούν στο αγαπημένο τους σπόρ, το σκι. Αυτές είναι απαραίτητο ν' αντικαταστήσουν την φούστα με κυλόττα. Η κυλόττα αυτή που θα συνοδεύει το σπόρ κοστούμι, πρέπει να είναι αρκετά κοντή, ιδίως όταν η κυρία έχει ύψηλο ανάστημα και λεπτές γραμμές. Οι πλέον σωματώδεις πρέπει να προτιμήσουν την μακρεια νορδνηική κυλόττα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ

Η τελευταία λέξη ωστόσο της παρισινής χειμερινής μόδας απαιτεί το άσπρο, κατάσπρο κοστούμι, που προορίζεται για τα σκι και γενικά τις ορειβάσεις και τις χειμωνιάτικες εκδρομές.

Συμβουλαι

Θα σας δώσω σήμερα μερικές πολύ πρακτικές και φτηνές λύσεις για το πρόσωπο. Μπορεί να τις χρησιμοποιήσετε ακίνδυνως κάθε μία σας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΤΟΝΕ ΠΑΝΑΔΕΣ

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' orange	50 >
Borax	10 >

ΓΙΑ ΤΟ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ

Lanoline	25 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Pommade de concombres	50 >
Eau de roses.	10 >

ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΜΑΛΛΙΑ :

Τα ξεπλύνετε με χαμομήλι γερμανικό μέσα στο οποίο έχετε στίψει και δυο λεμόνια.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ

Αποφεύγετε να βάσετε τα χέρια σας στο νερό και μάλιστα το κρύο. Μην βγαίνετε ποτέ χωρίς γάντια και αν μπορείτε, δοκιμάστε και το βράδυ να κοιμάστε με γάντια. Όταν έμφανισθούν οι χιονίστρες, τις αλείψετε με βάμμα ιωδίου και από πάνω γλυκερίνη. Μην αφήνετε ποτέ τα χέρια σας ξερά άλλα φροντίζετε πάντα να είναι λιπαρά.

Για τις μητέρες

ΤΟ ΦΑΣΚΙΩΜΑ

Ένα εσυχές γεγονός για την υγιεινή των βρεφών είναι ότι σιγά-σιγά καταργείται η κακή συνήθεια που είχαν οι μητέρες του παλαιού καιρού να φασκίζουν τα μικρά τους. Η αλβέρια αυτή συνήθεια κατεδικάζετο το θρέφει σε ακινησία μέσα στις φασκίες και το έκανε αδύνατο και καχεκτικό και πολλές φορές ραχτικό.

Οι νεαρές μητέρες που φασκίζουν και σήμερα ακόμη τα μωρά τους πρέπει να ξέρουν ότι με τον τρόπον αυτόν τα έμποδίζουν να κινηθούν, στα-

ματώντας την ανάπτυξη των μελών τους. Κι' επειδή ως γνωστόν, τα κόκκαλα στην βρεφική ηλικία είναι πολύ μαλακά, σαν κερί, ευκολώτατα μπορούν να παραμορφωθούν... Είναι δε γεγονός ότι όταν ο σκελετός του παιδιού πάρη από μιάς άρχης κακό σχήμα, πολύ δύσκολα ύστερα μπορεί να διορθωθεί.

Έκτος αυτού το φασκίωμα, καθώς πιέζει το σώμα βλάπτει και την αναπνοή και την πέψη, ενοχλεί την κυκλοφορία του αίματος, έμποδίζει την εκκρίση των ιδρών και προξενεί έγκεφαλικές και σπληνικές συμφορήσεις.

Τα φορέματα των βρεφών πρέπει να είναι ευρύχωρα και ν' αφήνουν ελεύθερα τον λαιμό, τα χέρια και τα πόδια.

Δεν πρέπει να σκεπάζουμε ποτέ τα μωρά με πολύ λεπτά σκεπάσματα, ούτε πάλι να τα εκθέτουμε στο πολύ δυνατό κρύο. Πρέπει να τα συνηθίσουμε να φορούν ελαφρά καπέλλο και ν' ένοσω μεγαλώνουν τα μαλλιά τους, πρέπει σιγά σιγά να τα εξουθενώσουμε από το να φορούν σκούφια ώστε, όταν γίνουν ένος έτους, να μπορούν να μένουν με άσκαπαστο κεφάλι χωρίς να κρυώνουν.

Όταν ένα θρέφει γινη έξη μηνών μπορούμε να του φορέσουμε καλτσάκια και παπουτσάκια χωρίς σκληρή φτέρνα, που τα δένουμε με σειρήνια όταν αρχίζουν να περπατούν. Τα φορεματάκια και τα σπαργανά των βρεφών πρέπει να τα δένονται με κορδέλλες ή να κομπώνονται, δεν πρέπει όμως ποτέ να τα στερεώνουμε με κορδέλλες.

Όταν τα μαλλιά των παιδιών αρχίζουν να μεγαλώνουν πολύ, για να μη υπερδινοται την νύχτα και να μη λερώνονται, πρέπει να τους φορούμε σκούφια από πολύ λεπτή μουσελίνα.

Συμπεριφορά

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Σε πολλά σπίτια που υπάρχει χώρος, υπάρχει και καπνιστήριο, όπου περνούν οι κύριοι μετά το γεύμα και παίρνουν εκεί τον καφέ τους. Έκεί φυσικά θα καπνίσουν και οι σιγαρέτες τους. Γεννάνται όμως το ζήτημα τώρα που δλεος οι γυναίκες σχεδόν καπνίζουν τί γίνεται; Περνούν κι' αυτές στο καπνιστήριο;

Όχι, είναι πολύ αντιασθητικό αυτό και για τον λόγο αυτόν, οι κυρίες περνούν στο σαλόνι και καπνίζουν εκεί. Την ώρα εκείνη, που οι κύριοι βρίσκονται στο καπνιστήριο, έπωφελούνται οι κυρίες για να πουδραρισθούν λίγο και να φρεσκάρουν τα χείλη τους, γιατί περίττο να πούμε ότι αυτό ποτέ να γίνεται πάντα διακριτικά και όχι επί παρουσία θεατών.

Στους κυρίους σεβδρείται και लेकर μετά τον καφέ και στις κυρίες το ίδιο, με μόνη την διαφορά ότι, για τις κυρίες θα διαλεχόμε πιο γλυκό λικέρ, όπως λ.χ. το τσέρι, το κουαντρώ κλπ.

Όταν τελειώσουν το καπνισμό τους οι κύριοι γυρίζουν στο σαλόνι και βρίσκουν τις κυρίες.

Τότε η οικοδέσποινα φροντίζει να αερίσθ το καπνιστήριο, για να είναι έτοιμο να δεχθί και πάλιν καπνιστές.

Φροντίζει επίσης να έχουν όλοι οι καλεσμένοι της συντροφιά και επιδώκει να σχηματίζονται μικροί-μικροί όμιλοι, γιατί ένας ένας μόνον μέγας όμιλος δεν μπορεί ποτέ να τρσφέρει ευχαρίστηση σε όλους.

Νοικοκυριό

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της καλής νοικοκυράς είναι το πνεύμα της οικονομίας.

Πρέπει να έξη νά κανονίζει τα πάντα, ούτως ώστε και να μη λείπει τίποτε και συγχρόνως να μη γίνεται σπατάλη.

Το μεγαλύτερο έξοδο ενός σπιτιού είναι η ανανέωση των απαραίτουχών της οικιακής χρήσεως, δηλαδή σευντων, τραπέζομάνθλων, πετσέτων κλπ.

Όλα αυτά όμως κοστίζουν πολύ και είναι πολύ δύσκολο να τα ανανεώσουμε μονομιάς όλα μαζί. Γι' αυτό η συμβουλή που θα έλαμε να δώσουμε σε κάθε νοικοκυρά είναι να μη περιμένη να φθαρούν όλα για να αρχίσουν να ανεφοβιάσθ, άλλα να προδάνη τιμηματικώς έστω και αν η ανάγκη δεν είναι άμεσος.

Κάθε χρόνο ως προσπαθί να κάνη 1-2 σευντών, 5-6 προσόφια, 1-2 τραπέζομάνθλα και ούτω καθ' έξη. Με τον τρόπο αυτό το έξοδο γίνεται θαμηδόν και έτσι δεν έρχεται να θαρυνή ζαφνικά τον προϋπολογισμό ένος σπιτιού.

Η Άν Χάρντιγκ και ο Κλάιβ Μπρούκ σε μια δυνατή σκηνή του έργου «Ακάνθινος δρόμος».

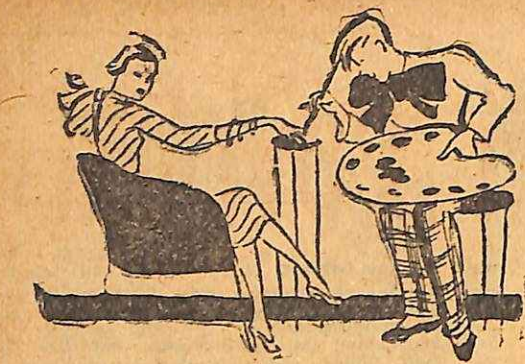
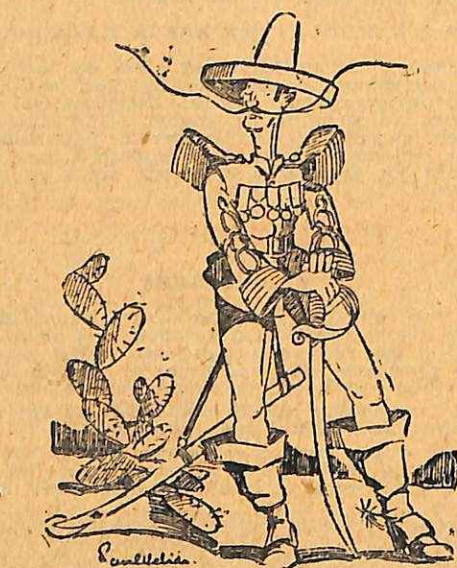
ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ

Τοῦ Πιέρ Ἀρνώ

μνημά μου! Δὲν θὰ δεχθῶ παζαρεῦματά. Πῶς; Μὲ ἀπειλεῖτε; Νὰ προσέξετε τὰς ἐκφράσεις σας παρακαλῶ! Δὲν θὰ πληρώσω ἐγὼ μεσάζοντας! Ἄν σεῖς εἰσθε ὑπουργός, μπορεῖτε νὰ ἀπειλήσετε ἄλλους! Ἐγὼ ἀντιπροσωπεύω δεκαοχτὼ ἀμερικανικὰς ἐταιρείας καὶ δὲν φοβᾶμαι οὔτε ὑπουργούς, οὔτε πρωθυπουργούς οὔτε καὶ δικτάτορας! (Ἀφίνει ἐκνευρισμένος τὸ ἀκουστικό. Στὸν φίλο.) Ὁ κύριος ὑπουργός! Νομίζει ὅτι μοῦ γεμίζει τὸ μάτι! (Στὸν σοβαρὸν πελάτη). Συγγνώμην κύριε πού σας ἔκανα νὰ περιμένετε...

Ὁ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ. — Παρακαλῶ...

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας. (Ὁ σοβαρὸς πελάτης ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ τραπέζι. Εἰσέρχεται βιαστικὴ ἢ δακτυλογράφος μὲ δέσμην ἐπιστολῶν πρὸς ὑπογραφήν. Στὸν σοβαρὸν πελάτη). Μιά στιγμή παρακαλῶ. (Ὁ σοβαρὸς πελάτης κάθεται. Ὁ μπλοφατζής...

Πολυτελέστατο γραφεῖο. Ἐπίπλωσις πού χτυπᾷ στὰ μάτια

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ
Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ
Ο ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ
ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ
ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

ΣΚΗΝΗ 1η

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Ναί φίλε μου! Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας! Χρειάζεται μπλόφα! Χωρὶς μπλόφα δὲν θὰ κἀνης τίποτα στὴν ζωὴ σου!

Ὁ ΦΙΛΟΣ. — Τὸ ξέρω... ἀλλά... ἔλα πού δὲν ξέρω νὰ μπλοφάρω!

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο δύσκολο πρᾶγμα διάβολε! Νά! Ὁ, πὶ βλέπεις ἐδῶ μέσα δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ μπλόφα! Τὸ πολυάριθμο προσωπικὸ, ἡ πολυτελεστάτη αὐτὴ ἐπίπλωσις, οἱ κλητῆρες μὲ τὴν λιβρέα, τὸ τηλεφῶνόν κι' οἱ γραφομηχανές, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μιά μπλόφα!

Ὁ ΦΙΛΟΣ. — Ἐτσι ἔ;

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Ὁχι, τί νομίζεις; Μόλις πατήσῃ δῶ μέσα πελάτης, τὸν χελίζω μὲ πυρὰ ὁμαδὸν καὶ δὲν βγαίνει ἀπὸ δῶ χωρὶς νὰ κλείσῃ μαζί μου μιά ὀπιοδηποτε συμφωνία!

Ὁ ΦΙΛΟΣ. — Ἐτσι ἔ;

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Ὁχι τί νομίζεις; Οὔτε 200000 δὲν εἶνε τὰ καφάλαιά μου ἀλλά μὲ τίς μπλόφες μου κάνω τὸν πελάτη νὰ φαντάζεται ὅτι δῶ μέσα γίνεταί τιζρος ἐκκαμυριών!

ΣΚΗΝΗ 2α

Οἱ αὐτοὶ — κλητῆρ — κατόπιν ο σοβαρὸς πελάτης.

Ὁ ΚΛΗΤΗΡ. — Κάποις κύριος θέλει νὰ σὰς δῇ.

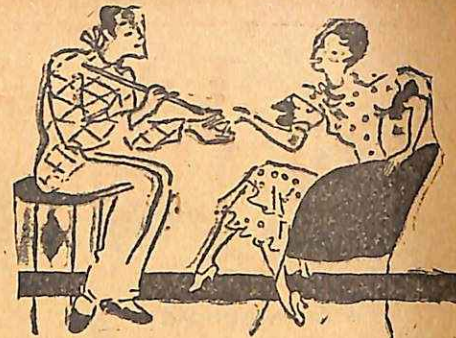
Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Τὸ παρουσιαστικό του;

Ὁ ΚΛΗΤΗΡ. — Παρουσιαστικὸ σοβαροῦ κυρίου.

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Ἐνας σοβαρὸς πελάτης! Νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως. (Ὁ κλητῆρ ἐξέρχεται. Στὸν φίλο.) Τώρα θὰ δῇς πῶς μπλοφάρουν! (Παίρνει τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου στὸ αὐτί. Εἰσέρχεται ὁ σοβαρὸς πελάτης).

Ὁ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ. — Καλημέρα σας...

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — (Μιλᾷει στὸ τηλεφῶνόν καὶ ἀφοῦ κάνει μιά ἐλαφρὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν σοβαρὸν πελάτην, τοῦ δείχνει ἕνα φωτέτι) Μὰ ὅχι κύριε ὑπουργέ! Δὲν εἶσθε καλὰ πληροφορημένος! Πῶς; Τρία ἑκατομμύρια; Οὔτε δύο δὲν κερδίζει ἡ Ἐταιρεία πού ἀντιπροσωπεύω! Οὔτε λέξι δὲν ἔχω νὰ προσθέσω! Ὁχι, ὄχι, ὄχι! Ἐχετε τὸ ὑπό-

Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Νὰ περιμένῃ τὴν σειρά τοῦ στὴν αἰθούσα ἀναμονῆς!

Ὁ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Εἶνε βιαστικός!

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Ἄς εἶνε! Ἐ-

χομμε κι' ἄλλους πελάτες ἐκτός τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς! Ἐξ ἄλλου, τοῦ εἶνα

τηλεφωνῆσαι ὅτι τὸν περιμένα στὴς δέ-

κα. Ἦ ὥρα τώρα εἶνε δώδεκα παρὰ τέ-

ταρτο. Νὰ περιμένῃ ὁ κύριος αὐτός! (Ὁ

ὑπάλληλος ἐξέρχεται). Εἶμαι στὰς δια-

ταγὰς σας φίλατε κύριε. Ἐνα πουρτί-

κι; (Προσφέρει ποῦρα στὸν σοβαρὸν πε-

λάτη καὶ στὸν ἐκθαμβὸ φίλο).

Ὁ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ. — (Ἀφοῦ

ἀνάθει τὸ προσφερθὲν ποῦρο). Ζητῶ συγ-

γνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἀλλά, τώρα

δὲν ὑπάρχει πιά λόγος νὰ σὰς ἀπασχ-

λήσω περισσότερο. Ὁ καιρὸς σας εἶνε

τόσο πολὺτιμος! Ἐσχημάτισα γνώμην...

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — Γιά πὶδ πρᾶγμα;

Ὁ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ. — Εἰμ...

ξέρετε, ὑπάλληλος τῆς Ἐφορείας καὶ ἤλ-

θα στὸ γραφεῖόν σας νὰ σὰς ζητήσω με-

ρικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν σχετικὴ φο-

ρολογία ἐπὶ τῶν κερδῶν. Καλημέρα σας

κύριοι... (Ἐξέρχεται).

Ὁ ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ. — (Στὸν φίλο). Τ'

ἦταν αὐτὴ ἡ πετριά!... Καὶ μοῦ πήρε κι'

ἕνα ποῦρο πέντε φράγκων!

Ὁ ΦΙΛΟΣ. — Ναί... Στὴν μπλόφα σου,

ἀπῆλθες... «ρέστα!»

ΠΙΕΡ ΑΡΝΩ

Ὁ ἔξω κόσμος

ΣΤΟ ΑΥΤΟΦΩΡΟΝ!

Ἡ Ἰταλικὴ ἀστυνομία ἔστειλε ἐγκύκλιον σ' ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, ρεστοράν καὶ καφενεῖα στὴν ὁποία, μετὰ ξὺ ἄλλων, λέει καὶ τὰ ἐξῆς:

«Πᾶς ὁ συλλαμβανόμενος νὰ προσφέρει ποτὸν ξένης προελεύσεως θὰ ὀδηγῇται εἰς τὸ αὐτόφωρον καὶ θὰ πληρῶνῃ πρόστιμον πέντε λιρετῶν. Ἐν ὑποτροπῇ θὰ φυλακίζεται μέχρι ἐνός μηνός».

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ!

Ὁ Ντοῦτσε διέταξεν τὴς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες τῶν ὑπουργείων Ἐθν. Οικονομίας καὶ Ἐργασίας νὰ συστήσουν στοὺς ἐργοδότες ὅχι μόνον νὰ μὴν ἐλαττώσουν ἀλλὰ νὰ... αὐξήσουν τοὺς μισθοὺς τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τοὺς καθὸτι λόγῳ τῶν κυρώσεων ἢ ζωῇ ἀκρίβητε!

Ὡστόσο ὁ σοφὸς δικτάτωρ δὲν λέει στοὺς ἐργοδότες ἀπὸ ποῦ πρέπει κι' αὐτοὶ νὰ ζητήσουν... αὐξήσιν γιὰ ν' ἀνταποκριθῶν στὴς ἀπαιτήσεις τοῦ προσώπου τῶν.

Δηλαδή, μὲ δυὸ λόγια, ἡ κατάστασις στὴν Ἰταλία σήμερα, μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν κυρώσεων, παρουσιάζεται ἀνέχρημα ἱλαροκαμικοδραματικὴ!

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

Γιὰ νὰ πάη κανεὶς στὸ χωριό, ἀπὸ τὸ μύλο μου, περνᾷ μπρὸς ἀπὸ μιά ἀγροικία κτισμένη κοντὰ στὸ δρόμο στὸ βάθος μιάς μεγάλης αὐλῆς δεινροφυτεμένης. Αὐτὴ εἶνε τὸ γνήσιο Προδηγιακὸν νοικοκυρόσπιτο, μὲ τὰ κόκκινά του κεραμιδία, τὴ φαρδεῖα τοῦ σκοτεινὸν πρόσωπον, μὲ τὰ ἀκανόνιστα κουφώματα, ἐπειτα ψηλὰ ψηλὰ τὸν ἀνεμοδείκτη τῆς σιταποθήκης, τὴν τραχαλία γιὰ νὰ σηκώνουν τὴς θημωνιές καὶ μερικὲς τοῦρες χόρτο σκούρο πού ξεφεύγουν ἀπ' τὰ παράθυρα.

Γιατὶ μοῦ κύπησε τόσο αὐτὸ τὸ σπίτι; Γιατὶ αὐτὴ ἡ κλειστὴ μεγάλη πόρτα μοῦ σφιδε τὴν καρδιά; Δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ πῶ καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ κατοικία αὐτὴ μὲ πᾶγωνε. Μιά νέκρα βασιλευε τριγύρω. Ὅταν ἐπερνοῦσε κανεὶς τὰ σκυλιά δὲν ἐγαύγιζαν, οἱ φραγκόκοττες ἔφευγαν χωρὶς νὰ φωνάζουν. Μέσα οὔτε μιά φωνή. Τίποτα, οὔτε ἕνα κουδούνι μουλαριού. Χωρὶς τίς ἄσπρες κουρτίνες τῶν παραθυρίων καὶ τὸν καπνὸ πού ἀνέβαινε ἀπὸ τίς στέγες θὰ νομίζα τὸ μέρος ἀκατοίκητο. Χθὲς τὸ μεσημέρι γύριζα ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγω τὸν ἥλιο περπατοῦσα κοντὰ στὸν τοίχον τῆς ἀγροικίας, κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν δένδρων. Στὸ δρόμο μπρὸς στὸ κτῆμα ὑπῆρχαν αἰωπηλὸι τελεῖωναν τὸ φόρτωμα ἐνὸς ἀμαξίου μὲ χόρτο. Ἦ μεγάλη πόρτα εἶχε μείνει ἀνοιχτή. Περνώντας ἐρίξα μιά ματιὰ καὶ εἶδα στὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἀκουμπισμένους στοὺς ἀγκῶνες μὲ τὸ κεφάλι μὲς' στὰ χέρια ἀπάνω σένα μεγάλο τραπέζι, ἕνα μεγαλόσωμο γέρο ὁλόλευκο, μὲ μιά μπλούζα κοντὴ καὶ μ' ἕνα κουρελιασμένον πανταλόνι. Ἐστάθηκα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μοῦ εἶπε σιγὰ-σιγὰ.

— Σοῦτ! Εἶνε τὸ ἀφέντικό. Εἶνε ἔτσι ἀπὸ τότε πού συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦ γιουό του.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μιά γυναῖκα κι' ἕνα μικρὸ παιδί ντυμένον μαῦρα πέρασαν μπροστὰ μίας μὲ μεγάλα χρυσὰ εὐχολόγια καὶ μπήκαν στὴν ἀγροικία.

Ὁ ἀνθρώπος ἐπρόσθεσε:

— Ἦ κυρὰ καὶ ὁ Καντέ, πού γυρίζουν ἀπὸ τὴ λειτουργία. Πᾶνε κάθε μέρα ἀπὸ τότε πού σκοτώθηκε ὁ γιουός. Ἀχ! κύριε τί θλίβερό! Ὁ πατέρας φορεῖ ἀκόμα τὰ φορέματα τοῦ πεθαμένου, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τ' ἀφήσῃ...

Τὸ ἀμάξι τραντάχθηκε γιὰ νὰ ἐκινήσῃ. Ἐγὼ πού ἤθελα νὰ μάθω περισσότερα ζήτησα ἀπὸ τὸν ἀμαξία ν' ἀνέβω κοντὰ του καὶ ἐκεῖ ψηλὰ μέσα στὸ χόρτο, ἔμαθα ὅλην αὐτὴ τὴ θλίβερὴ ἱστορία.

Τὸν λέγανε Ζάν. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο χωριατόπουλο εἰκοσι χρονῶν, φρόνιμο σάν κορίτσι, γερὸς καὶ μὲ ἀνυπόκριτο πρόσωπο. Καθὼς ἦταν πολὺ ὡμορφος οἱ γυναῖκες τὸν κύτταζαν, ἀλλὰ αὐτὸς στὸ νοῦ του μόνον μίαν εἶχε, μιά μικρὴ Ἀρλεζιάνα ντυμένη στὸ βελούδο καὶ τίς δαντέλλες, πού εἶχε συναντήσει εἰς τὴν Ἀρλεζιάνα.

Στὸ κτῆμα στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι αὐτὸ τὸ δεσμό. Ἦ κόρη φαίνονταν κοκέττα καὶ οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἦσαν ντόπιοι. Ἀλλὰ ὁ Ζάν ἤθελε καὶ καλὰ καὶ σῶνει τὴν Ἀρλεζιάνα του. Ἐλεγε:

— Θὰ πεθάνω ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσουν. Ἀναγκασθήκανε νὰ υποχωρήσουν. Ἀποφασίσανε νὰ τοὺς παντρεύουν μετὰ τὸ θέρος.

Μιά Κυριακὴ βράδυ λοιπὸν στὴν αὐλὴ τῆς ἀγροικίας ἡ οἰκογένεια ἔτρωγε. Ἦταν σχεδὸν τὸ τραπέζι τοῦ γάμου. Ἦ ἀρραβωνιασμένη δὲν παρευρισκόταν, μὰ ἐπὶ τὴν ὑγεία τῆς ὅλης τῆς ὥρας. Ἐνας ἀνθρώπος παρουσιάζεται στὴν πόρτα καὶ μὲ μιά φωνὴ πούτρεμε ζητᾷ νὰ μιλήσῃ στὸν κύρ-Ἐστέβ, σ' αὐτὸν μόνον. Ὁ Ἐστέβ σηκώνεται καὶ βγαίνει στὸν δρόμο.

— Κύριε, τοῦ λέγει ὁ ἀνθρώπος, θὰ παντρεύετε τὸ παιδί σας μὲ μιά κατεργάρα, πού ἦταν ἐρωμένη μου δυὸ χρόνια.

Αὐτὸ πού λέγω τὸ ἀποδείχνω, νὰ τὰ γράμματα. Οἱ γονεῖς τὰ ξέρουν ὅλα καὶ μοῦ τὴν εἶχαν ὑποσχεθῇ, ἀλλὰ ἀπὸ τότε πού τὴν ζητᾷ ὁ γιουός σας ὅλα αὐτοὶ οὔτε ἡ ἴδια μὲ θέλουν πιά. Καὶ ὅμως νομίζα πὼς ὕστερα ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γείνη γυναῖκα ἄλλονοῦ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ κύρ Ἐστέβ ἀφοῦ εἶδε τὰ γράμματα, ἔλατε νὰ πῆτε ἕνα ποτήρι μωσχάτο.

Ὁ ἀνθρώπος ἀπάντησε.

— Εὐχαριστῶ. Ἐχὼ τέτοια λύπη πού δὲ μπορῶ νὰ πιῶ.

Καὶ ἔφυγε.

Ὁ πατέρας ἐγύρισε ἀπαθῆς, ξαναπήρε τὴ θέσι του στὸ τραπέζι καὶ τὸ γεῦμα ἐτελείωσε εὐθυσ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ κύρ Ἐστέβ καὶ ὁ γιουός του ἐπῆγαν μαζί στὰ χωράφια. Ἐμείναν ἔξω πολλὴ ὥρα. Ὅταν ἐγύρισαν ἡ μητέρα τοὺς ἐπερίμενε ἀκόμα.

— Γυναίκα, εἶπε ὁ νοικοκύρης, φέρνοντάς της τὸ γιουό της, ἀγκαλιαστέον, εἶνε δυστυχισμένος...

Ὁ Ζάν δὲν ἐμίλησε πιά γιὰ τὴν Ἀρλεζιάνα. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως πάντα.

Ἦ περηφάνειά του ὅμως δὲν τὸν ἄφινε νὰ πῇ τίποτε. Αὐτὸ τὸ σκότωσε, τὸ καὶ μόνον τὸ παιδί. Κάποτε περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες μονάχος του σὲ μιά γωνία, χωρὶς νὰ κοινηταί. Ἄλλοτε ριχνόταν στὴ γῆ μὲ μαγιά καὶ ἐπερνοῦσε μόνος του αὐτὸς τὴ δουλειὰ δέκα ἐργατῶν. Ὅταν ἐρχόταν τὸ βράδυ ἔπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀρλ καὶ περπατοῦσε μπροστὰ τοῦ ὥσπου νὰ δῇ τὰ ψηλὰ καμπαναριά τῆς πόλης. Τότε ἐξαναγύριζε. Ποτὲ δὲν ἐπῆγε πὶδ μακριά.

Ἐτσι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πού τὸν ἐθλεπαν πάντα λυπημένο καὶ μονάχο οἱ ἀνθρώποι τοῦ κτήματός δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάνουν. Μιά φορά στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του κυττάζοντά

Ελευθερή Έβδομάδα ΡΑΔΙΟ-ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Θερμές ευχές απήθουναν του έθνους οι πατέρες
πρός την μικράν Ελλάδα μας, τις Άγιες τούτες μέρες.
Λόγοι μεγάλοι ηκούσθησαν—ένότης, ομαλότης—
καί πάπτε νά τρανώσαστε, παιδιά, γιά τ'ό καλό της
πρέπει κάθε πατριώτης
μιά κι' ή Ελλάδα τ'ά φέρνει σκούρα,
νά πετάξη τήν μανκούρα καί ν' αρπάξη... τήν κουμπούρα!...

Ο Λιντμπεργκ εἰς τό Λίβερπουλ πρό ἡμερῶν ἀφίχθη...
Τοῦ Κερανοῦ εἰς Καίσαρα, τοῦ ἥρθε, καί προήχθη...
Γαλήνευσαν τ'ά πνεύματα στῶν Φαραῶ τήν χώρα...
Οἱ Ἕλληνες στήν τράπουλαν ἐπέπεσαν μέ φόρα,
κι' ὅπως πάντοτε καί τώρα
—κάτι σοῦπα, κάτι μοῦπες—
τ' ἀκουμπήσαν μέχρι φράγκο, καί τήν κάναν... ἀπό κοῦπες!

Ο Μεταξάς ἐπέστρεψεν καί ἔφυγεν ὁ κόντες...
Οἱ ἐκλογές ἐγγίζουσι κι' ἀγάλλονται οἱ ὁδόντες...
Υπέρ Κονδύλη ἐργάζεται νυχθημερόν ὁ Ράλλης...
Γραπτῶς ἐκθέτει ὁ Σχοινᾶς τοὺς λόγους τῆς σπατάλης,
καί δηλώνει σὺν τοῖς ἄλλοις
πὼς ἀδίκως τὸν χτυποῦνε...
Μὰ τὸ παραδάκι ποῦνα ;... Ὅσοι τῶδαν ἄ... ποῦνε!...

Στὸ Μεξικό γένετο ἡ ἐκλογή τῆς «Μίς» τῶν
κι' οἱ ἀντίπαλοι ἐθύμισαν τὸν «Ιώνταν» καί τὸν «Μίστον»...
Ἡύχθη κι' ὁ Χρυσότομος μετ' ὁ χρυσὸ τοῦ στόμα...
Ἰδοῦν οἱ πολύτεκνοι νέον μεγάλο κόμμα,
καί ὑπόσχονται ἀκόμα
πὼς θὰ θγοῦν ἐκ τῶν ἐνόντων,
ἔστω, μόνον, ἂν ψεφίσουν τ'ά παδιά... τῶν παραγόντων!

Χάθηκαν κι' ἀπώλεσαν οἱ ζενοὶ ἐπισκεπταί...
Στὴν Δημαρχίαν Πειραιῶς ὑπάρχουνε καί κλέπτες...
κι' ἂν πρό καιροῦ ἐκόπτετο, κι' ἐδήλου ὁ Στρατήγης:
«Φτωχὸς νά μῆγες ὡς Δήμαρχος, φτωχότερος νά φύγης»...
Ἐντὸς δράσεως ὀλίγης
βλέπουν ὅλοι οἱ πολῖται
πὼς ὁ νόμος τοῦ Στρατήγη, λῆαν... καταστρατηγεῖται!...

—Ἀπ' τὸν «Παναθηναϊκὸ» ἡ «Βεσικτὰς» ἐδάρη...
Εἰς σύζυγος πρό ἡμερῶν, ὁ δυστυχής, ἐγδάρη...
Εἰς χωροφύλακα ξεσπᾷ παρέα μεθυσμένων...
Ὁ Ἰταλὸς στήν ἔρημον ὑποχωρεῖ ἀσθμαίνων,
καί τήν μάχαιραν κραδαίνων,
ὁ Αἰθίοψ στήν Ἀζώμην,
ἀπειλεῖ νά καταλάβῃ, σὺν τῷ χρόνῳ, καί... τὴ Ρώμην!...

—Ἀθροιστὸς αἰχμάλωτος ἀφίχθη στήν Ἑλλάδα...
Πάντοτε πίσω τὴν οὐρά τὴν ἔχει ἡ ἀγλάδα...
Ὁ Ἀναξ ὅλες τῖς φρουρὰς θὰ ἐπιθεωρήσῃ...
Ὁ Βενιζέλος ἐρίσκεται ἀκόμα στὸ Παρίσι,
δὲν... σκοπεύει νά μιλήσῃ
καί μᾶς παραγγέλλει μόνο:
—Ἐἴ δικτατορία θάλαπτε ἂν... ἐγὼ δὲν τὴ σκαρῶνω!...

—Ὁ Κεραυνὸς τὰ μούσκεψεν εἰς τὴν Ἑσση...
Οἱ παλαιοὶ πολεμιστὰ ἐπάθανε καζίκι...
Ἡ Ἰταλία ἀμύνεται ἀντὶ νὰ μαραζώνῃ,
καί κάθε παληοσίδηρο μετὰ σπουδῆς μαζώνει,
—καί ὁ Ντοῦτσε καμαρώνει!...
Μὰ θαρρῶ πὼς δὲν θ' ἀργήσῃ
ἀπὸ ἀνὴρ τῶν νῶς καί μέγας παληατῆς ν' ἀκαντήσῃ!...

—Τρεῖς νέοι συνεπλάκησαν καταμεσῆς τοῦ ἔ...
Μιά νέα νητοκτόνησεν διὰ σταφιδωψάμου...
Βαδίζουν πρὸς τὸν θάλασσον αἱ τῶν Ἑλλήνων μοῖραι,
σεισμοί, θαλασσοταραχές, ἐγκλήματα πλημμύραι,
ὁ κατήφορος μᾶς πῆρε
καί δὲν ἀτέκνουνε καθόλου
καί πηγα...
...Ποῦ νὰ τοῦ γλυτώσουν ὅταν ἀπλώσει τῖς δυὸ τοῦ ἀρίδες!...

—Ὁ Δεμερτζής μετ' οὓς σταυροὺς στενωρ πολ' ὀρκεῖται...
Ὁ Στάρεμπεργκ πῆ... ταν φαγὼν εἶπεν ἀμέσως—«Πῆτε!»
Ὁ Δήμαρχος συνέλαβε—ποσὼς μὴν ἀμφιβάλλῃς—
κατόπιν κυνηγήματος καί λυσσάλεας πάλῃς
εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἐκάλῃς
μερικὸς κόντραμπαντῆδες...
...Ποῦ νὰ τοῦ γλυτώσουν ὅταν ἀπλώσει τῖς δυὸ τοῦ ἀρίδες!...

Ο ΣΠΗΚΕΡ

ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΓΓΙΝΗ

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΤΖΑΚ.—Α, νη-
στεύετε;
ΗΣΥΧΙΟΣ.—Ε,
μὰ θέβαια... Κάθε
ἄνθρωπος τοῦ Θε-
οῦ...

λεμος! Ξέρεις λοι-
πόν, τί θὰ γίνη;
Δὲν θὰ μείνῃ ρου-
θοῦνι! Τὰ ἀερο-
πλάνα θὰ ἐξαπο-
λύσουν ἀπὸ ψηλά
δηλητηριώδη ἀέ-
ρια ποὺ θὰ εἰσέρ-
χωνται ἀπὸ τῖς
ρωγμές μέσα στὰ σπιτία, καί θὰ δῆς σὲ μιὰν ὥρα νὰ μετα-
βληθῇ ὅλος ὁ κόσμος σ' ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο.

ΤΖΑΚ.—Ε, τό-
τε, θὰ ἔλθῃτε αὖ-
ριο θράδου νὰ πά-
ρουμε μιὰ μαστίχα. Θὰ ἔχω καί μερικὸς καλεσμένους.
ΗΣΥΧΙΟΣ.—Χωρὶς ἀρτήσιμα!
ΤΖΑΚ.—Τόσο πολὺ φοβᾶσθε;
ΗΣΥΧΙΟΣ.—Α, εἶμαι πάρα πολὺ θρησκός! Φαντασθῆτε:
ὅταν ἡμῶνα μικρὸς χτυποῦσα τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησίας!
ΤΖΑΚ.—Καί εἰδοποιεῖτε τοὺς ἀγγέλους; Ε, σὰς ἔκαναν
τίποτα;
ΗΣΥΧΙΟΣ.—Μοῦ ἔδωσαν πολλάκις τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς
μου.

ΤΖΑΚ.—Γιὰ ποῖον;
ΤΖΑΚ.—Γιὰ μένα καί γιὰ τὴ Τζούλια.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὰ τί; Θὰ φῶς μαζί της;
ΤΖΑΚ.—Ελπίζω νὰ δεχθῇ τὴν πρότασιν. (Ἀκούγονται θῆμα-
τα). «Α, θαρρῶ πὼς κατεβαίνει. (Ρίχνει ἓνα βλέμμα συννενο-
ήσεως στὸν Παρασκευά). Παρασκευά!...

ΤΖΑΚ.—Εἰνε ὅπως μοῦ τὸν περιέγραψες. Δὲν παρέλειψες τί-
ποτα. Σωστὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα; Τί ἀπέγινε λοιπόν;
Συμφωνήσατε;
ΤΖΑΚ.—Τὸν ἔπεισα νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν καί νὰ
πάρῃ ὁμολογίαν...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Λαμπρά! Πότε θὰ ἔλθῃ;
ΤΖΑΚ.—Τὸν ἐκάλεσα γιὰ αὐριο...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Α, ὦραϊα, πολὺ ὦραϊα. Ἀπ' αὐτόν, λοι-
πόν, θὰ θγῇ πολὺ ζουμί!

ΤΖΑΚ.—Εὐχαριστῶ, καλὲ μου Παρασκευά.
(Ὁ Παρασκευᾶς ἀποσύρεται. Ὁ Τζάκ μὲνι μόνος του. Ἀ-
νάθει ἓνα τσιγάρο. Βηματίζει λιγάκι νευρικά, καί σὲ λίγο
ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θάθους εἰσέρχεται ἡ Τζούλια, σκεπάζον-
τας τὸ πρόσωπό της μ' ἓνα μεγάλο μάσκα λουλούδια ποὺ κρα-
ταεῖ).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Δὲν μοῦ εἶπες τί θὰ εἶνε; Κανόνι;
ΤΖΑΚ.—Ἐνὰ δηλητηριώδες ἀέριο! Ὁ ἀσφαλέστερος καί
τελειότερος θάνατος.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Σὰν τ'
ἀσφυξιογόνον, δηλαδή;
ΤΖΑΚ.—Τί ἀσφυξιογόνον.
Αὐτὸ θὰ μπορῇ νὰ θερίσῃ σὲ
μιὰν ὥρα ὅλον τὸν πληθυσμὸ
τῆς γῆς!

ΤΖΑΚ.—Α, τώρα θὰ ἴδῃς
τί θὰ τοῦ κάνω—ἐγὼ αὐτοῦ
τοῦ μικροῦ. (Τρέχει νὰ τὴν
πιάσῃ. Ἡ Τζούλια τοῦ ξεφεύ-
γει καί κρούεται ἀπὸ ἐπιπλο
σὲ ἐπιπλο).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Πρέπει
δμως γιὰ νὰ μῆγ' ἐνέργεια,
νὰ γίνη πάλι ἓνας παγκόσμι-
ος πόλεμος.
ΤΖΑΚ.—Θὰ φροντίσω ἐγὼ
καί γι' αὐτόν!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Καί σκέ-
πτεσαι νὰ ζητήσῃς δίπλωμα
εὐρεσιτεχνίας;
ΤΖΑΚ.—Ἀλλά!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ε, λοι-
πόν, κάνε τίποτα νὰ μπάλω-
θῶμε.

ΤΖΟΥΛΙΑ. (Μισοκρυμμένη). Κούκου!
ΤΖΑΚ. (Κάνει πὼς δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται). Μπα! Τί κά-
νει ἔτσι;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὸ μικρὸ κου-
ταδάκι.
ΤΖΑΚ.—Μπα, ἀλήθεια; Γιὰ
νὰ δῶ... (γυρίζει).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νάτο!... (προ-
χωρεῖ).
ΤΖΑΚ.—Α, τώρα θὰ ἴδῃς
τί θὰ τοῦ κάνω—ἐγὼ αὐτοῦ
τοῦ μικροῦ. (Τρέχει νὰ τὴν
πιάσῃ. Ἡ Τζούλια τοῦ ξεφεύ-
γει καί κρούεται ἀπὸ ἐπιπλο
σὲ ἐπιπλο).

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Γζάκ Φόξ-Τερριέ (Σατανᾶς)
Παρασκευᾶς
Τζούλια
Νικολέτα (μητέρα της)
Κος Λούλας
Λνὶς Ροκοκό
Ἡσυχίος Ἀναπαυσιάδης
Κος Ἀρακάς
Κα Ἀρακά
Κος Κολλητήρης
Κα Κολλητήρη
Κος Μπούμ
Κα Μπούμ
Ἀζώρ (ὁπτηρὴς)
Ἐνὰς ἀστυνوميκός

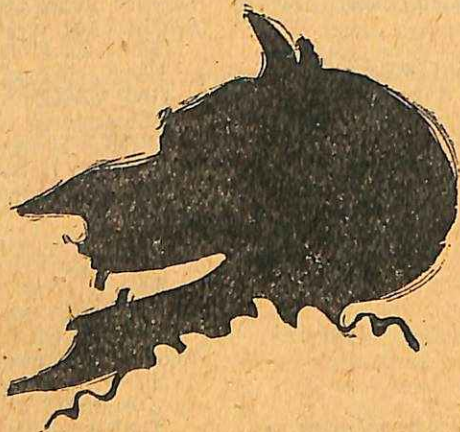
Πρώτοι διδάξαντες:

Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ε. ΧΕΛΜΗΣ
ΓΙΩΤΑ ΛΑΣΚΑΡΗ
Μ. ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ
Ι. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ
Ν. ΓΑΓΓΑΝΑΚΗ
Α. ΜΑΡΙΚΟΣ
Β. ΠΟΛΙΤΗΣ
ΕΛΛΗ ΑΦΕΝΤΑΚΗ
Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Φ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Ξ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΝΝΑ ΦΟΥΡΜΑΝ
Β. ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ
Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὸ μικρὸ κου-
ταδάκι.
ΤΖΑΚ.—Μπα, ἀλήθεια; Γιὰ
νὰ δῶ... (γυρίζει).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νάτο!... (προ-
χωρεῖ).
ΤΖΑΚ.—Α, τώρα θὰ ἴδῃς
τί θὰ τοῦ κάνω—ἐγὼ αὐτοῦ
τοῦ μικροῦ. (Τρέχει νὰ τὴν
πιάσῃ. Ἡ Τζούλια τοῦ ξεφεύ-
γει καί κρούεται ἀπὸ ἐπιπλο
σὲ ἐπιπλο).

ΤΖΟΥΛΙΑ.— Δὲν μπορεῖς...
Δὲν μπορεῖς... (Τρέχουν ἓνα

γύρο τη σκηνή).
ΤΖΑΚ. (Τὴν φτάνει, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν φιλεῖ). Δὲν μπο-
ρῶ, ἔ; Δὲν μπορῶ, ἔ; Νά, λοιπόν! Νά! Νά! Νά!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αἰ, στάσου... στάσου... Θά μοῦ χαλάσης τί
λουλούδια.
ΤΖΑΚ. (Τῆς πιάνει τὰ χέρια). Γιὰ μένα δὲν εἶνε;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναί.
ΤΖΑΚ. (Τῆς παίρνει τὰ λουλούδια). "Ε, λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε
γιὰ μένα τὰ παίρνω καί...
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Μὲ φόβο). "Αχ, τί θὰ κάνης;
ΤΖΑΚ.—Τὰ γεμίζω φιλιὰ! (Φιλάει τὰ λουλούδια).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καὶ... Σ' ἀρέσουν, λοιπόν;
ΤΖΑΚ.—Αφοῦ τὰ φέρεις ἐσύ...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Στάσου, στάσου, νὰ στὰ βάλω ἐγὼ στὸ θάξο.
(Τοποθετεῖ τὰ ἄνθη σ' ἓνα θάξο). "Α, ἔτσι!... "Ωραία δὲν εἶνε
ἐδῶ;
ΤΖΑΚ.—Τί καλὴ πού εἶσαι, Τζούλια.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καὶ σύ!...
ΤΖΑΚ.—Καὶ γώ... Δὲν σοῦ λέω... "Αλλά ἐσύ εἶσαι τὸ εὐγε-
νικώτερο πλάσμα πού ὀρῇ καὶ στὴ γῆ.
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Τρέχει κοντὰ του). Μ' ἀγαπᾷς;
ΤΖΑΚ.—"Οχι!
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Τρομαγμένη). Δὲν μ' ἀγαπᾷς;
ΤΖΑΚ.—Καὶ θέβαια δὲν σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαποῦσα στὴν ἀρχὴ.
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Τρομαγμένη). Καὶ τώρα τί κάνεις;
ΤΖΑΚ.—Σὲ λατρεύω!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, διαβολάκι!
ΤΖΑΚ. (Μ' ἐκπληξί). "Ε;!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί ἔπαθες;
ΤΖΑΚ.—Τίποτα. "Ενὸμίζα πὼς μ' ἐφώναζαν.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποιός;
ΤΖΑΚ. (Γελᾷ). "Ω, κανεῖς, θέβαια. "Η φαντασία μου.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Ελα δὴ... "Ελα δὴ... (Κάθονται). Πόσες ἡμέ-
ρες εἶνε πού ἀγαπιώμαστε;
ΤΖΑΚ.—"Οσες μέρες εἶνε πού κάθονται καὶ στὸ σπίτι σου...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶδες; "Εγὼ σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴν πρώτη μέρα.
ΤΖΑΚ.—Κί' ἐγώ!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Οχι, ἐσύ ἀπὸ τὴ δευτέρα!
Μὴν λὲς ψέματα!
ΤΖΑΚ.—"Εστώ, ἀπ' τὴ δευτέρα! Τί
παῖδι πού εἶσαι! Καὶ πὼς μ' ἀρέσει πού
εἶσαι παῖδι.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αἰ, ἔλα... "Ελα νὰ παί-
ξουμε...
ΤΖΑΚ.—Νὰ παίξουμε, νὰ παίξουμε!
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Παιδιάστικα). Μ' ἀγαπᾷς;
ΤΖΑΚ.—Σ' ἀγαπῶ...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποῦ μὲ θάξεις;
ΤΖΑΚ.—Α, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ
τώρα...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν μοῦ λές, θὰ παντρευ-
τοῦμε;
ΤΖΑΚ.—Σοῦ εἶπα ὅχι!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Α, μὴν κάνης ζαβολιές!
ΤΖΑΚ.—Μὰ παίζουμε;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ ναί, δὲν εἶπαμε;
ΤΖΑΚ.—"Α, παίζουμε; Τότε θὰ παν-
τρευτοῦμε!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ ὅχι! Προχθὲς πού δὲν παίξαμε μοῦ τῶπες
στὰ σοβαρά!
ΤΖΑΚ.—Καλὰ, λοιπόν. Στὸ λέω καὶ τώρα στὰ σοβαρά.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Οχι, ὅμως, ὅπως μοῦ εἶπες...
ΤΖΑΚ.—Πὼς σοῦ εἶπα; Δὲν θυμάμαι.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νά, μοῦ εἶπες νὰ μὲ πάρης χωρὶς στεφάνι.
ΤΖΑΚ.—"Ε, παίρνουμε μιά θέργα καὶ φτιάχνουμε ἓνα στε-
φάνι!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ ὅχι, ὅχι. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ γίνω μαϊτρέσσα
σου.
ΤΖΑΚ.—Σοβαρὰ μιλάς τώρα; Τί θὰ πῇ μαϊτρέσσα μου;
Γυναίκα μου δὲν θὰ εἶσαι; Τὸ ἴδιο δὲν εἶνε;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ γιατί δὲν θές νὰ κάνουμε ἓνα θρησκευτικὸ
γάμο; Εἶσαι ἄνθρωπος;
ΤΖΑΚ.—"Ανθρώπος εἶνε μόνον ἐκεῖνος πού δὲν πιστεύει σὲ
τίποτα!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καὶ σύ;
ΤΖΑΚ.—Πιστεύω στὰ μάτια σου.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σὲ τίποτ' ἄλλο; Τίς προάλλες μοῦλεγες πὼς μ'
ἀγαπᾷς γιατί ἔχω ὠραία καὶ ἀθάνα ψυχὴ.
ΤΖΑΚ.—Μὰ καὶ γι' αὐτὴν θέβαια!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶσαι θέβαιος πὼς ἔχω ὠραία καὶ ἀθάνα ψυχὴ;
ΤΖΑΚ.—Τζούλια! Τί ἐρωτήσεις εἶνε αὐτὲς πού μοῦ κάνεις
σήμερα; Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ καλὰ. (Τὴν κυττάζει ἐξεταστικά στὰ
μάτια).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί βλέπεις;
ΤΖΑΚ.—Διάβασες κανένα βιβλίο αὐτὲς τίς μέρες;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Ενα ἐσώψυχο μυθιστόρημα τῆς καινούργιας
σχολῆς.
ΤΖΑΚ.—"Ε, αὐτὸ εἶνε! Γι' αὐτὸ λὲς ἀνοησίες!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Εἶσαι θέβαιος;
ΤΖΑΚ.—Γιὰ ὅλα εἶμαι θέβαιος ἐγώ...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Οχι δὲ καὶ τόσος ἐγωϊσμός.
ΤΖΑΚ.—"Ὅλα τὰ ξέρω!

ΤΖΟΥΛΙΑ. (Γελᾷ). Τὰ παραλές...
ΤΖΑΚ.—Καὶ πρὸ πάντων ἐσένα!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ μόλις εἶνε ἓνας μῆνας πού μὲ γνῶρισε.
ΤΖΑΚ.—Τί μωρὸ πού εἶσαι;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Ὅστε μὲ ξέρεις;
ΤΖΑΚ.—Τὴν ψυχὴ σου τὴν κρατῶ ἐδῶ.
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Λίγο εἰρωνικά). Γιὰ φαντάσου! Κί' ἂν αὐριο
ρισκόμουνα μπροστὰ σ' ἓναν ἄλλον ἄνθρωπο;
ΤΖΑΚ.—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πάθω ἐγώ!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μπᾶ! Καὶ ὅμως τὸ παθαίνουν τόσοι καὶ τόσοι.
ΤΖΑΚ.—"Οχι ἐγώ!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καλὲ τί λές; Βάζουμε ἓνα στοίχημα ἔτσι σ'
ἀστεία;
ΤΖΑΚ.—Τί στοίχημα;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νά, ὅτι μπορῶ νὰ σὲ γελάσω.
ΤΖΑΚ.—Πὼς θὰ μὲ γελάσης, δηλαδὴ;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νά, νὰ σὲ ἀπατήσω μ' ἓναν ἄλλον!
ΤΖΑΚ. (Τινάζεται). Τζούλια!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ σ' ἀστεία καλὲ, ὅχι σοβαρά! Μόνον καὶ
μόνον γιὰ νὰ σοῦ δείξω ὅτι κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γελα-
στῇ!
ΤΖΑΚ.—Νὰ μ' ἀπατήσης ἐσύ; (Γελᾷ δυνατὰ). "Εσὺ;!...
(Γελᾷ).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί γελᾷς ἔτσι καλὲ;
ΤΖΑΚ.—"Εστώ! (Γελῶντας). Καλὰ, λοιπόν, βάζουμε.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί στοίχημα θές νὰ βάλουμε;
ΤΖΑΚ.—"Ὅ,τι θές ἐσύ! (Γελᾷ).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αν τὸ καταφέρω καὶ σ' ἀπατήσω μὲ ἄλλον, θὰ
μὲ παντρευτῇς! "Αν δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀπατήσω θὰ σὲ παν-
τρευθῶ.
ΤΖΑΚ.—Πολὺ ἐξυπνὴ εἶσαι!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Ελα, ἔλα, χωρὶς ἀστεία! "Ενα κολλιὲ ἀπὸ ἄ-
ληθινὰ μαργαριτάρια.
ΤΖΑΚ.—Τὸ δέχομαι μόνο καὶ μόνο γιατί θὰ τὸ χάσης, μ-
κρούλα μου.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θὰ τὸ ἰδοῦμε.
ΤΖΑΚ.—"Εγὼ ὅμως θὰ σοῦ πάρω ἓνα
κολλιὲ μόλις γίνης δική μου.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Χωρὶς γάμο!
ΤΖΑΚ.—Χωρὶς θέβαια!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ.
ΤΖΑΚ.—Κί' ἂν σοῦ ἔπαιρνα τρία κολ-
λιέ;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Α, δὲν ξέρω. Τότε... μπο-
ρεῖ. Γιατί μιά τέτοια θυσία εἶνε ἀπόδει-
ξις μεγάλης ἀγάπης! Εἶνε πολὺ συγκινη-
τικό αὐτὸ πού μοῦ λές, Τζάκ. ("Ετοιμά-
ζεται νὰ κλάψῃ. Καὶ μιά γυναίκα, ἐπὶ
τέλους, πού ἔχει καρδιά. (Σκουπίζει τὰ
δάκρυά της).
ΤΖΑΚ.—Λοιπόν, ἀπόψε θὰ γίνης δική
μου καὶ αὐριο θὰ σοῦ πάρω τὸ δῶρο.
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Κλαίει). Γιατί δὲν μοῦ τὸ
παίρνεις ἀπὸ σήμερα;
ΤΖΑΚ.—Φοβάσαι μὴ σὲ γελάσω;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Οχι! "Αλλά γιατί δὲν θέ-
λεις νὰ μοῦ τὸ πάρης μπροστὰ;
ΤΖΑΚ.—Γιατί θέλω νὰ σὲ κερδίσω! "Αν σοῦ κάνω πρῶτα
τὸ δῶρο, εἶνε σὰν νὰ σ' ἀγοράζω καὶ σὲ προπληρώνω!
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Κλαίγοντας). Σ' ἐμένα πάλι μοῦ φαίνεται πὼς
ἂν μοῦ τὸ κάνης ἔπειτα εἶνε σὰν νὰ μὲ πληρώνης στὸ τέλος τοῦ
μηνός!
ΤΖΑΚ.—Καλὰ, λοιπόν, θὰ στὸ πάρω μπροστὰ!
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Μ' ἐνθουσιασμό). "Αχ, τί καλὸς πού εἶσαι Τζάκ.
Πὼς σ' ἀγαπῶ. Μὰ δὲν ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ. Σὲ νοιώθω τόσο
δικό μου, τόσο πολὺ δικό μου.
ΤΖΑΚ. ("Ἰδιᾷ). "Ε, μὰ εἴμαστε στενοὶ συγγενεῖς.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σὲ νοιώθω τόσο πολὺ μέσα μου, τόσο πολὺ μέ-
σα μου, πού νομιζῶ πὼς εἶμαι ἓνα μὲ σένα!
ΤΖΑΚ. ("Ἰδιᾷ). Αὐτὸ ἔλειπε νὰ μὴ μὲ νοιώθης καὶ μέσα
σου. (Χτυπάει τὸ κουδοῦνι τοῦ ραδιοτηλεφώνου). Παρντόν μιά
στιγμὴ.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μπᾶ! Τί εἶνε αὐτό;
ΤΖΑΚ.—Τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μπᾶ! Πότε τῶβαλες;
ΤΖΑΚ.—"Απὸ χθὲς τὸ βράδυ.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν τὸ εἶχα προσέξει. Καὶ τί κάνεις μ' αὐτό;
ΤΖΑΚ.—Μιλῶ μὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ βλέπω παν-
τοῦ. Εἶνε μαζί καὶ τὸ μηχανήμα τῆς τηλεοράσεως. Εἶνε δική
μου ἡ ἐφεύρεσις.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δικὴ σου;!
ΤΖΑΚ. (Τηλεφωνεῖ). "Εμπρός. Τί εἶν' αὐτοῦ; Κέντρον "Α-
θηνῶν; Δώστε μου τὸ Παρίσι, παρακαλῶ.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὸ Παρίσι! Θὰ μιλήσης μὲ τὸ Παρίσι;!
ΤΖΑΚ.—Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ δοῦμε ὁλό-
κληρο.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θὰ ἰδοῦμε τὸ Παρίσι;
ΤΖΑΚ.—Ναί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ γυαλὶ ἐδῶ! Βλέπεις;
ΤΖΟΥΛΙΑ. (Κυττάζει μὲ περιέργεια). Ναί... ναί... (Χτυ-
πάει πάλι τὸ κουδοῦνι).
ΤΖΑΚ. (Τηλεφωνεῖ). Τί εἶνε αὐτοῦ; Παρίσι; Πὼς εἶπατε!

(Στὴ Τζούλια). Νά, νά, κυττάξτε μὲς' στὸ γυαλὶ νὰ ἰδῇτε ὅλη
τὴν κίνησιν τῶν παρισινῶν βουλευτῶν.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὴ μὲ τρελλαίνῃς! (Κυττάζει ἐκθαμβος μέσα
στὸ γυαλὶ). "Α, τί θαύμα!... Πῶ! πῶ! κόμπως! Μὰ γιατί φο-
ροῦνε ὅλοι σκούφιες; Νὰ κί' ἓνας μὲ σελάχι.
ΤΖΑΚ.—Μὲ σελάχι! Τί εἶνε αὐτὰ πού λές; Δὲν φοροῦν σε-
λάχι στὸ Παρίσι. Γιὰ στάσου ἀπὸ κεῖ. (Προχωρεῖ). "Ω, τί
εἶνε αὐτό; Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ Παρίσι. (Κουδονᾷ ἐκνευρισμέ-
νος). Κέντρον! Κέντρον!... Μὰ τί κατὰστασις εἶνε αὐτὴ, σὰς
παρακαλῶ; Τὰ ἴδια πού κάνατε στὸ τηλέφωνο καὶ στὸν ἀσύρ-
ματο; Πῶς; Καθόλου, καθόλου! Σὰς ἐζήτησα Παρίσι καὶ μοῦ
δῶσατε Λιόπεσι. Τί; Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει; Δώστε μου Παρίσι
σὰς παρακαλῶ. Τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Φουκιέ.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σὰς ἐδῶσε;
ΤΖΑΚ.—Ναί (χτυπάει τὸ κουδοῦνι). Τὸ γραφεῖο τοῦ κ.
Φουκιέ; Σεῖς ὁ ἴδιος; "Α, λαμπρά! Νὰ σὰ; Ἰδῶ μιά στιγμὴ
σὰς παρακαλῶ. (Στὴ Τζούλια). Εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπός μου' θὰ
τόν δοῦμε τώρα καὶ τὸν ἴδιο.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ποῦ; "Εδῶ μέσα; (Δείχνει τὸ γυαλὶ).
ΤΖΑΚ.—Ναί, ναί! (Κουδονεῖ). "Εμπρός. (Κυττάζει τὸ γυα-
λι). "Α, καλημέρα σὰς κύριε Φουκιέ. Τί κάνετε; Λίγο ἀδύνατο
σὰς βλέπω, γιατί ἔτσι; Εἰσάστε ἀρρωστος; Περαστικά. (Στὴ
Τζούλια). "Ελα, ἔλα... (Στὸ Φουκιέ). Νὰ σὰς παρουσιάσω
τὴν δεσποινίδα Τζούλια. Ὁ κύριος Ἀρμάνδος Φουκιέ.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Χαίρω πολὺ, κύριε. ("Ἰδιᾷ). Τί νόστιμος κύ-
ριος!...
ΤΖΑΚ.—Γιατί χαμογελάτε, κύριε Φουκιέ; Πὼς εἶπατε; "Α,
ναί, ναί, πολὺ χαριτωμένη...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γιὰ μένα λέει;
ΤΖΑΚ.—Ναί, εἶσαι, λέει, τρὲ σαρχιάντ!

ΣΚΗΝΗ 7η

(Εἰσέρχεται ὁ Παρασκευᾶς).
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Παρντόν! (Στὴ Τζούλια). Καλημέρα,
δεσποινίς.
ΤΖΑΚ.—Τί εἶνε, Παρασκευᾶ;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ηλθε ἐκεῖνος ὁ νέος.
ΤΖΑΚ. (Στὸ τηλέφωνο). Μὰ συγχωρεῖτε μιά στιγμὴ, κύριε
Φουκιέ. (Στὸν Παρασκευᾶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ τηλέφωνο).
Ποιὸς νέος;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Γιὰ ἐκεῖνον τὸν ἐκκρεμὴ λογαριασμό.
ΤΖΑΚ.—Τέτοια ὦρα δὲν ἐξοφλῶ λογαριασμούς. Δὲν μπορῶ
τώρα... Ἀποσιώζω στὸ ἐξωτερικόν. Εἶμαι στὸ Παρίσι.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὰ ἐπειμένει. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ἰδῇ-
τε, πρέπει νὰ τὸν ἰδῇτε!
ΤΖΑΚ.—Οὐ, οὐφ! Παρντόν μιά στιγμὴ Τζούλια. "Α, ἄ-
κουσε δῶ. Θὰ φᾶμε μαζί σήμερα. Δὲν θὰ πῇ; ὅχι. Μοῦ τὸ ὑ-
πεσχέθηκε ἄλλως τε ἀπὸ χθὲς. Λοιπόν, ἀγάπη μου, μιά στιγμὴ
κί' ἐφθάσα... (φεύγει).
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε κί' ἐμένα. Πρέπει νὰ πο-
ρευθεῖς στὴ συνομιλία!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θὰ κρατήσετε πρακτικά;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—"Ε, μὰ χρειάζομαι πάντοτε. "Ωρθευάρ...
(φεύγει).
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Ωρθευάρ, κύριε Παρασκευᾶ. (Τρέχει στὸ τη-
λέφωνο). "Εμπρός, τί εἶν' αὐτοῦ; Παρίσι; "Α, σεῖς ὁ ἴδιος;
Ναί, ναί, σὰς βλέπω! ("Ἰδιᾷ). "Α, τί ὠραία πού εἶνε νὰ φλε-
τάρη κανεῖς μὲ τὸ Παρίσι. (Τηλεφωνεῖ). Παρντόν, ἂν σὰς ἐ-
νοχλῶ. Πῶς; Βέβαια, θέβαια. Ζε σοῦ τρέ, μάλιστα, μάλιστα,
τρέ! Τί; Μιά χαριτωμένη κυρία σὰν καὶ μένι; "Ελᾷτε! Σὰς
ἀρέσουν τὰ μάτια μου; "Ω, ὦ, ὦ!... Μεγάλο κομπλιμέν! Μὰ
γιατί θυγάτε τὴ γλώσσα σας; Κοροϊδεύετε; Τί; Συνηθίζεται
τώρα πολὺ στὸ Παρίσι αὐτό; Μπᾶ! Δὲν δῶζε. (Βγάζει
τὴ γλώσσα της). Μάλιστα, ἀκούω. ("Ακούει μὲ βελιόνη τὴ
γλώσσα). Μὰ ναί, θέβαια! Καὶ νὰ εἴμεθα τόσο μακριά! "Αχ
πότε θὰ θρεθῇ καὶ τὸ ραδιοφίλημα. "Ακούω... (Βγάζει πάλι τὴ
γλώσσα της). "Αν μ' ἀρέσουν οἱ Παριζιᾶνοι; Μὰ τί λέτε —
Παριζιᾶνος εἶνε ὁ πιὸ σίκ, ὁ πιὸ ἐλεγκάν, ὁ πιὸ τζέντλεμαν...
(Ὁ Τζάκ εἰσέρχεται καὶ στέκει στὴν πόρτα. Ἡ Τζούλια τὸν
ἀντιλαμβάνεται καὶ προσθέτει) ...ποταμὸς τοῦ κόσμου.
ΤΖΑΚ.—Ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ τζέντλεμαν ποταμὸς τοῦ κόσμου;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ὁ Σηκουάνας.
ΤΖΑΚ.—"Α, ὁ Σηκουάνας. "Ε, μὰ θέβαια. Μὰ αὐτὸς ξέρετε
εἶνε ἀπὸ τὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν Σηκουανῶν! ("Ἰδιᾷ).
Μαρὲ εἶδες; Ἀμέσως κιόλας τοῦ ἐχρησιμοποίησε τὴ νύκτ' ἐ-
φεύρεσι. Τρίγκ... Τρίγκ, Παρίσι, σεῖς; "Α, πὼς μ' ἀρέσατε...
Τρέ! Πάρα πολὺ τρέ!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γιὰ τί μιλάς, ἀγάπη μου;
ΤΖΑΚ.—Τίποτα. Λέω πὼς ἐθάλαμε ἓνα πολὺ ἄσκημο στοί-
χημα. Δὲν ξέρω τώρα πότε μὲ γελᾷς στὰ ψέματα καὶ πότε μὲ
γελᾷς σ' ἀλήθεια.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ δὲν σ' ἐγέλασα. "Εθλεπα πράγματι τὸν Ση-
κουάνα.
ΤΖΑΚ.—"Ε, πὼς σοῦ φάνηκε;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Λίγο θολός.
ΤΖΑΚ.—"Ε, μὰ φυσικά, εἶνε καὶ ἡ ἀπόστασις.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θύμωσες;
ΤΖΑΚ.—"Εγὼ νὰ θυμώσω; "Εγὼ δὲν θυμῶνω ποτὲ μὲ τίς μι-
κρὲς κουκλίσες. Μ' ἀρέσει μόνο νὰ παίζω μαζί τους. (Τὴν
φιλά).
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Εἰσέρχεται). Παρντόν!... ("Ἰδιᾷ). "Ὅλο

ἀπάνω στὴν ὥρα φτάνω...
ΤΖΑΚ.—Τί εἶνε πάλι;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Κάποιος κύριος.
ΤΖΑΚ.—Ἄλλος πάλι; Μὰ ὅλοι σήμερα θρεθῇκανε;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Μὰ ὅχι... Αὐτὸς πρέπει νὰ σὰς δι... Πρ-
κειται περὶ σοβαρωτάτης υποθέσεως πού σὰς ἀφορᾷ προσω-
πῶς.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τότε, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἐγὼ νὰ πηγαίνω.
ΤΖΑΚ.—"Οχι, μείνε' σὲ θέλω. (Στὸν Παρασκευᾶ). Τί ἄ-
θρως εἶνε; Δὲν σοῦ εἶπε πὼς τὸν λένε;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Δὲν ρώτησα.
ΤΖΑΚ.—Καλὰ, νὰ περάσῃ. (Ὁ Παρασκευᾶς φεύγει). Σ
παρακάλεσα νὰ μείνης γιὰ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ γεῦμα. Τὸ π-
ράγγεια' νὰ ξέρης!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καλὰ. Νὰ τὸ πῶ ὅμως μιά στιγμὴ καὶ τὴ
μαῖς.
ΤΖΑΚ.—Δὲν πιστεύω νὰ φέρῃ ἀντίρρηση ἡ μαμά σου.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—"Οχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ.
ΤΖΑΚ.—Καλὰ, κάνε ὅπως θέλεις... "Αλλά σὲ πέντε-δέκα λ-
πτά νὰ νυρίσης. Δὲν πιστεύω νὰ μείνῃ περισσότερο ἢ ἐπίσκ-
ψις.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Καλὰ, ὠρθευάρ.
ΤΖΑΚ.—Σὲ δέκα λεπτά.
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σὲ δέκα λεπτά! (Φεύγει).
ΤΖΑΚ. (Γελᾷ). Χά! χά! χά! Σοῦ πέρασε, λοιπόν, ἡ ἰδέ-
τως μπορεῖς νὰ μὲ νελάσης, μικρὸ μου κουτορνίθι; (Βημα-
ζει σφυρίζοντας).
(Εἰσέρχεται ὁ Παρασκευᾶς τὸν ἀκολουθεῖ ἓνας ἀστυνομ-
κός).
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Ὅριστε, κύριε... Περάστε...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. (Εἰσερχόμενος). Χαίρετε...
ΤΖΑΚ.— Χαίρετε!...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.—Ὁ κ. Τζάκ;
ΤΖΑΚ.—"Εγὼ εἶμαι' τί θέλετε;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.—Σεῖς; Εἰσθε πράγματι σεῖς;
ΤΖΑΚ.—Σὰς εἶπα ὅτι ἐγὼ εἶμαι!
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. (Διστάζει). Σεῖς;!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ.—Αὐτὸς εἶνε, θρὲ ἀδερφέ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.—Λυποῦμαι πολὺ, κύριε...
ΤΖΑΚ.—Λυπάσθε πού εἶμαι ἐγώ!
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.—"Οχι, ἀλλὰ διότι ἔχω ἓνα ἐντάλμα σὺ
λήψεως ἐναντίον σας.
ΤΖΑΚ.—ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. (Ταυτοχρόνως). "Εντάλμα συλλ-
ψεως;

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο).

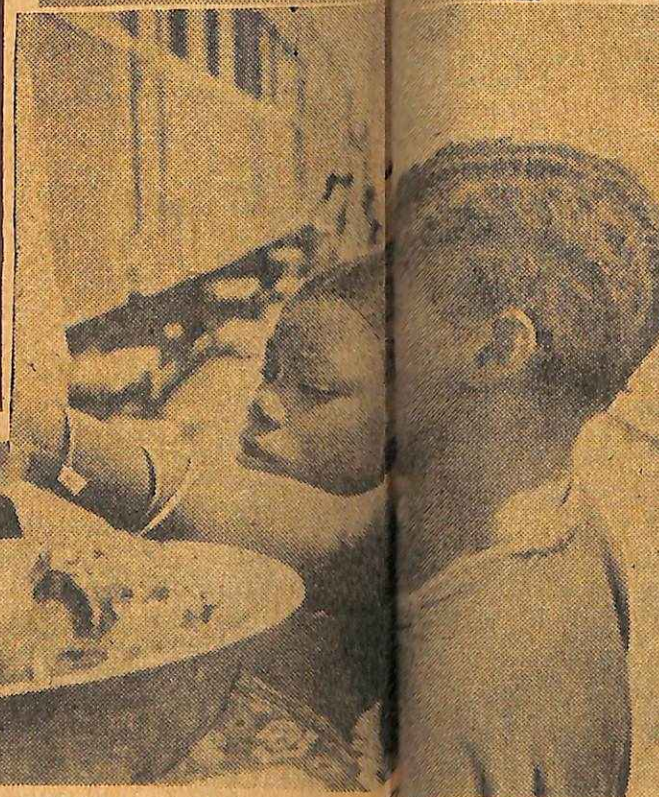

Ὁ συμπαθέστατος ἄσος τῆς ἐλληνικῆς κωμῆας κ. Νώντας Χέλμης
πρῶτος διδάξας τὸ ρόλο τοῦ Παρασκευᾶ στὸν « Ἀρχοντα τοῦ κόσμου »

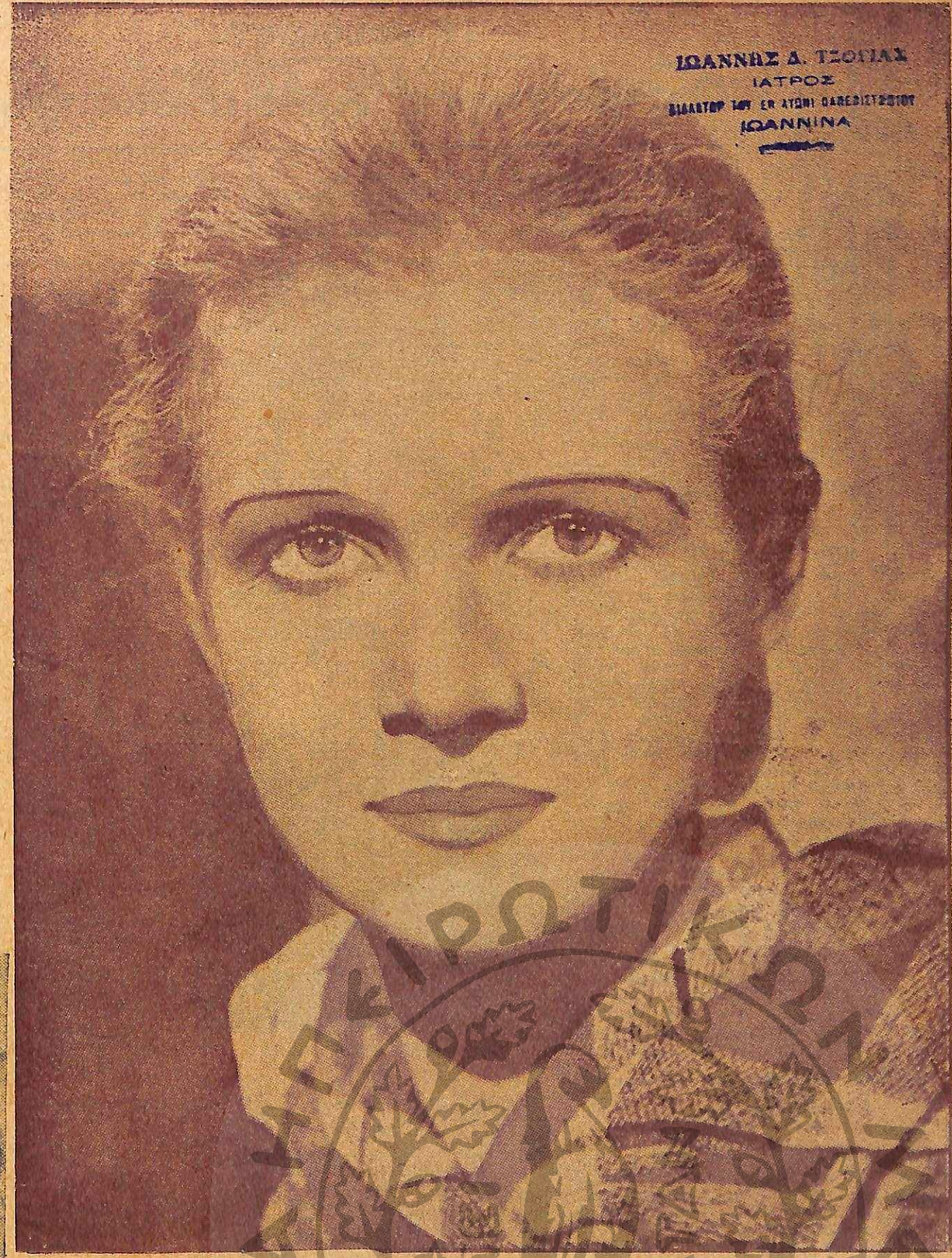

Η Άννίτα Λουϊζ

Η Άννίτα Λουϊζ, η οποία φαίνεται στην Έτσι σε ισόβια στέρση των «ήδωνών της» λουμπρά αστέρια του 'Ιταλικού κινηματογράφου. Η σταδιοδρομία της εξαιρετικής αυτής καλλονής ήταν πολύ περιεργή. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών οι γονείς της — φανατικοί καθολικοί — την έκλεισαν σε κάποιο μοναστήρι, καταδικάζοντάς την έτσι σε ισόβια στέρση των «ήδωνών της ζωής». Εκεί η Άννίτα γνωρίστηκε με το γιό του κηπουρού του μοναστηριού και σε λίγο ένας φλογερός έρωτας ένωσε τους δυο νέους. Έπειτα από λίγον καιρό, με τη βοήθεια του αγαπημένου της, η Άννέτα κατόρθωσε να τὸ σκάσει από τὸ μοναστήρι. Έμεινε κοινιμένη για λίγον καιρό στο σπίτι ενός ζωγράφου, φίλου του έραστού της, κι' εκεί γνωρίστηκε με τὸν Ιταλὸ σκηνοθέτη Τιλιόνε ὁ ὁποῖος τῆς πρότεινε νὰ παίξει στὸν κινηματογράφο. Η Άννίτα Λουϊζ δέχθηκε καὶ μέσα σε ἐλάχιστο διάστημα έγινε διάσημη.

ΑΝΩ: "Ένας μικροσκοπικός κινέζος Σαίν-Μάρτιν, τις χαρές του χιονιού στο πόλεμο 'Αθησυνία. Τὰ μικρά 'Αθησυνόπουλα δίνουν τρόφιμα σ' αὐτὸν που φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο,

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΛΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΟΑΡΕΔΙΣΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η Πατρίτσια Χάρτιγκ

Ο ασύρματος ἀνήγγειλε πρὸ ἡμερῶν τὴν...εὐχάριστο εἶσθαι ὅτι ἡ «Πατρίτσια Ἄνν Χάρτιγκ», ἀντήλλαξε τὸν γαμήλιό ἀρραβῶνα μετὰ τὸν πατέρα τῆς Μπόμπ Μοντγκόμερυ. Ποσοῦ ὅμως ἡ εἰδησιὶς συζητήθη καλὰ καλὰ ἀπὸ τὰ...λαδικά τοῦ Χόλ-λυγουντ ἡ Πατρίτσια ἔσπευσε νὰ ἐξαγγεῖλῃ ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἀρραβωνιάστηκε τὸν Μοντγκόμερυ, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν σκεπτεται νὰ παντρευθῇ ποτέ! Κατὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ πράγματα ἡ ἀπόφασίς αὐτῆς τῆς συμπαθοῦς «στάρ» ὀφείλεται σὲ μιὰ μεγαλοπρεπὴ χιλιότητά τὴν ὁποία τῆς προσέφερε ὁ γνωστός «ἀστήρ» Γκάρι Κούπερ. Ὅπως δὲ ποτε τὸ πρᾶγ' ἐτελείωσε μετὰ μιὰ συγκινητικὴ ἐπίσης δήλωσι τοῦ Μπόμπ Μοντγκόμερυ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ δὲν θὰ ἔπαιρνε ποτέ τὴν... Πατρίτσια. Καὶ τὸ κουτσομπολιὸ ἐπάνα στην ὑπόθεσι συνεχίζεται... ἀτελείωτο!!

‘Ο στρατηγός ‘Αρ. Κούσκουρης

‘Η δρᾶσις τοῦ στρατηγοῦ ‘Αρ. Κούσκουρη εἰς τὰ ὁχυρωματικά ἔργα τῆς Θεσσαλίας. — ‘Ο παρὰ τῆς ἐγκρίσεως καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης. — ‘Η λαμπρὰ σταδιοδρομία τοῦ στρατηγοῦ. ‘Η σπουδαιότης τελευταία ὁχυρωματικῆς ἐργασίας του. — ‘Ενα γονιμώτατον παρελθόν καὶ παρόν.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Α. ‘Ασημάκη

‘Εγεννήθη ἐν ‘Αθήναις τὸ ἔτος 1889 ἐκ πατρὸς ἀνήκοντος εἰς μίαν ἐκ τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς Μάνης. Εἰσελθὼν τὸ ἔτος 1904 εἰς τὴν Στρατ. Σχολὴν Εὐελπίδων, ἐξῆλθεν αὐτῆς μεταξὺ τῶν πρώτων κατὰ τὸ 1909 καὶ εἰς τὸ ὄπλον τοῦ Μηχανικοῦ.

Ὡς ἀνθυπολοχαγὸς λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ὁχύρωσιν τῆς Θεσσαλίας τὸ 1910—1911 ὑπὸ τὸν ἀειμνήστον στρατηγὸν Δ. Ματθαίου καὶ κυρίως εἰς τὰ ὁχυρωματικά ἔργα τοῦ προγεφυρώματος τῆς Λαρίσης. Ὡς γνωστὸν ἡ ὁχύρωσις αὕτη ἐπέτρεψε τὴν στρατηγικὴν συγκέντρωσιν κατὰ τὸ 1912 ὅπισθεν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Εἰς τοῦτο κυρίως ὀφείλεται καὶ ἡ ἔγκαιρος ἀλῶσις τῆς Θεσσαλονίκης (Ὀκτώβριος 1912) καὶ ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ἀπὸ τῶν Βουλγάρων.

Συμμετέσχεν εἰς τὸν πολέμου 1912—1913 κατὰ τὸν Τούρκων καὶ Βουλγάρων. Κατὰ τὸν δεύτερον τοῦτον πόλεμον ὠργάνωσε καὶ διέκρινε τὴν πρώτην μονάδα στρατιωτικῶν αὐτοκινήτων παρὰ τῷ ‘Ελληνικῷ Στρατῷ, δι’ ἧς, παρὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συγκοινωνιῶν, ἐπετεύχθησαν ἔγκαιροι καὶ πολῦτιμοι μεταφοραὶ πολεμοφοδίων καὶ τροφῶν.

Μετὰ τοὺς πολέμους ὡς λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ τοποθετεῖται παρὰ τῇ Γαλλικῇ στρατιωτικῇ ἀποστολῇ ὡς ὑπασιπότης τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Φιγιονῶ. Μετ’ οὗ πολὺ τῇ αἰτήσῃ του ἀποσπᾶται ἐν Μακεδονίᾳ διὰ τὴν ὁχύρωσιν (1914—1915) καὶ ἀνα-

λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐκτέλει τὴν ἐργασίαν διὰ τὸ ὁχυρὸν Τουλουμπάρ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου. Τῇ ἐπιβλέψει του ἐκτελεῖται καὶ ἡ ἀμαξίτη ὁδὸς Δράμας—Τουλουμπάρ μήκους 37 χιλιομέτρων, ἣτις ἐπεκταθεῖσα ἤδη διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Νέστου καὶ παρὰ τὸ χωρίον Παπάδες γεφύρας φθάνει ἤδη εἰς τὰ ‘Ελληνοβουλγαρικά σύνορα εἰς τὸ χωρίον ‘Ελάτεια (Καρὰ—Δερέ).

‘Η ὁχύρωσις τῆς Μακεδονίας (1914—

‘Ο στρατηγός ‘Αριστ. Κούσκουρης

1915) ἐπέτρεψε τὴν ταχείαν καὶ ἀνεπὶ-χλητον στρατηγικὴν συγκέντρωσιν ἐννέα μεραρχιῶν (Γ. Δ’ καὶ Ε’ Σωμάτων Στρατοῦ) ἐν τῇ ‘Ανατολικῇ Μακεδονίᾳ κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τοῦ 1915.

Μετέσχεν ὡς ταγματάρχης τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἰς τὸ Μέτωπον Στρατιωτικῆς Μακεδονίας (ὡς διοικητῆς μηχανικοῦ τῶν II καὶ VI μεραρχιῶν 1918—1919). Ὡς ἀντισυνταγματάρχης ἔλαθε μέρος εἰς τὴν κατάληψιν τῆς ‘Ανατολικῆς Θράκης (1920), ὡς διοικητῆς μηχανικοῦ τῆς Στρατιάς, διευθύνων τὴν γεφύρωσιν τοῦ ‘Εβρου κατὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τὸν στρατευμάτων τοῦ Τζαφέρ—Ταγιαρά. Μετέσχε τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας 1921, 1922 καὶ 1923 ὡς διευθυντῆς μηχανικοῦ τῆς βάσεως Σμύρνης, ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς σιδηροδρομικῶν γραμμῶν Πανόρμου, ‘Αϊδινίου καὶ ‘Αφιδν Καρχασιῶν καὶ ὡς διοικητῆς Μηχανικοῦ τοῦ Β’ Σωματος Στρατοῦ. Ὡς συνταγματάρχης διετέλεσεν ἐπὶ ἑπταετίαν διοικητῆς μηχανικοῦ τῶν Α’ καὶ Δ’ Σωμάτων Στρατοῦ, ἐπὶ ἔτος ἐπιτελάρχης τοῦ Α’ Σωματος Στρατοῦ καὶ ἐπὶ τριετίαν ἐπιτελάρχης τοῦ Δ’ Σωματος Στρατοῦ.

‘Η δρᾶσις τοῦ στρατηγοῦ ‘Αρ. Κούσκουρη εἰς τὰ ὁχυρωματικά ἔργα τῆς Θεσσαλίας. — ‘Ο παρὰ τῆς ἐγκρίσεως καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης. — ‘Η λαμπρὰ σταδιοδρομία τοῦ στρατηγοῦ. ‘Η σπουδαιότης τελευταία ὁχυρωματικῆς ἐργασίας του. — ‘Ενα γονιμώτατον παρελθόν καὶ παρόν.

‘Η δρᾶσις τοῦ στρατηγοῦ ‘Αρ. Κούσκουρη εἰς τὰ ὁχυρωματικά ἔργα τῆς Θεσσαλίας. — ‘Ο παρὰ τῆς ἐγκρίσεως καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης. — ‘Η λαμπρὰ σταδιοδρομία τοῦ στρατηγοῦ. ‘Η σπουδαιότης τελευταία ὁχυρωματικῆς ἐργασίας του. — ‘Ενα γονιμώτατον παρελθόν καὶ παρόν.

ματος Στρατοῦ διηύθυνε τὰς ἐργασίας τῆς κατασκευῆς τῶν ὁδῶν Καβάλλας—Ξάνθης καὶ Πρασίου—‘Ελευθερῶν, ἀμφοτέρων μεγίστης στρατιωτικῆς σημασίας. ‘Επίσης διηύθυνε τὴν ἐκτέλεσιν πολλῶν ἐργῶν στρατωνισμοῦ εἰς μεγάλας φρουρὰς καὶ εἰς τὴν μεθόριον. Προαχθεὶς εἰς ὑποστράτηγον κατὰ τὸ 1933 ἀνέλαβε κατ’ ἀρχὰς τὴν προεδρίαν τῆς ‘Ανωτάτης ‘Επιτροπῆς Προμηθειῶν τοῦ ‘Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. ‘Απὸ ἔτους σχεδὸν διατελεῖ ὡς ἐπιθεωρητῆς τοῦ Μηχανικοῦ.

‘Η ἐργατικότης, ἡ φιλοπονία καὶ ἡ πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσις τοῦ κ. Κούσκουρη ἀναγνωρίζονται ὑπὸ πάντων τῶν συναδέλφων του ὡς καὶ παρὰ τῶν ἐκείνου Κυβερνήσεων αἰτίνας πάντοτε τὸν ἐσεβάσθησαν. ‘Ο κ. Κούσκουρης οὐδέποτε ἀνέμειχεν εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ εἰς ἔργα ἐκτὸς τοῦ προορισμοῦ του.

Τελευταίως τοῦ ἀνετέθη ἡ προεδρία τοῦ συμβουλίου διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ πλάνου τῶν δικαιουμένων ὑλικῆς καὶ ἡθικῆς ἀμοιβῆς ἀξιωματικῶν τῶν ἐξελεσθέντων τοῦ στρατεύματος διὰ πολιτικῶν λόγους ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922—1926.

Τὸ ἔργον ἦτο δυσχερές, δύναται τις νὰ εἴπῃ τεράστιον. Καὶ ὅμως ὁ κ. Κούσκουρης μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν ὑποστράτηγων κ. κ. Σερμακέζη καὶ Τσολάκογλου τὸ ἔφερεν εἰς πέρας ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Οἱ σχετικοὶ πίνακες ὑπεβλήθησαν ἤδη πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸ ‘Υπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

Χιούμορ

ΕΚΑΜΕ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ρώτησαν τὸν Χαχαμικό γιατί διάβαζε τόσο προσεκτικὰ τίς ἀγγελίες τῶν γυναικῶν στὶς ἐφημερίδες.

—Γιὰ νὰ μάθω, ἀπάντησε σοβαρώτατα, ἀν παντρέωνται περισσότεροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες!

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Τί καλὴ σύμπτωση, γιατρέ, ποὺ σὰν βρῆκα! ‘Εχω κάμποσο καιρὸ ποὺ νοιάζομαι μὴν ἀδυναμία. ‘Ιδίως, ὅταν περπατῶ τὰ πόδια μου κόβονται σὲ τρομερὸ βαθμὸ. Τί πρέπει νὰ κάμω;

—Νὰ παίρνετε, ταξί.

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Κάποιος τρέχει βιαστικὸς νὰ προφθάσῃ τὸ λεωφορεῖο ποὺ ξεκινᾷ. Πλησιάζοντας ρωτᾷ τὸν εἰσπράκτορα:

—Εἶπε γιομάτη ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῆαυ. Καὶ ὁ εἰσπράκτωρ:

—Ὁχι, κύριε. Λέπει μιά χ’ ἢ να...μπρε!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ...

‘Υπάρχουν καλὰ συνοικέσια, καθὼς ὑπάρχουν καὶ κακά. ‘Οταν τὴν ‘Υβόννη τὴν πάντρεψαν οἱ γονεῖς τῆς μὲν καθηγητὴν Μόριμπαν, ἡ νῆα ἐνωίωθε ἕνα θαυμάσιο σεβασμὸ γιὰ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὅποιος ἐγνώριζε κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος τὴν κλασσικὴ μυθολογία. Δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον της ἡ ‘Υβόννη—ἡ ὁποία ἦτο εἰκοσι δύο μόνον ἔτων—ἐξηκολούθει νὰ πιστεύῃ πῶς ὁ καλοκάγαθος κύριος Μόριμπαν μετὰ τὴν πίπα, τὰ δύο στρογγυλά ματογυῶλια καὶ τὸ παχὺ μουστάκι, ἦτο ὁ περισσότερο μορφωμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. ‘Οταν ὅμως στὸ τραπέζι ἡ ὁποία δὴποτε ἄλλοι, ἐκεῖνος ἀρχίζε νὰ τῆς μιλεῖ γιὰ ἔρωτα, ἡ ‘Υβόννη, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ νὰ μὴ γελάσῃ. Μὴ φαντασθῇτε φυσικὰ, πῶς ἡ σχετικὴ συζήτησις δὲν ἄρεσε τῆς ‘Υβόννης, ἢ πῶς τὴν εἶχε χορτάσει ἀκούοντάς τιν, ἀπὸ ἄλλα χεῖλη. ‘Η ‘Υβόννη ἦτο πιστὴ σύζυγος καὶ πολὺ νῆα ἀκόμα γιὰ νὰ σκεφθῇ ν’ ἀπιστήσῃ. ‘Οταν ὅμως ἀρχίζε μὴ σύζυγος νὰ δέχεται μὲ μειδιάματα τίς διαχύσεις τοῦ συζύγου της, τότε, κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ ἡμπορεῖ νὰ σταματήσῃ: ἀρχίζουν οἱ δισταγμοί, οἱ προκαταβολικὲς τύψεις καὶ εἰς τὸ τέλος ἡ κυρία δέχεται νὰ πάρῃ ἕνα πορτὸ—ἕνα μόνο! μὲ τὸν νεαρὸ κύριον ποῦ τὴ φλερτάρει—ἀλλὰ τόσο ἀθῶα—πρὸς Θεοῦ, τόσο ἀθῶα!

‘Η μοιραία, λοιπόν, ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων ἔφερε τὴν καύμενουλα τὴν ‘Υβόννη σ’ αὐτὴ τὴ θέσι.

‘Ο νεαρὸς κύριος ἦτο πολὺ θελκτικὸς, ἀλλὰ καὶ τολμηρὸς καὶ τὸ πορτὸ ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτᾷ ἀπὸ παιδιᾶστικο ἐνθουσιασμό. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ὁ νεαρὸς αὐτὸς κύριος ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ μὴ συλλογῇ ἀπὸ ἐνθῦμια τῆς ‘Απὸ ‘Ανατολῆς, ἡ ‘Υβόννη ἡσθάνθη θαυμάσιας τύψεις καὶ ἐδίστασεν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν γκαρσονιέρα του.

‘Εκεῖνο τὸ βράδυ ὑπῆρξε πῶς πολὺ γλυκεῖα, πῶς καλὴ πρὸς τὸν σύζυγόν της, τὸν σφώτατον κύριον καθηγητὴν, ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. ‘Ο καλοκάγαθος αὐτὸς ἄνθρωπος ἱκανοποιημένος ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του ἦταν ὅλη αὐτιά, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν μῦθον τοῦ ‘Ερωτος, ἀρχίζε νὰ τῆς τὸν ξαναλὲ με ὅση θέρμη ἡμποροῦσε.

‘Ακούοντας τὴν ἀφήγησιν ἡ ‘Υβόννη, ἀπεκοιμήθη. Στὸν ὕπνον της ὅμως εἶδε αὐτὸ τ’ ὄνειρόν:

Νόμιζε, πῶς βρισκόταν στὸ ξέφωτο ἐνὸς δάσους, ὅπου ὑπῆρχαν μεγάλα κόκκινα λουλούδια. Μικρὰ λαγουδάκια ἐχόρευαν καὶ ἔπαζαν ἕνα—γύρω καὶ ἀπὸ τὴν ἄκρην ἐπρόβαλε ἕνας ἐλέφας μὲ μὴ τεράστια πίπα ἀντὶ προβοσκίδος. Κοντὰ της, ἔτρεχε γάργαρο νερὸ καὶ μέσα στὸ νερὸ κολυμποῦσαν χρυσόψαρα. Σαφνικὰ ἤρθε καὶ κάθησε πλάι της ἕνα περίεργον

ὄν. ‘Ανθρωπος μὲ μακρεῖα γενειάδα, καὶ σῶμα μικροῦ παιδιοῦ. ‘Η γενειάδα ἔφθανεν ἕως τὰ πόδια του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα τόξον. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος πλησίασε στὸ αὐτὸ καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Πρὸ πάντων νὰ κρατᾷς μουστικὲς τίς δουλειές σου ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου. Λίγο κατόπιν, ἡ ‘Υβόννη εἶδε στὸν ὕ-

...‘Ακούοντας τὴν ἀφήγησιν ἡ ‘Υβόννη ἀπεκοιμήθη...

πνο της ἐνωεῖται πάντοτε, ἕναν χαντρὸν ἄνθρωπον, μὲ κοιλία καὶ αὐστηρὴ φυσιογνωμία, ποῦ καθόταν μέσα σ’ ἕνα παλὸ αὐτοκίνητο. Τῆς ἔβγαλε ἐιρωνικὰ τὴ γλῶσσα. Πίσω του ἔρχοταν ἕνας μοτοσυκλετιστὴς κι’ ἕνας παράδοξος ἀλήτης, ποῦ ἡ φάτσα του τῆς ἔκανε φόβο. ‘Ολοι αὐτοὶ συνωδεύοντο ἀπὸ μὴ ἀραιότητα κυρία μὲ ξανθὰ χρυσάφνια μαλλιά καὶ ὀλόλευκὴ φορεσιά. ‘Εστράφη πρὸς τὸν γενειοφόρον μὲ τὸ τόξον καὶ τὸν ρώτησε ποῖος ἦταν αὐτὸς κι’ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

—Δὲν κατασθάνεις, μικρούλα; τῆς ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τοῦ λόγου μου εἰμὶ ὁ ‘Ερως. Πίσω μου στέκεται ἡ Α. Μ. ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

—Μπα! Εἶσαι ὁ ‘Ερως; καὶ ἐγὼ σ’ ἐνόμιζα νεώτερο... ἐψιθύρισεν ἡ ‘Υβόννη. Καὶ καλὰ, συνέχισεν ἡ νῆα μᾶλλον ἐκνευρισμένη. Δὲν μὸν λὲς σὲ παρακαλῶ κ. ‘Ερωτά, μὴ καὶ συναντηθῶκαμε, γιὰτὶ δὲν ἀφίνεις ἡσυχας τίς μικρὲς παντρεμένες γυναῖκες; Γιατὶ θές νὰ τίς κᾶνης νὰ ἀπατοῦν τὸν ἄνδρα τους;

‘Ο ‘Ερως ἐκύτταξε τὴν ‘Υβόννη προσεκτικὰ, μᾶλλον πικραρισμένος, ἀπ’ τὰ λόγια της, ἀνεβοκατέβασεν ἕνα—δύο φορές τὴν γενειάδα του, ἡ ὁποία, τῆς ἐφάνη πῶς ἐκινεῖτο αὐτομάτως, καὶ κατόπιν τῆς ἀπήντησε.

—Μικρὴ ‘Υβόννη, δὲν ἔχεις καθόλου τάκτ. Τὶ ἐρώτησις εἶνε αὕτη ποῦ μοῦ κάνεις; ‘Εγὼ ἐκτέλῳ τὰς διαταγὰς ποῦ μοῦ δίδει ὁ Ζεὺς. Δὲν μετρεῖται ἡ Α. Μ. γιὰ νὰ μὴ κάνω, κυρία μου καμμιὰ δουλειά—κι’ ἔπειτα δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ συνείδησίς μου ν’ ἀφήσω νὰ σκουριάσουν τὰ θελῆ τῆς φαρέτρας μου. Καὶ μὴ ὅπως εἶπες ποῦ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία ἔχω νὰ σὲ πληροφορήσω, μικρούλα ‘Υβόννη, πῶς εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ ποῦ σοῦ προσέφερε τὸ πορτὸ στὴ γκαρσονιέρα σου! Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ ἔβλεω, μικρὴ ‘Υβόννη, ἐπαφελήσου. Εἶνε ἕνα γερὸ παλληκάρι ποῦ θὰ σοῦ δώσῃ μεγάλες χάρες. ‘Αλλὰς τὸ ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ ἀπατήσῃς τὸν κ. καθηγητὴ. Μὴ χάνης λοιπὸν πολῦτιμον χρόνον...

Τὴν ἴδια στιγμὴν ἡ ‘Υβόννη εἶδε τὸν ‘Ερωτὰ νὰ μεταμορφώνεται! ἔπῃρε τὴν ὄψιν τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου νέου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ λησμονήσῃ.

Πετάχτηκεν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ κ. καθηγητοῦ μὲ μὴ φωνούλα ταραχῆς.

‘Επέρασε τὸ πρωὶ της, προσπαθώντας νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ της κάποια ἐνοχλητικὴ σκέψιν. ‘Η σκέψιν αὕτη τὴν ἀπησχόλησεν ὅμως ὅλο τὸ μεσημέρι καὶ τίς πρώτες ὥρες τοῦ ἀπογεύματος. ‘Η μικρὴ ‘Υβόννη καθόταν σ’ ἀναμμένα καρφιά. ‘Επὶ τέλους ἡ ὥρα ἐγίνε τέσσαρες καὶ ἡ ‘Υβόννη ἀπεφάσισε νὰ πάῃ σὲ κανένα κινηματογράφον. Σὲ ποιὸν ὅμως; ‘Ο φίλος της—καὶ ὁ νεαρὸς τῆς γκαρσονιέρας καὶ τοῦ πορτοῦ θὰ ἀντιλήφθῃ ὁ ἀγαναώτης ὅτι εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα αὐτοῦ τοῦ τιμητικοῦ τίτλου—τῆς εἶχε πῇ θὰ ἐπήγανε στὸν ‘Απόλλωνα. Δὲν τῆς εἶχε θέσαια δώσει ραντεβού... ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔκανε. ‘Εν τούτοις ἡ ‘Υβόννη ὁμολόγησε στὸν ἑαυτὸν τῆς πῶς δὲν θὰ ἐπήγανε στὸν ‘Απόλλωνα—παρὰ μόνον ἐπειδὴ τὸ ἔργο καὶ οἱ ἡθοῖοι τῆς ἤρεσαν...

...Δύο ὥρες ἀργότερα ἡ ‘Υβόννη ἐσπλωμένη στὸ ντιβάνι τοῦ φίλου της, μ’ ἕνα ποτηράκι πορτὸ στὸ πλάι, τὸν ρωτοῦσε:

—Γιὰ πέ μου ἀλήθεια, ὁ ‘Ερως στὴ μυθολογία εἶνε γέρος ἢ νέος; καὶ γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐρώτησιν ἀνήγγισεν τὸν νεαρὸν τὸ ὄνειρόν της. ‘Εκεῖνος ὅμως δὲν ἔξερε ἀπὸ μυθολογία. Καὶ γι’ αὐτὸ ἡ ἀπάντησίς του ἦτο μᾶλλον πρακτικὴ:

—‘Ερως; τῆς εἶπε, δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. ‘Ανήκει στὴ μυθολογία καὶ στὸν σύζυγόν σου ποῦ τὴν ἐρευνᾷ. Σὲ μᾶς ἀνήκει ἡ ζωή...

Δὲν θ’ ἀμφισβᾶλτε θέσαια πῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἡ ‘Υβόννη ἠπάτησε τὸν καλοκάγαθον κύριον Μόριμπαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της...

ZORZ MAKMIAN

«ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πορική αὐθεντία. Πρό ἡμερῶν συνεβλήθη με τὸν παραγωγὸν ἀμερικανικῶν ταινιῶν Μαρσέλ Χέρμαν καὶ ἴδρυσαν τὴν νέα κινηματογραφικὴ ἐταιρεία «Κριτέριον - Φίλμς». Ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιάλας τῆς ἱδρύσεώς της ἡ νέα ἐταιρεία... ἀρχισε τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας με τὸν τίτλο «Ὁ ἐρασιτέχνης τζέντλεμαν», στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσουν ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱὸς καὶ ἡ ἡρώς τοῦ «Καίνιγκσμάρκ». Ἐλίζα Λάντι.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Ὁ γνωστὸς γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μαρσέλ Πανιόλ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα «Τοπάζ», «Μάριος» καὶ «Φανή» ἀφῆσαν ἐποχή καὶ παίχτηκαν καὶ στὴν Ἀθήνα ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὸν θίασο Ἀλίκης, ἀγόρασε τὸ περίφημο «θέατρο τεχνῶν» τῶν Παρισιῶν, τὸ ὁποῖο θὰ μεταβάλῃ σὲ μεγάλο κινηματογράφον προκειμένου νὰ προβάλῃ σ' αὐτὸν τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ «Τοπάζ» ποὺ γυρίστηκε σὲ ταινία. Οἱ θεατρόφιλοι εἶνε ἕξω φρενῶν γιὰ τὴν «βεβήλωσι αὐτῆς τῆς τέχνης», ὅπως θεωροῦν τὴν μετατροπὴ τοῦ περιφήμου «θεάτρου τεχνῶν» σὲ ἕναν κοινὸν κινηματογράφον.

ΚΑΙΝΙΓΚΣΜΑΡΚ

Τὸ γνωστότατο μυθιστόρημα τοῦ Πιέρ Μπενουά «Καίνιγκσμάρκ» γυρίζεται σὲ ταινία ἀπὸ τὸν γάλλο σκηνοθέτη Μωρίς Τουρνέρ, ὁ ὁποῖος «έβαλε ὅλα τὰ δυνατά του» νὰ παρουσιάσῃ μιὰ ταινία ἐφάμιλλη τῆς φήμης του. Ἡ ταινία αὕτη εἶνε ἡ «περισσότερον ὁμιλοῦσα» ἀπ' ὅλες τὲς μέχρι τοῦδε ὁμιλοῦσες καὶ οἱ περισσότερες σκηνές της ἔχουν μιὰν ἐπιβλητικὴν μεγαλοπρέπεια ποὺ ξαφνιάζει τὸν θεατῆ. Ὁ Πιέρ Φρεναί ποὺ ὑποδύεται τὸν ῥόλο τοῦ Ραούλ Βινέρτ εἶνε ἀφθαστος. Οἱ Ἰονέλ, Τζὼν Λύτς, Ζάν Μὰς καὶ Ντεμουνκούρ ποὺ ἔχουν ὀλιγώτερον σημαντικὸν ρόλον εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀσσοὶ ἀπὸ κάθε ἀποψη. Τέλος ἡ γλυκυτάτη Ἐλίζα Λάντι ἡ πρωταγωνίστρια, εἶνε ὑπέροχη.

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἀδημονοῦν πολὺ γιὰ τὴν προβόλῃ τῆς νέας αὐτῆς ταινίας, ποὺ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ παίχθῃ καὶ στὰς Ἀθήνας.

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

«Ἐνα γαλλικὸ περιοδικὸ κατήρτισε μιὰ στατιστικὴ... ὠφελειῶν ποὺ ἀποφέρει ὁ κινηματογράφος στὰ μικρὰ παιδιά.

Σὰς τὴν παραδίδομε :

1) Τὸ φιλμ ἀρέσει γενικὰ σ' ὅλα τὰ παιδιά καὶ τὰ διδάσκει χίλια-δύο πράγματα.

2) Ἀποκαλύπτει στὸν παιδόκοσμον νέα πράγματα ποὺ δὲν συναντῶνται στὴν καθημερινὴ ζωὴ.

3) Διεισδύει καὶ ἀναλύει καταστάσεις καὶ φαινόμενα ποὺ τὰ παραδεχόταν ὡς

Ἡ ὡραιότατὴ «στάρ» Ὀλβία ντὲ Χάβιλλαντ, ἡ ὁποία μεσουρανεῖ στὸ στερέωμα τοῦ ἀγγλικικοῦ κινηματογράφου.

σήμερα τὸ παιδί χωρὶς καὶ νὰ τὰ αἰτιολογῇ.

4) Ἐντυπώνει ἀνεξίτηλως στὴν μνήμη τοὺς ὅλες τὶς προβαλλόμενες εἰκόνες.

5) Δίδει στὸ παιδί μιὰ πιὸ συγκεκριμένη εἰκόνα τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς.

6) Διδάσκει στὰ παιδιά τὴν ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὰ προτρέπει νὰ μιμηθοῦν τοὺς διαφόρους ἥρωας τῶν ταινιῶν.

Προσθέτομε κι' ἐμεῖς : Μὲ μιὰ προϋπόθεσι ὅμως ὅλα αὐτὰ : Τὰ προβαλλόμενα φιλμὰ νὰ εἶνε κατάλληλα γιὰ παιδιά. Ἀλλως, τὸ ἀποτέλεσμα θὰν ἀντικρὺς ἀντίθετο.

ΜΙΚΡΑ - ΜΥΣΤΙΚΑ

— Ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ, ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας «Νέα - Ὑόρκη - Μαϊάμι» πρόκειται νὰ παντρευτῇ στὶς ἀρχὲς τοῦ νέου ἔτους ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γιатρούς τῆς Νέας - Ὑόρκης.

— Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ ἐτοιμάζει τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας.

— Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς - κινηματογραφιστὴς Φράνκ Μπύκ, ἐτοιμάζει ἕνα καινούργιο φιλμ με ὑπόθεσι παρμένη μέσα ἀπὸ τὴν ζούγκλα.

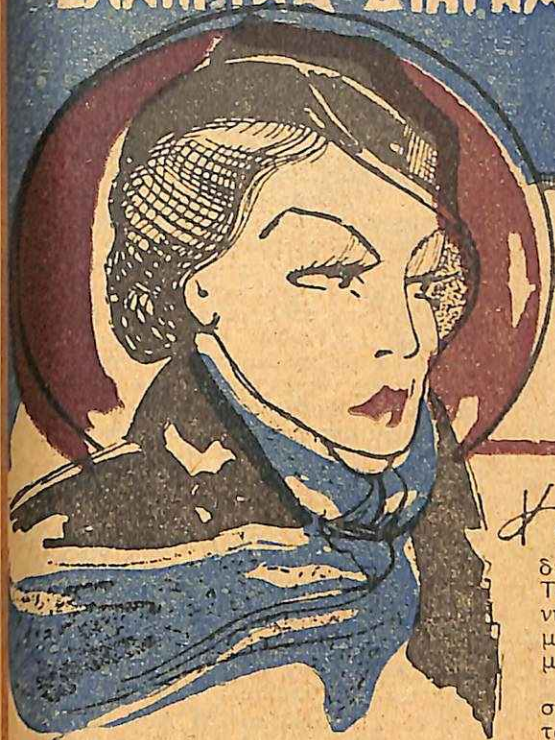
— Κατὰ μιὰ τελευταία στατιστικὴ, στὸ Χόλλυγουντ τὸν περασμένο χρόνον, ἐπὶ 3.722 γκέρλς ποὺ φιλοδόξησαν νὰ βγῶν στὸν κινηματογράφον, μόνον 87 ἐπέτυχαν νὰ ὑποδυθῶν μικροὺς ρολάκους καὶ μιὰ νὰ γίνῃ στάρ !

— Ἡ Μάργκαρετ Τάιρτσιλ ποὺ ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφον μετὰ τὸν γάμον της με τὸν Τζώρτζ Ο' Μπάιεν, πρόκειται νὰ ἐπανεμφανισθῇ στὴν ὁδὸν τῆς νέας ταινίας «Πρόσκλησις σ' ἕνα ἔγκλημα».

— Ἡ γνώριμος σας Μπριγκίτε Χέλμ εἶνε ἀνεπιθύμητος στὴ Γερμανία. Ὁ Χίτλερ δὲν μπορεῖ νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὸν ἔρωτά της γιὰ ἕνα Ἑβραῖον.

— Ἐνα θύμα τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε καὶ ἡ Ἄννα Στέν. Ὁ Σάμουελ Γκόλντγουϊν τὴν προσέλαβε, ἐξώθευσε χιλιάδες δολάρια γιὰ νὰ τὴν λανσάρῃ, τῆς ἔβαλε πρόσωπον, τρόπους, ἐμφάνισιν, τῆς ἔμαθε γλῶσσας καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν λανσάρῃ ὡς ἀντίπαλον τῆς Γκάρμπο. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ἡ Στέν δὲν ἀναποκρίθηκε στὶς προσδοκίαις του, διέλυσε τὸ συμβόλαιόν της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ κακῶς ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ ΑΓΝΟΣΤΗ Τὸ ΕΞΠΡΕΣ Τὸν 9.45

Τὸ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

διάδροχο ξανάπε δυνατότερα ἕνα ὄνομα. Τότε τὸ γκαρσόνι ἔδειξε τὴ μισοσσιτισμένη σκάλα ποὺ ἀνέβαινε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἡ γυναῖκα εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ἀνέβηκε.

Μόλις ἐξαφανίστηκε, μπῆκα κι' ἐγὼ στὸ ξενοδοχεῖο. Τὸ γκαρσόνι χασμουριώταν πάλι δείχνοντας δύο ὁδοντοστοιχίες κιτρινωπές.

— Καλησπέρα... τοῦ εἶπα. Θέλω μιὰ χάρι...

— Χάρι...

— Ναί... σὲ ποῖο δωμάτιο ἀνέβηκε ἡ κυρία;

— Στὸ τέσσερα... μοῦ εἶπε. Ἀνεβήτε τὴ σκάλα καὶ προχωρήστε στὸ δεξιὸ διάδρομο... Εἶνε ἡ δευτέρη πόρτα ἀριστερά...

— Ἀκουσε... τὸ διπλανὸ δωμάτιο εἶνε ἄδειο;

— Ναί... τὸ ἐξή...

— Τὸ πᾶνω ἐνῶ...

Ἀνέβηκα τὴ σκεθρωμένη σκάλα ποὺ ἔτριζε. Προχώρησα στὸ δεξιὸ διάδρομο, μέτρασα δύο πόρτες καὶ μπῆκα στὴν τρίτη. Γύρισα τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο ἦταν ὁρμηκὸ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ πνινοῦ.

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἔφτασε σ' αὐτιά μου ὁ ἦχος δύο φωνῶν. Ἐσχώρισα τὴ φωνὴ τῆς ἀγνώστης καὶ ἀκούμῃ μιὰ φωνὴ βαρειά, ἀντρική. Ἀπὸ μιὰ περιέργεια, νοσηρὴ ἴσως, πλησίασα τὴν πόρτα ποὺ χωρίζε τὰ δύο δωμάτια, κόλλησα τ' αὐτί μου καὶ ἀκουσα. Μιλοῦσαν καὶ οἱ δύο γαλλικά κι' οἱ φωνές τους ἦσαν συγκινημένες.

— Πόλα... ἔλεγε ὁ ἀντρας. Ἐσύ;... Ἐδῶ;... στὴν Ἀθήνα;...

— Ναί... ἐγώ... Ἡ γυναῖκούλα σου ἡ χρυσή... Ἡ λατρεμένη σου... Φίλησέ με ἀκόμη...

Σώπασαν γιὰ λίγο οἱ φωνές. Κι' ὕστερα ἀκούστηκε πάλι ἡ ἀντρική, κομμένη ἀπὸ τὴ συνκίνησι.

— Εἶσαι ὁρμηκὴ... Τὰ χεῖλιά σου εἶνε παγωμένα... Βγάλε τὸ ἀδιάδροχο... πλησίασε τὰ χεράκια σου στὸ γλῶμπο τοῦ ηλεκτρικοῦ γιὰ νὰ ἐσταθῶν λιγάκι...

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμη;...

— Ἄν σ' ἀγαπῶ...

Πάλι σώπασαν οἱ φωνές. Μὰ μοῦ φάνηκε πὼς ἔδωκα τὸ ζευγάρι ἀγκαλιασμένο καὶ νόμισα πὼς ἀκούγα τοὺς χτύπους τῶν δύο καρδιῶν ποὺ σπαρταροῦσαν ἀπὸ εὐτυχία...

— Πόλα... ἀκούστηκε πάλι ἡ ἀντρική φωνή. Πὼς βρέθηκες στὴν Ἀθήνα;... Πὼς ὑπέρσεες νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς;... Πές μου. Τί λένε στὸ Παρίσι γιὰ μένα;...

— Θὰ στὰ πῶ ὅλα... Βρῆκα τὸν Ρισάρ τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ αὐτὸς μοῖπε πὼς ἦσουν στὴν Ἀθήνα καὶ μοῦδωσε τὴν διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου σου...

— Ἦταν ὁ μόνος ποὺ τὴν ἤξερε... καὶ μὲ πρόδωσε...

— Γιατί τὸ λές αὐτό; Ἦταν προδοσία τοῦ νὰ πῇ σὲ τὴν γυναῖκούλα σου ποὺ ἦσουν,

Μαρσέλ;...

Ἡ σωπὴ τοῦ ἀντρα ἀκούστηκε σὰ λυγμός:

— Συγχώρεσέ με, Πόλα... Συγχώρεσέ με... Δὲν ξέρω τί λέω... Μὰ φοβοῦμαι... Πὼς νὰ στὸ πῶ; Ζῶ μέσα σ' ἕνα διαρκὴ ἐφιάλητη... Νομίζω πὼς ἔλεπτα μπροστὰ μου ἀστυφύλακες ποὺ ἔρχονταν νὰ με πιάσουν καὶ νομίζω διαρκῶς πὼς τὰ χεῖριά δένονται με χειροπέδες... Γιατί τί εἶμαι, Πόλα, τί εἶμαι; Ἕνας κλέφτης... ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι κυνηγημένος γιὰ νάρθη νὰ κρύψῃ τὴ ντροπὴ του, σὲ μιὰ ἀγνώστη πόλιν, ποὺ ἢ θὰ τὸν πιάσουν μιὰ μέρα ἢ θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ ἀγνωστος, χωρὶς καμμιὰ συντροφιά, ὁλομόναχος...

— Μὴ μιλάς ἔτσι, Μαρσέλ... Μὴ λές πὼς εἶσαι κλέφτης... Μὴ θυμᾷσαι τὶς φρικτὲς ἡμέρες ποὺ καρδιοχτυποῦσες κι' οἱ δύο μέσ' στὸ δωμάτιό μας στὸ Παρίσι, ὅταν ἀκούγαμε θήματα στὴ σκάλα... Θὰ ξαναζήσουμε ὡραίες ἡμέρες, ἡσυχοὶ, ἀμέριμνοί...

— Σῶπα, Πόλα... Σῶπα... Ξέρεις καλὰ πὼς ἡ εὐτυχία πέταξε γιὰ πάντα μακριὰ μας.

— Θὰ ξαναγυρίσῃ... Καὶ θὰ ξαναλάβω πάλι ὁ ἥλιος πάνω ἀπὸ τὰ σμιγμένα κεφάλια μας στὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου... Γιὰ θυμῶσόν το σπιτάκι μας... Τὸ ὡραῖο σπιτάκι μας στὸ Κλιού με τὴν περικοκλάδα στὴν πόρτα... Θὰ μὰς ξαναδεχτῇ, ἐρατευμένους ὅπως πάντα, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ φιλιά μας...

Μεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα σιγῆς, ὕστερα ἡ γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε πάλι χαδιάρικα:

— Ἀκουσε Μαρσέλ... Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ πάρω...

— Γιατί με πάρεις;... Ποῦ;...

— Στὸ Παρίσι... Ἐλα μαζί μου, νλὺκέ μου...

— Εἶσαι τρελλή;... Στὸ Παρίσι... Μὰ ξεχνᾷς πὼς με περιμένει ἕνα ἐνταλμὸν συλλήψεως;...

— Δὲν σε περιμένει τίποτε... Εἶσαι ἐλεύθερος!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντρα ἀκούστηκε δυνατὴ καὶ τὰ λόγια του ἀντήχησαν γρήγορα σὰν πιστολιές:

— Πόλα... Τρελλάθηκες;... Μόλπε μου... Τί θές νὰ πῇς;... Ξεχνᾷς τὸ κλεμμένο παντατί;... Ξεχνᾷς τὶς ἀγωνίες μου; Πές μου... Τί θές νὰ πῇς;

Ἡ γυναικεία φωνὴ ξανακούστηκε ἡρεμῇ:

— Εἶσαι ἐλεύθερος...

— Μὰ πὼς; Πὼς;

— Βρῆκα τὴν προηγούμενη ὁδομάδα στὸ Σηκουάνα ἕνα παραμορφωμένο πτώμα... Ἐνέγραψα με τὸν ἀστυνόμο τοῦ τμήματος, τὸν κ. Κλώντ, ἔβρεις... καὶ θυγῆκε ἱστορικιστικῶς ἐκθεσι πόλλες πὼς τὸ πτώμα εἶνε δικό σου... κι' ἐγώ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσαι πεθαμένος γιὰ ὅλους, καὶ μόνο γιὰ μένα εἶσαι ζωντανός... Νά...

Ἡ Λουίζα Ράινερ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ καινούργια δραματικά στοιχεῖα τοῦ κινηματογράφου.

Ἐπάρχουν ὀρισμένα πράγματα στὸν κόσμον ποὺ συμβαίνουν μόνο στὸν κινηματογράφον καὶ ποὺ ποτὲ δὲν θὰ συναντήσετε στὴν ζωὴ σας. Θέλετε νὰ τὰ μάθετε ποῖά εἶνε; Σὰς τὰ παραδίδομε :

— Ἕνας ἀνθρώπος βγαίνει σ' ἕναν ἐρημικὸ δρόμον μιὰ μέρα κατακλυσμιαίας θοοχῆς, θοῶσις ἀμέσως ἀξίκα φτάνει στὸν προορισμό του καὶ τὸ ἐγκαταλείπει χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸν σωφῆρ!

— Μέσα σ' ἕνα φιλμ εἶνε δυνατόν ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τρέχῃ 6-7 χιλ. χιλιόμετρα χωρὶς νὰ παραστή ἀνάγκη νὰ ἐφοδιαστῇ με βενζίνη !

— Ποτὲ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξαιρετικῆς βίβας ἕνας σωφῆρ δὲν θὰ σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητόν σὲ μιὰ διασταύρωσι μπροστὰ στὸ κόκκινο φῶς τοῦ αὐτομάτου ρυθμιστοῦ τῆς κυκλοφορίας. Ποτὲ δὲν θὰ τοῦ χαλάσουν τὰ λάστιχα καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάθῃ βλάβη τὸ αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς θὰ ἐμφανισθῇ ὁλοκάθερον καὶ γυαλιστερό σὰν νάχε βγῇ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον. Διαβολεμένη τύχη, μὰ τὴν ἀλήθεια.

— Ὅταν δύο αὐτοκίνητα, ἕνα ληστροκὸ καὶ ἕνα ἀστυνομικὸ, κυνηγιόνται, τὸ ἀστυνομικὸ κάνει πάντα τόσο θόρυβον, λές καὶ θέλει νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ληστές ὅτι διατρέχουν κίνδυνον, γιὰ νὰ τὸ σκάσουν γρηγορότερα.

— Γιὰ ἕναν μοτοσυκλεττίστα, εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ παρατήσῃ τὴν μοτοσυκλέττα του, νὰ πηδήξῃ στὸ «μαροπιέ» ἐνὸς αὐτοκινήτου ποὺ τρέχει με ταχύτητα ἑκατὸ χίλιμ. τὴν ὥρα, ἐνῶ ἡ μοτοσυκλέττα του τὸν ἀκολουθεῖ πειθῆναι... καὶ ἀφοῦ κάνει τὴν δουλειά του, νὰ ξαναπηδήξῃ στὴν μοτοσυκλέττα !

— Στὰ φιλμ, ὅλος ὁ κόσμος, ἀπὸ τὴν μικρότερη ὑπέρητρα ὡς τὴν μεγαλύτερη στάρ καὶ ἀπὸ τὸ παιδί τὸ ἄσσανσέρ ὡς τὸν ἀστυνομικόν, ξέρουν νὰ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο.

— Σὲ περίστασι πάλης, καυγᾶ, μάχης ὁ κακοῦργος καὶ ὁ ληστὴς πάντοτε θὰ σκοτωθοῦν γιὰ νὰ νικήσῃ ὁ «ζέν πρεμιέ» ἢ πρωταγωνίστρια.

— Ὅλα τὰ αὐτοκίνητα ἐργάζονται στὴν ἐντέλεια στοὺς πιὸ κακοὺς δρόμους, με ὅποιονδήποτε καιρὸ, καὶ με... τὴν πρῶτη ποὺ θὰ βάλῃ μπρὸς ὁ ὁδηγός.

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, υἱὸς, δὲν εἶνε μόνο μιὰ ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ καὶ μιὰ... ἐμ-

διόθεσε την «Ζουρνάλ» αν δεν πίστευσε... Μεσολάθησε σιωπή αρκετή, κι' ακούστηκε καθαρά το τριήμερο μιας εφημερίδας. "Υστερα ακούστηκε η φωνή του άντρα, πνιγμένη από τη συγκίνησι: —Αλήθεια... Με περνάνε για πεθαμένο... "Ωστε μπορεί ν' αλλάξω όνομα κι' ναρθώ μαζί σου... Στο Παρίσι... Στο Παριζάκι μας... —Ναι, Μαρσέλ... Και θα ζήσης ήσυχος. 'Ο κ. Κλώντ μου το υποσχέθηκε... —'Ο κ. Κλώντ; ακούστηκε άγριεμένη η φωνή του άντρα. 'Ο κ. Κλώντ είπες;... Μά αυτός σε κυνηγούσε προτού σε πάρω... Τό ξεχνάς;... —Μαρσέλ... Έκανε παράκλητικά η γυναίκα. —...Και του δόθηκες, έ;... Του δόθηκες. —Μαρσέλ... Γιά να σε σώσω... Δεν είχα κανένα άλλο μέσο... Σ' αγαπούσα τόσο. Συγχώρεσέ με... 'Ακούστηκε από τη διπλανή κάμαρα ή γρήγορη αναπνοή του άντρα. Κι' ύστερα, μία θορύβια άντήχησε σαν καμουτσικιά: —Πόρνη!... 'Αντήχησαν σιγανοί οί λυγμοί της γυναίκας. —Μαρσέλ... Γιατί με θρίζεις;... —"Αν σε θρίζω;... Πρόστυχη... ξέφυγε λιαμένη... πού έξέχασες όλα έκανα για σένα... πού έξέχασες πως για χατήρι σου έγινα κλέφτης... "Ημωνα κανονμένος έγω κλέφτης;... Δέ με γνώρισες τίμιο υπάλληλο στο χρυσοχοείο;... Και δέ με ξελόγισες; "Ατιμη... Κάθε επίθυμία σου ήταν διαταγή... Κι' όταν είδα πως θά σ' έχανα για ένα ταπεινό παντατίφ πού θά σούδινε ένας άλλος, έκλεψα... Και στώδωσα έγώ... "Ατιμη... Κι' έγινα κλέφτης για σένα... Και σ' έδωκες αίσχρα, άτιμα, σ' έναν παληγόανθρωπο... —Γιά σένα Μαρσέλ... Γιά σένα... Τώρα είσαι ήσυχος... Είσ' ελεύθερος... —"Ησυχος; Ελεύθερος; Και νομίζεις πως θά ξανασφίξω στα χέρια μου αυτό το πρόστυχο σώμα σου πού βρίσκεται μισόγυτο τώρα μπροστά μου;... Νά, διακρίνω άπάνω σου τά φιλά του άλλου... —Μαρσέλ... —Φύγε!... —"Η σιγή πού ακολούθησε, μού φάνηκε πως θάσταξε έναν αιώνα. "Υστερα, μίλησε πάλι ή γυναίκα, σιγά: —Μαρσέλ... Συγχώρεσέ με... Γι' αγάπη σου έγινε αυτό... "Ελα... Θά σε κάνω να τό ξεχάσεις... Θά ξαναήσουμε στο άραιο σπιτάκι μας ήσυχοι, εύτυχισμένοι... Τί θά γίνω μόνη μου στο ξένο αυτό μέρος αν με διώξεις! —Φύγε! Δέ θά γίνης τίποτε περισσότερο άπ' ό,τι είσαι... —Μαρσέλ... —Φύγε... Θά σε σκοτώσω... 'Ακούστηκε κάτι πού έμοιαζε πολύ με τόν ήχο ενός πιστολιού πού γεμίζεται θιαστικά.

"Υστερα μίλησε ή γυναίκα πάλι, πολύ σιγά, τόσο πού την άκουσα με δυσκολία: —Δέ θέλω να γίνης φονιάς, άφου ένινες και κλέφτης για μένα... Φεύγω, Μαρσέλ... Καληνύχτα... Μεσολάθησαν λίγα λεπτά, όσο για να θάλη χωρίς άλλο τό αδιάβροχο της ή γυναίκα και τό καπέλλο της. "Επειτα άκούστηκε τό τριήμερο της πόρτας πού άνοιγε, κι' ύστερα ό άπαλός ήχος πού έκανε κλείνοντας μαλακά.

"Εμεινα στην ίδια θεσι λίγα δευτερόλεπτα άκόμα. Κι' έξαφνα σ' αυτιά μου έφτασε τό ξέσπασμα του άντρα σε δυνατούς άσυγκράτητους λυγμούς. "Ωρμησα στο παράθυρο. "Έβρεχε παντα. Στά νυσταγμένα φώτα του δρόμου είδα την άγνωστη με τό γκριζό αδιάβροχο να άπομακρύνεται σιγά. Κάποιος διαβάτης την κούταξε περίεργα. "Υστερα την πλησίασε με θάρρος και κάτι της είπε. "Εκείνη τόν άκολούθησε σαν ύπνωτισμένη. Μπήκαν μαζί σ' ένα ταξι κλειστό...

1931 ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τά μυστικά του «πεπρωμένου»

Τό ώροσκόπιο του Μίζρα-Χάν

('Ο 'Ινδός άστρολόγος Μίζρα-Χάν, πού προείπε τόν παγκόσμιο πόλεμο του 1914 και την καταστροφή της Μικράς 'Ασίας, δημοσίευσε σε μίαν άγγλικήν εφημερίδα τά παρακάτω προγνωστικά για κάθε άνθρωπο χωριστά, ανάλογως της ήμέρας της γεννήσεώς του. Λόγω του έξαιρετικού ένδιαφέροντός των τά άναδημοσιεύουμε από τό άγγλικό περιοδικό, χάριν τών άναγνωστών μας).

Κάθε άνθρωπος έχει τόν άστερισμό του. Κάθε άνθρωπου ή τύχη, λοιπόν, εξαρτάται άπ' αυτόν τόν άστερισμό. Πές μου πότε γεννήθηκες να σου πω ποιά είνε ή τύχη σου. 'Αλλά και χωρίς να μού τό πής, θά σου τό μάθω έγώ. Λοιπόν, ό-σοι γεννήθηκαν:

'Από 1-15 'Ιανουαρίου: Θά ύποστούν έφέτος πολλές συμφορές και κακοδαίμονιές λόγω της άπεριστοσύνης των.

'Από 16-25 'Ιανουαρίου: Θά κερδίσουν σε πολλές ύποθέσεις των, έμπορικές, έρωτικές και σε λαχεία!

'Από 27-30 'Ιανουαρίου: Θά επιτύχουν διάφορα ρεκόρ σε πνευματικούς και άθλητικούς στίβους, γιατί κατά κανόνα είνε υπέρηφανοι, θετικοί, επίμονες και πνευματώδεσται.

'Από 31 'Ιανουαρίου-28 Φεβρουαρίου: Θά χάσουν διάφορες ύποθέσεις τους πολλές φορές τόν χρόνο λόγω του μαλακού χαρακτήρος των και της καλής ψυχής των. 'Η φιλευσπλαχνία τους θά τούς έπιφέρη πολλές ζημιές και ό εύγενικός τρόπος τους θά γίνη άφορμή να δοούν πολλές φορές την πόρτα να τούς κλείνεται κατάμουτρα.

'Από 1 Μαρτίου-19: Θά έχουν διαρκείς έπιτυχίες. Οί άνθρωποι πού γεννήθηκαν στο διάστημα αυτό κατά τό όποιο ό ήλιος θρίσκει στον άστερισμό τών 'Ι-χθύων, είνε έπιμελείς, Ικανοί και δύσκολα άπογοητεύονται. Γενικά άσχολούνται με τίς καλές τέχνες και... τόν έρωτα.

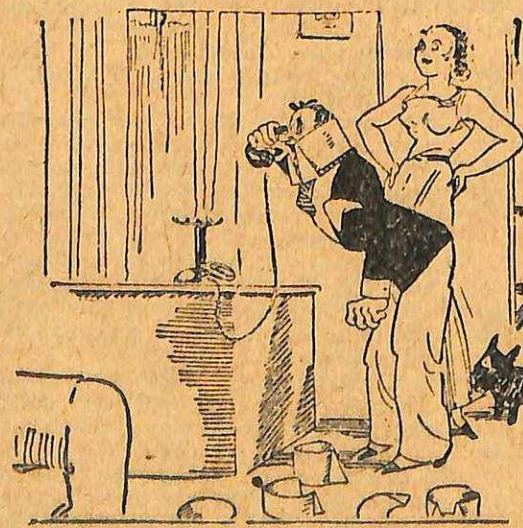
Γι' αυτό, στις μέν ύποθέσεις τους θά έχουν διαρκείς έπιτυχίες, στις δε... κατακτήσεις τους υπερεπιτυχίες.

'Από 20 Μαρτίου-20 'Απριλίου: "Όσοι γεννήθηκαν την έποχή αυτή, είνε θαρραλέοι, φιλόδοξοι και τυραννικοί. 'Ακολουθούν ως επί τό πλείστον τά τεχνικά έπαγγέλματα και είνε φιλοπόλεμοι.

Γιά έφέτος, προβλέπω φοβερά και τρομερά πράγματα γι' αυτούς. "Ισως και να

♦♦♦♦♦

ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΒΛΕΠΕ

—'Εμπρός!... 'Η πλύστρα αυτού; Πάλι μού δώσατε άλλα κολλάρα;... Πώς;... 'Οχι; Μά δεν με βλέπετε τί φορά;

κληθούν υπό τά όπλα... Πολλοί άπ' αυτούς, έπειδή ό άστερισμός του Κριού, στον όποιο ανήκουν, δεν είνε καθαρός, αλλά ποικίλλεται από μίαν ύποπτην άχνα άτμοσφαιρας, θά ύποστούν μεγάλες στερήσεις. "Αλλοι θά ταξιδεύσουν και θά γνωρίσουν νέες χώρες, νέα ήθη και... παλές γυναικες, παλές δηλαδή γνωριμιές τους, με τίς όποιες και θά ξαναμιέουν.

'Από 21 'Απριλίου-20 Μαΐου: Θά επιτύχουν κατά τό διάστημα του έτους 1936 ό,τι δεν έπέτυχαν ως σήμερα στη ζωή τους. Τά μεγαλύτερα και άραιότερα δ-νείρα τους θά έκπληρωθούν και θά δοούν να γίνεται πραγματικότητα ό,τι ως σήμερα μόνον σαν μία χίμαιρα νόμιζαν.

'Από 21 Μαΐου-20 'Ιουνίου: 'Ο άστερισμός τών Διδύμων. "Όσοι ανήκουν σ' αυτόν θά θροούν φοβερά έμπόδια στα σχέδια τους. Βλέπω στον άστερισμό αυτό ύποπτα μελανά σημεία. "Ισως να είνε και προάγγελοι συμφορών. "Ωστόσο, έπειδή οί γεννηθέντες στον άστερισμό αυτό είνε γενναίοι, θετικοί και άκαμπτοι πρό τών δυσχερειών της ζωής, θά κατορθώσουν να ύπερνικήσουν πολλά έμπόδια και ίσως-ίσως και να νικήσουν στο τέλος.

'Από 21 'Ιουλίου-20 Αυγούστου: "Όσοι γεννήθηκαν στο διάστημα αυτό, είνε εγωίσται, παράξενοι και κάνουν άπερισκεψίες. Γι' αυτό, προβλέπω, νέες άποτυχίες στις ύποθέσεις τους και κυρίως τις αισθηματικές. Γυναίκα δεν θά ριζώσουν και φέτος κοντά τους. "Όλες θά τούς άποφύγουν. Και όλοι θά τίς άποφύγουν.

'Από 21 Αυγούστου-20 Σεπτεμβρίου: Οί γεννηθέντες την έποχή αυτή θά ύποφέρουν πολύ καθ' όλο τό έτος 1936, λόγω της ελασθισίας και της... κουταξίας των. 'Ο άστερισμός της Παρθένου, στον όποιο ανήκουν, προβλέπει γι' αυτούς ακόμη μεγάλες γκάφες. Γενικά οί άνθρωποι πού γεννήθηκαν αυτό τό διάστημα θά διαπράξουν έφέτος σφάλματα και θα-κείες πού δεν τίς διέπραξαν σ' όλη τους τη ζωή.

'Από 21 Σεπτεμβρίου-20 'Οκτωβρίου: Οί άνδρες πού γεννήθηκαν σ' αυτό τό διάστημα θά άπατηθούν πολλές φορές άπ' τις γυναίκες των, αν είνε παντρεμένοι και άπό τίς φιλενάδες των, αν είνε ά-νύπαντροι. Με τίς γυναίκες θά συμβή τό ίδιο.

'Από 21 'Οκτωβρίου-20 Νοεμβρίου: Οί γεννηθέντες στο διάστημα αυτό, ανήκουν στον άστερισμό του Σκοριού, και ως έκ τούτου είνε πιστοί στον λόγο τους και έπίμονοι. Αυτό όμως δεν είνε προσόν. Γιατί θά ύποφέρουν πολύ. Και θά ύποφέρουν ακόμη περισσότερο γιατί είνε ελκρινείς και παίρνουν κάθε τι άπό την σ-βαρά του άποψι. Θά ύποφέρουν ακόμη, γιατί είνε περήφανοι και άξιοπρεπείς και γιατί διακείνται φιλικώς προς όλους... Τότε μόνο δεν θά ύποφέρουν, όταν θά πάν-ψουν να ανήκουν στον άστερισμό αυτό, πράγμα δηλαδή άδύνατον!

Τέλος, από 21 Νοεμβρίου-31 Δεκεμβρίου: "Όσοι γεννήθηκαν την έποχή αυτή, θά θροούν περισσότερο πού κάθε άλλοτε τόν μπελά τους! Ψύσει καλοκαί-θοι, γλυκείες και αγαθοί, θά δέχωνται ό-λους τούς δυστυχισμένους και τούς ό-πότεροντας με τό μερίδιμα στα χείλη. Στις ψυχρές ή ντροπαλές φιλενάδες τους δεν θά έγουν τό θάρρος να τούς δώσουν τα παπούτσια στο χέρι. Τό ίδιο και στους κα-κούς υπαλλήλους των πού θά τούς καθή-σουν έν τέλει στο σδέρκο! Τό ίδιο και για τίς γυναίκες!

Πάντως, ύπενθυμίζω σ' όλους όσους θά διαβάσουν αυτές τις προρρήσεις μου ότι: 1) Τά άστρα προκαλούν θέματα την τύχη, αλλά δεν την εξαναγκάζουν. 2) 'Ο άνθρωπος είνε ό κύριος δημιουργός του πεπρωμένου του.

ΜΙΖΡΑ ΧΑΝ

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΡΕΣ

Αυτόκτονούν και οι... φονιάδες

Του συνεργάτου μας κ. Μιχ. Χαννούση

όρκοι σου ότι αν δεν σ' έπαιρνα θ' αυτόκτο-νούσε; Νάτε και οι δυο τώρα!

Και εξαγαγών τό περιστροφόν του ήρχισε να πυροβολή πρώτον την έρωμένην του και άκολουθώς την μητέρα της. Τρεις έκ τών σφαί-ρων έβρον την νέαν, έξ άν μία είνε τόν άρι-στερόν μαστόν, έτέρα είνε τό μέτωπον και ή τρίτη είνε τόν άριστερόν μηρόν. Τό θύμα, ελη-θεν θανασιώως έκ τών δυο πρώτων σφαίρων, κατέπεσε επί του έδάφους άναίσθητον, είνε τούς πυροβολισμούς και τās κρουγας δέ της θανασιώως έπίσης τραυματισθείσης μητρός της έσπασαν έκ τών περίξ πολιτών τās άστυφύλα-κες έκ του σταθμού και έδήγησαν τās τραυ-ματισθείσας είνε τό λατρετόν του συνοικισμού και εκείθεν είνε τό δημόσιον νοσοκομειον την έτοιμοθάνατον νέαν, έκπευσασαν μετ' όλίγου. ('Η μητέρα πέθανε μετ' άδημον, λόγω άκα-τασχέτου αλμορραγίας). 'Ο δράστης μετ' ταύτα, έστρεψε τό περιστροφόν του κατ' αυ-τού και έπυροβόλησε. 'Αλλά ή σφαίρα ήστώ-κησε.

ΔΙΟΤΙ ΤΟΝ ΗΡΝΗΘΗ

'Ο ήρωας του δράματος είχε προμελετήσει τό έγκλημα, καθ' όσον ευρέθησαν έπ' αυτό τόσσας έπιστολάς έκ τών δυο άπευθυνομένων προς την άστυνομίαν, έτέρα προς την μητέρα της νέας, τρίτη προς τόν θεϊον αυτής Ζαφεί-ρην αδελφόν του άποδιδάσκοντος πατρός της και ή τετάρτη προς τόν πατέρα του, διαμε-νοντα μετ' της οικογενείας του είνε τόν συνοι-κισμόν Νέας 'Ερυθραίως.

Είνε την προς την άστυνομίαν έπιστολήν του ό Παπάς δικαιολογεί την πράξιν του και αλ-τιτάτι την μητέρα της έρωμένης του διά την μεταίωσιν της έννώσεώς του μετ' αυτής.

Είνε την έπιστολήν του προς την μητέρα της νέας ό Παπάς έκτρέπεται είνε δεινάς ύβρεις κατ' αυτής, λέγων ότι κατάρθωσε να κάμη την κόρην της να τόν μισή, άφου δι' αυτόν ήτο άποφασισμένη να θυσιάση και αυτήν την ζωήν της.

Είνε την έπιστολήν προς τόν Ζαφείρην κατα-κρίνει έπίσης την μητέρα της έρωμένης του και αλτιτάτι και αυτόν τόν ίδιον, διότι δεν έξήκαπεν έπ' αυτήν την έπιρροήν του, να νυμφεύη την άνεμίαν του.

Είνε την προς τόν πατέρα του έπιστολήν ό Παπάς ζητεί συγχώρησιν διά την πράξιν, λέ-γων ότι δεν ήδυνάτο να έπιζηή κατόπιν της έγκαταλείψεώς του υπό της νέας.

'Ανακρινόμενος είνε τόν σταθμόν ό ήρωας του δράματος, είπεν, ότι δεν μετανόει διά την πράξιν του και ότι λυπείται διότι δεν έφθ-νευσε και την.. αδελφή της έρωμένης του, ή όποια, μαζί με την μητέρα της, είχαν συνω-μώσκει να μην τό δώσουν την αγαπημένην του.

—Θέλετε να μάθετε γιατί τίς σκότω-σα και τίς δυο, μάς ρωτά ό Παπάς έκ-πληκτος. 'Επρεπε να σκοτώσω και την τρίτη, την άφιλότιμη αδελφή, πού έγινε ένα με την μάνα για να μη μού δώσουν την 'Ελένη μου.

Τόν Παπά τόν βρήκαμε στις φυλακές Συγγρού, όπου έκτίει την πονή πού του έπέβαλαν οί νόμοι της χώρας. Είνε αξέριπτος, άγριος, άπαίσιος στην θεά, αλ-λά υπεράγαν γλυκομίλητος... 'Ο κακούρ-γος αυτός έχει μία τόσο γλυκειά φωνή, πού θάλγει και καταπειθει με την μουσι-κότητα και την πειθό της.

Τά πρώτα λόγια πού μάς είπε είνε τά ίδια πού είπε και στην άστυνομία ανακρι-νόμενος, τά ίδια πού λέει στον καθένα και πού επαναλαμβάνει καθημερινός.

—Είνε τό ρεφραίν του! μάς βεβαιώ-νει κάποιος συνάδελφός του... έν φυλακή, πού οί τέσσερις βαρείς τοίχοι του κελ-λιού του με την παγερή άνία τους δεν κατάρθωσαν ακόμη να του άφαιρέσουν τό χιούμορ.

—'Ωστόσο, συνεχίζει ό Παπάς, άπολο-γούμενος, αν με ρωτήσετε πού βρήκα την ήμέρα έκείνη τό θάρρος να σκοτώσω δυο ανθρώπους και ν' άποπειρασθώ να αυτο-κτονήσω κι' έγώ, δεν θά μπορέσω να σάς άπαντήσω. 'Η αλήθεια είνε πως την ά-πόπειρα αυτή του φόνου την είχα σχεδιά-σει και προμελετήσει ένα μήνα προτού

την εφαρμόσω. Δεν τολμούσα όμως να την θέσω σε ένέργεια. Τό βράδυ του δρά-ματος, πήγα και τά κοπάνισα με κάτι φι-λους σε μία παλητοαθήνα. 'Απελπισμέ-νος από την έγκατάλειψη της 'Ελένης μου και ζητώντας να θρω παρηγοριά στο κρα-σί, άρχισα να κερνώ άράδα. Τό ένα πί-σω από τ' άλλο τά κατοσταράκια πηλαί-νοερχόντουσαν ένθ κάτι άφιλότιμα λου-κάνικα πιπεράτα μού κεντούσαν τό λα-ρύγι για άλλο κρασί. Πίνω πολύ έγώ, μά δεν μεθώ. 'Ωστόσο, τό βράδυ έκείνο, έπαθα κάτι αλλοιώτικο. Χωρίς να μεθύσω μέχρι πού να χάσω την λογική, πήρα έ-να τέτοιο μίσος για τίς γυναίκες έκείνες, την μία, την 'Ελένη πού έπαίξε με τόν καυμό μου και με κορόιδευε με την ά-πιστία της και την άλλη, την μάνα, πού κατάρθωσε να κάμη την κόρη της να με μισή, ένθ πρώτα —όπως μ' ώρκιζόταν— ήταν άποφασισμένη να θυσιάση κι' αυ-τή την ζωή της για μένα.

—'Αντί λοιπόν να την θυσιάση αυτή της την.. θυσιάσεις έσύ... παρατηρούμε με κά-ποια δόσι χαρεκακίας.

—Της την θυσιάσα; καλά τώπες, κύ-ριε δημοσιογράφε, γιατί αυτό της έπρε-πε.

—Μά τό κορίτσι δεν έφταιγε. 'Η μά-να ήταν άφορμή.

—'Εφταιγε και παράφταιγε ή 'Ελένη, γιατί έπρεπε να ξέρη πως έναν άντρα δεν τόν κοροϊδεύουν έτσι... Μού ώρκίστηκε ά-γάπη αιώνα και στάθηκε άπιστη. Καλά να πάθ.

—Κι' έσύ; Καλά να πάθης κι' έσύ πού θά σασπίς μέσα στη φυλακή;

—Θά σασπίσω; "Ισως. Μά θά σασπίσω άντρας! "Ημωνα άτυχος, βλέπεις. "Ε-πρεπε να πετύχαινε ή σφαίρα στο κεφα-λι μου και να μην ύπληξα σήμερα. Μιά κι' έγινα όμως αλλοιώς, θά τά ύπομείνω όλα.

—Και δεν νοιώθεις τύψεις διόλου για τό διπλό σ' ο πού έκαμες;

—Τύψεις; Τί θά γι τύψεις; Τύψεις έ-χουν μονάχα οί έννοχοι. 'Εγώ τιμώρησα. "Ισως να τιμώρησα κάπως βαρεία, αλλά μ' έπνιγε τό πληγώμένο φιλότιμο και ή άνδρотреπεία μου. 'Η κοινωνία όμως έ-χει άλλα μυαλά. 'Αλλοιώς σκέπτεται και κριτάζει μόνο τό άποτέλεσμα χωρίς να προσέχινε να μάθη την αίτία. Βλέπει αί-ματα και δεν ρωτά γιατί έγιναν αλλά ποιός τάκανε. Κι' αυτόν, πού έγινε άφορ-μή άίματοχυσίας, τόν βουτά και τόν πε-τά έδώ μέσα.

—'Ωστε, μ' άλλα λόγια, δεν είσαι διό-λου μετανιωμένος για ό,τι έκαμες.

—Μετανιωμένος είμαι πού δεν σκότώ-σα και τ'ν σκρ... την Μαρία, αδελφή της 'Ελένης, πού όπως έμαθα έκ τών ύστε-ρων, αὐτ' περισσότερο από κάθε άλλον, έφερε έμπόδια στην παντρεία μας.

—Νό ρεφραίν του! Πάλι τό ρεφραίν! παρετή-σε ό συγκελλίτης του ρωμαντι-κού αυτοχειρός μας έπεμβαίνοντας.

Και συνάδευσε την φράσι του με μίαν ευλωτή χειρονομία κυττάζοντάς μας έκ-φραστικά. Μία χειρονομία πού έλεγε έ-πάνω κάτω: «Τούτη στρίψει του φουκα-ρά. Μην τόν συνερίζεσθε!».

Τί δράματα δημιουργεί κάποτε ή 'Α-νάη, τό αίσθημα αυτό πού έπιμένει να αυτοκαλήται τό «εύγενικότερον τών άν-θρώπων αισθημάτων!»...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

«Ακάθινος Δρόμος» ανοίγεται σκληρός και άδυσώπητος έμπρός της! Χωρίς κανένα πόρο ζωής ή 'Ισαβέλλα φεύγει μόνη για το Παρίσι. Στο πλοίο συναντά τον Λέβισον, ο οποίος της λέγει ότι έφ' όσον αυτός ήταν ή αίτία της καταστροφής της και εξακολουθεί να την αγαπά τρελλά, πρέπει να του επιτρέψει να την προστατεύσει.

Η Βιέννη με την όμορφη νυχτερινή ζωή της, δίνει κάποιες στιγμές λησμονιάς στην άτυχη μητέρα. Άλλά σε λίγο ο Λέβισον απολύεται από την θέσι του και αναγκάζονται να φύγουν για το Παρίσι.

1870! Ο Γαλλο-πρωσικός πόλεμος βρίσκεται στην πιο αποφασιστική του φάση. Οι Γερμανοί βομβαρδίζουν το Παρίσι και ή ζωή εκεί δεν είναι καθόλου ευχάριστη.

Η εικόνα του παιδιού της ακολουθεί παντού και πάντα την 'Ισαβέλλα. Η επιθυμία της να το ξαναδεί, να το σφίξει και πάλι στην άγκαλιά της, καταντᾷ επιθυμία της στη δυστυχισμένη μητέρα. Η λογική την εγκαταλείπει και θέλει να φύγει από το αποκλεισμένο Παρίσι για το Λονδίνο. Το μικρό ξανθό κεφαλάκι είναι ο μαγνήτης που την τραβά άκατανίκητα! Τρέχει σαν τρελή στους δρόμους του Παρισιού, ενώ ο Λέβισον προσπαθεί να την συγκρατήσει. Τα πυροβόλα σφυρίζουν τριγύρω τους. Μιά θύδα... ένας τοίχος πέφτει... ή 'Ισαβέλλα και ο έραστός της πλακώνονται κάτω από τα έρείπια.

Ο Λέβισον πέθανε. Η 'Ισαβέλλα θα γλυτώσει, αλλά το όπτικό της νεύρο είναι κατεστραμμένο. Οι γιατροί λένε ότι σε λίγο θα τυφλωθί!

Τρελλή από την αγωνία να προλάβει να δει για τελευταία φορά το παιδί της ή 'Ισαβέλλα φθάνει στο 'Ήστ Λόν. Η υπηρέτρια Τζόης, το μόνο πρόσωπο που της έμεινε πιστό, της λέγει ότι ο Ρόμπερ ξαναπαντρεύτηκε και την οδηγεί κρυφά στο δωμάτιο του παιδιού της, που είναι θαρρετά άρρωστο. Η νύχτα αυτή είναι ή πιο εύτυχη για την τραγική μητέρα. Έχει έμπρός της το λατρεμένο της αγγελοῦδι, το βλέπει, το αγγίζει, το φιλά! Περνοῦν οι ώρες χωρίς να το καταλαβαίνει. Σε μία στιγμή ακούει θήματα. Είναι ή Τζόης, ή οποία της λέει ότι είναι ώρα να φεύγει γιατί ξημέρωσε. Ξημέρωσε ; τραγική ειρωνεία. Η 'Ισαβέλλα δεν διακρίνει πια τίποτα. Γι' αυτήν αρχίζει ή ατέλειωτη νύχτα!

Θυμαμένος ο Ρόμπερ την διώχνει. Αυτό όμως εύτυχη γιατί ως τελευταίαν εικόνα από τον μάταιον αυτόν κόσμον αποκομίζει το δράμα του παιδιού της, φεύγει με το χαμόγελο τᾶ χείλη. Περιπατεί άσκοπα στο δρόμο. Ξαφνικά σκοντάφτει κάπου και πέφτει. Ένας κρημνός δέχεται το θασανισμένο σώμα μιας αγίας γυναίκας.

Όταν ο Ρόμπερ, μετανοημένος, τρέχει να την προλάβει, βρίσκεται έμπρός στο πτώμα της. Άλλά στο γαλήνιο-πρόσωπο της 'Ισαβέλλας εξακολουθεί να απλώνεται ένα εύτυχισμένο χαμόγελο!

ΒΙΩΝ ΠΑΠ.

Μετά το μεσουράνημα 'Αστέρες που δύνουν

Η Μάρλεν Ντήτητριχ δεν άρέσει πια στην Άμερική. Τα τελευταία της έργα έσημείωσαν άποτυχία, παρ' όλο που ή «Παραμάουτ» τᾶ επιμελήθηκε ιδιαιτέρως. Ύστερα απ' αυτό, ή ωραία Μάρλεν κατήντησε νευρασθενική και έτοιμάζεται να φύγει από το Χόλλυγουντ. Άλλά για να σώσει τον έγωισμό της διαδίδει ότι... αυτή θαρέθηκε το Χόλλυγουντ!

Τό ίδιο κινδυνεύει να πάθει και ή Γκρέτα Γκάρμπο, που έπαυσε πια να είναι μαγνήτης για τᾶ πλήθη. Η μόνη διαφορά είναι ότι οι κινηματογραφικοί κύκλοι εξακολουθούν να την θαυμάζουν ως «μεγάλην καλλιτέχνηδα», αντίθετως προς την Ντήτητριχ, την οποίαν θεωρούν όριστικά «έξωφλημένην».

Η Μάριον Νταϊβις είναι ή μόνη από τις «στάρ» που εξακολουθεί να κρατά τον τίτλον της έπλ είκου συνεχώς έτη. Αίτια είναι όχι τό ταλέντο της ούτε ή όμορφιά της (και για τᾶ δύο υπάρχουν άμφισβητήσεις) αλλά ο έκλεκτός της, ο περίφημος Χήρστ, ο βασιλεύς του αμερικανικού τύπου. Ο Χήρστ έχει, ως γνωστόν, υπό την διεύθυνσίν του περί της 200 έφημερίδες και περιοδικά.

Η Ζανέτ Γκαϊνφορ, ή δημοφιλέστερη ένζεντ του Χόλλυγουντ αφού έθεραπεύθη τελείως από την νευρική κρίσι που είχε πάθει, θά ευφρανισθί σε φίλη της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν» και όχι της «Φόξ», της εταιρίας που την ανέδειξε και που την είχε με μακροχρόνιον συμβόλαιον.

Οι κακές γλώσσες διαδίδουν ότι ή Ζανέτ δεν μπορεί να υποφέρει την Ρόσελ Λούντσον, την ωραιότερη νέαν «στάρ» που την αντικατέστησε εις την «Φόξ Φιλμ» κατά το διάστημα της άσθενείας της.

Δύο άλλες άσποινδες... φίλες είναι ή Τζόαν Κράουφορντ και ή Τζίν Χάρλοου. Δεν κρύβουν καθόλου την αντίπαθειαν που αισθάνονται ή μία για την άλλη και προσπαθούν ν' αποφεύγουν ακόμη και τον τυπικό χαιρετισμό. Ίσως ο Φράνκ Τόν, ο νέος σύζυγος της Κράουφορντ, να μην είναι άμέτοχος στην δημιουργία αυτής της καταστάσεως...

Η Πόλα Νέγκρι δεν έννοεί

να γεράσει. Στο νέο της φίλμ «Μαζούρκα» που «εγύρισε» στο Βερολίνο, υπό την διεύθυνσιν του Βίλλυ Φόρστ, εμφανίζεται υπέρποτε νέα και ωραία.

Η Σιμόνη Σιμόν, ή χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Λάκ-ώ-ντάμ» και του «Ότσιτσόρνια» που βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, φημίζεται για τον στριμμένο χαρακτήρα της. Είναι έγωίστρια, φαντασμένη και πολύ ζηλιάρα. Έχει όμως τόσο ταλέντο, ώστε όλοι της συγχωρούν τᾶ ελαττώματά της.

Η Μάρθα Έγκερθ με τον σύζυγόν της Κιεπούρα θρίσκονται στην Άμερική. Άλλά «γυρίζουν» ο καθένας σε άλλη έταιρία. Η Μάρθα Έγκερθ ανήκει στην «Γιουνίβερσαλ» ενώ ο Κιεπούρα στην «Παραμάουτ».

Η Κέττυ Γκαλλιάν, μία ωραιολάτρη Γαλλίς, άσημη θεατρινούλα στο Λονδίνο, είδε την τύχη της ν' αλλάξει με... κινηματογραφική ταχύτητα. Την έπρόσθεσε ο Ουίνφρεντ Σήχαν, από τους διεθυντάς της «Φόξ Φιλμ» και την προσέλαβε στο Χόλλυγουντ. Έλαβε μέρος σε δύο μεγάλα φίλμ, στο «Μαρί Γκαλάντ» και στο «Ταγκό του θανάτου». Μόλις όμως ο Σήχαν έφυγε από την «Φόξ» ή Κέττυ Γκαλλιάν έλαβε και αυτή... το άπολυτήριο της. Είναι τόσο έφήμερη ή δόξα του κινηματογράφου...

Τό μπαλλέτο της Ουφα όπως εμφανίζεται στην καινούργια όπερέττα «Όχι άστεία!»

Πρωτότυπο έλληνικό μυθιστόρημα του

κ. Π. Παπαδούκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Αυτό το γράμμα, λοιπόν, μ' έφερε σε μία ψυχική αναστάτωση. Άπάνω-κάτω καταλάβαινα την πραγματική του σημασία αλλά ήθελα κάποιον να μου διαψεύσει τους φόβους μου, να μου πη πως αυτές οι δύο γραμμές δεν έκλειναν την όριστική καταστροφή ενός όνειρου.

Ένοιωσα ξαφνικά τον έαυτό μου μονάχο.

Χωρίς να σκεφτώ και πολύ, αποφάσισα να καταφύγω και πάλι στη Λόλα. Αυτή ή ιστορία καταντούσε κωμική πια μ' αυτό το κορίτσι. Έπαιξε τώρα για μένα το ρόλο που είχα παίξει κι' εγώ κάποτε για τη Νταϊζι, όταν ο έρωτάς μας είχε αρχίσει να γεννιέται, γεμάτος έλπίδες για μία ατέλειωτη σαίζον αγάπης.

Δεν άφησα να περάσει άδικα ο καιρός. Έτρεξα και τη βρήκα. Από το ύψος μου κατάλαβε πως κάτι διαίρεστο είχα να της πω.

—Τί συμβαίνει πάλι; με ρώτησε. Έσύ με θυμάσαι όταν σου τύχη κάτι που δεν τό περιμένεις.

—Κι' αυτή τη φορά, Λόλα, μου συμβαίνει το μόνο που δεν περιμένα... Που δεν περίμενα τόσο γρήγορα.

Της διηγήθηκα όλες τις αγωνίες μου κι' έπειτα της έδειξα τό γράμμα.

—Τί θέλει να πη αυτό Λόλα;

—Έρριξε μία ματιά στις λίγες λέξεις. Έκούνησε τό κεφάλι και είπε σε τόνο φιλοσοφικού άποφθέγματος:

—Αυτό θέλει να πη πως όλα τελειώνουν μία μέρα... Τό κορίτσι βρέθηκε εκεί μέσα σε καλές παρέες, Γνώρισε κόσμο, άσχολεϊται με γλέντια, διασκεδάει στα μπαϊν-μίζε, σκοτώνει εχάριστα την πλήξη της με έκδρομοῦλες και βαρκάδες και όλ' αυτά, πρέπει να όμολογήσει αγαπητή μου Παύλο, αποτελούν μία υποβλητική σκηνοθεσία που συντελεί να ξεχάσει κανείς κάποιον που είναι πολύ μακριά.

—Και να θυμάται κάποιον που είναι πολύ κοντά... Έτσι;

—Ίσως κι' αυτό...

Μεσολάβησε μία μικρή σιωπή.

Έπειτα ή Λόλα με ρώτησε:

—Τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

—Να πάω στη Νάξο.

—Να κάνης τί;

—Λόλα, έσύ πρέπει να με ξέρης. Δεν είμαι από τους ανθρώπους εκείνους που παραδέχονται τον έαυτό τους ήττημένο χωρίς ν' αγωνισθούν. Μου φαίνεται πως δεν μπορώ ν' αφήσω αυτό τον έρωτα να σβύσει στις άκρογιαλές της Νάξου. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως την αγαπώ τη Νταϊζι;

—Δεν τό καταλαβαίνω, αλλά τό βλέπω. Και μου φαίνεται τρομερό για σᾶς τους άντρες, που πάψατε από καιρό να είσαστε παιδιά, να φτάνετε σ' αυτό τό σημείο για ένα κοριτσάκι που θέλει ν' άρχισι τις πρώτες του αισθηματικές έντυπώσεις από σᾶς... Άντι να έπωφεληθήτε της ευκαιρίας και να προσφέρετε ότι σᾶς ζητούν, αντί να παίξετε λίγο με άλλα λόγια, γινόσαστε οι πιο άνόητοι άνθρωποι του κόσμου....

—Μά ένας μεγάλος έρωτας, Λόλα, δεν μπορεί να τελειώσει σε λίγους μήνες.

—Οι πιο μεγάλοι έρωτες είναι συνήθως εκείνοι που κρατούν λίγο. Μοιάζουν με τᾶ πυροτεχνήματα που βγάζουν μία έκτυφλωτική λάμψη κι' έπειτα σβύνουν άπτότομα... Γι' αυτό σε συμβουλεύω να καθίσεις εκεί που κάθσαι. Πιστέψέ με πως δεν έχεις να κερδίσης τίποτα. Τό μόνο που θά κατορθώσεις να κάνης θά είναι να γίνης κι' ένοχλητικός.

—Σοβαρά μιλάς Λόλα;

—Πήγαινε αφού τό θέλεις και θά με θυμηθής...

Αποφάσισα, λοιπόν, να φύγω.

Η τύχη ήρθε μόνη της να μου δώσει την ευκαιρία. Ο κ. Άλέκος θά πήγαινε κι' αυτός να περάσει λίγες μέρες μαζί με την οικογένειά του. Η ιστορία του με τη Λόλα είχε τελειώσει πια. Εκείνος έδωσε σ' αυτήν ό,τι του είχε ζητήσει. Κι' εκείνη έκανε τό ίδιο γι' αυτόν. Δεν υπήρχε, λοιπόν, τίποτα που να τους συνδεή πια.

—Δεν έχω παράπονο από την κοπέλλα, μου είπε ο κ. Άλέκος. Πέρασα λίγες βδομάδες που δεν θά τις ξεχάσω ποτέ. Παρατράβηξα όσο μπορούσα την πρόθεσία μου της είχα όρισει... Ημουν υποχρεωμένος να τελειώσω τη δουλειά της. Την έτελειώσα. Βλέπεις, αγαπητή μου Παύλο, όλα τᾶ πράγματα τελειώνουν μία μέρα. Κι' αυτό είναι τό διαίρεστο... Τί θάλεγες αν σ' έπαιρνα μαζί μου για λίγες μέρες.

Έφερα μερικές τυπικές αντιρρήσεις για τους τύπους. Εκείνος επέμενε.

—Τίποτα... Δεν έχει. Θάρρης να ξεσκά-

σης κι' έσύ λίγο. Έπειτα θά χαρή τόσο ή γυναίκα μου και ή Νταϊζι... Είσαι ή άδυναμία τους.

—Θάρρω λοιπόν!...

Σε δύο μέρες έφύγαμε.... Σ' όλο τό ταξίδι άδημονόυσα πότε θάφτανε. Εύρισκα πως τό καράβι πήγαινε άργά, πως οι ώρες δεν περνούσαν, πως ή Νάξος ήταν πολύ μακριά.... Τέλος φθάσαμε.

Ο κ. Άλέκος δεν είχε ειδοποιήσει για την άφιξί μας. Ήθελε να κάνει μία σουρπρίζ. Γι' αυτό και δεν μάς περίμεναν.

Στό σπίτι ήταν μόνο ή γυναίκα του Άλέκου.

—Η Νταϊζι; ρώτησε ο μπαμπάς.

—Έχει πάει με μία παρέα σ' έκδρομή με τη βάρκα. Θά γυρίσουν προς τό βράδυ.

Σε λίγο μάς μίλησε πολύ για την παρέα.

—Είνε δυο οικογένειες από την Άθήνα, είπε, και μία από την Αίγυπτο. Η τελευταία έχει ένα γιο, ένα θαυμάσιο παιδί, πολύ σοβαρό και γοητευτικό στην παρέα του. Πρέπει να σᾶς πω ότι είναι οικογένεια πολύ πλούσια. Ο μπαμπάς του έμεινε στην Αίγυπτο όπου έχει μεγάλες επιχειρήσεις, που θά τις κληρονομήσει ο Τώνης.

—Τώνης;

—Ναί. Έτσι είναι τ' όνομά του.

Όσοτε είχαν άνοιξει σχέσεις πολύ φιλικές μαζί του.

—Θά τόν γνωρίσετε κι' έσείς και θά ίδητε τί έξαιρετικός τύπος είναι, συνέχισε ή μαμά... Φτάνει να σᾶς πω ότι όλα τᾶ κορίτσια που παραθερίζουν εδώ έχουν ξετρελλαθί μαζί του. Μυριστήκανε φαίνεται για την μεγάλη περιουσία και πέρασε κοντά... Τί σου είναι κι' αυτά τᾶ κορίτσια της εποχής... Έχω παρατηρήσει όμως πως δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για τη Νταϊζι μας. Και να σου πω Άλέκο, δεν βλέπω και με τόσο κακό μάτι αυτό τό ενδιαφέρον.

Δεν ήθελα ν' ακούσω περισσότερα.

Τᾶ λόγια της μητέρας ήταν για μένα άρκετά για να μαντέψω τη συνέχεια και να ξεγηώσω ότι μου ήταν άνεξηγητο ως τη στιγμή εκείνη.

Τᾶ συμπεράσματα της Λόλας είχαν άρχει να βγαίνουν αληθινά.

Ανυπομονόυσα να ιδώ τη Νταϊζι και τον γοητευτικό αυτόν τύπο με τόν όποιον είχαν ξετρελλαθί όλα τᾶ κορίτσια και που εγώ είχα αρχίσει να τόν αντιπαθώ.

Ίσως και να τόν μισώ ακόμα!

Έγυρισαν όταν έβράδυαζε.

Η Νταϊζι δοκίμασε αληθινή έκπληξι όταν με είδε ξαφνικά. Μιά έκπληξι όμως όχι ευχάριστη. Χωρίς άλλο ή παρουσία μου δεν ήταν έπιθυμητή.

—Τόν παρακάλεσα εγώ νάρθη, είπε ο κ. Άλέκος. Ήξερα πως πάντα έπιθυμούσε να τόν δεις.

—Α! βέβαια... είπε ανόρεχτα ή Νταϊζι. Καλά έκανες...

Μαζί ήταν κι' εκείνος.

—Να σᾶς συστήσω έναν οικογενειακό μας φίλο, είπε. Ο κ. Γιώργος Ά... ο κ. Τώνης Ε... από την Αίγυπτο.

Χαιρετηθήκαμε με μία τυπική χειραψία.

Με μία ματιά που τούρριζα, άποτύπωσα άμέσως τη φυσιογνωμία του αντιπάλου μου. Ήταν ένας μελαγχρινός νέος, που τόν είχε μαυρίσει ο ήλιος της Αίγυπτου. Είναι αλήθεια πως είχε κάτι το σοβαρό άπάνω του και πρέπει να όμολογήσω πως είχα μπροστά μου έναν άνθρωπο που ένέπνευε την έμπιστοσύνη — άσφαλώς όμως όχι σε μένα.

Μας ζήτησε συγγνώμη κι' έφυγε.

Θά βλέπωσαστε έπειτα από τό φαί, σ' να έξοχικό καφενοῦδο όπου ή παρέα μαζεζόταν κάθε νύχτα και παρακολουθοῦσε τᾶ παιχνίδια του φεγγαριού στην έπιφάνεια της θαλάσσης.

Προσπάθησα να μείνω μόνος με τη Νταϊζι για λίγο.

—Νταϊζι, της είπα, φαντάζομαι να καταλαβαίνεις γιατί ήρθα εδώ.

—Και φυσικά τό καταλαβαίνω, απάν-

τησε. 'Αλλά δὲν ἔπρεπε νάρθῃς. Σοὺ ὁ-
πιοῦμαι πῶς θὰ σοὺ μιλήσω στὴν ἐ-
πιστροφή μου.

— Δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω τόσο....
Θέλω μιὰ ἐξηγήσι, γι' αὐτὴ τὴ σιωπὴ. Καὶ
πρὸ παντὸς γιὰ τὸ τελευταῖο γράμμα.

— Θὰ σοὺ ἐξηγήσω αὐριο.

— Θέλω τώρα....

— Τώρα δὲν μπορῶ. 'Εχω νὰ σοὺ πῶ
πολλά πράγματα. Θέλω νὰ συγκεντρώ-
σω τίς σκέψεις μου.

— Καὶ γιατί δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ πῇς
τώρα;

— Γιατὶ θὰ σοὺ τὰ γράψω. Θὰ καθίσω
τὴ νύχτα, θὰν θὰ κοιμηθοῦν ὅλοι καὶ
θὰ σοὺ κάνω ἕνα μεγάλο γράμμα. Σ'
αὐτὸ θὰ σοὺ πῶ ὅλα- ὅσα αἰσθάνομαι
καὶ ὅλα ὅσα ἔχω ἀποφασίσει....

— 'Εχεις ἀποφασίσει;

— Ναί....

— Καταλαβαίνω... Αὐτὸς ὁ νεαρὸς ἀπὸ
τὴν Αἴγυπτο....

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Αὐτὸς δὲν εἶνε ἡ αἰτία;

— Μὴ βιάζεσαι νὰ τὰ μάθῃς ὅλα. Αὐ-
τὸς εἶνε. 'Αλλά δὲν ξέρεις....

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ καταλαβαίνω. 'Η
μαμά σου μοῦ εἶπε ἀρκετά. Τὸν κυνηγᾶ-
νε, λέει, ὅλα τὰ κορίτσια. 'Ενα πείσμα,
λοιπόν, τὰ δικαιολογεῖ ὅλα. Γιατὶ οἱ ἄλ-
λες καὶ ὄχι ἐσύ; 'Η γυναίκα ψυχολο-
γία εἶνε ἴδια σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, σὲ ὅλα
τὰ μὴν καὶ ὅλα τὰ πλάτη τῆς γῆς...

— Πόσο λίγο μὲ ξέρεις.

— Ὅταν ξέρῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα, τίς
ξέρει ὅλες.

— Μιλάς ἔτσι ἀπὸ τὸ θυμὸ σου. Δὲν σὲ
παρεξηγῶ καὶ οὐτε μοῦ κακοφαίνεται.
Μὴ βιάζεσαι ὅμως νὰ μὲ κρίνῃς πρὶν λά-
βῃς τὸ γράμμα μου.

— Τὸν ἀγαπᾷς, λοιπόν, τόσο πολὺ;

— 'Ισως δὲν εἶνε ἔξω ἀπὸ αὐτὸ πὺν νοιώ-
ω γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο....

— 'Αλλά;

— Εἶπα. Μὴ βιάζεσαι. Τὸ πρῶτ' ἄχῃς
τὸ γράμμα μου. 'Απόψε ἔλα στὴν παρέα
μας. Θέλω νὰ περάσῃς εὐχάριστα ὅσο
τὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Μὲ εἰρωνεύεσαι Νταίτζι;

— Καθόλου.... 'Ελα, πᾶμε. Μὴν ἐπιμέ-
νης ἄλλο, γιατί δὲν θὰ σοὺ πῶ. Γράφον-
τας κανεὶς ἔχει μεγαλοπρεπὴ ἐλευθερία νὰ
εἰπῇ ὅτι αἰσθάνεται. Λοιπόν, ἔχε λίγη ὁ-
μονιᾶ.... 'Ενα πρᾶγμα μόνον θέλω ἀπὸ
ἐμένα. Νὰ μὴ μοῦ κρατᾷς κάρδια.

Χαμογέλασα ἕνα πικρὸ χαμόγελο....

Γυρίσαμε.... χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε ἄλ-
λ' ἑνὸς γιὰ τὸ μεγάλο ζήτημα πὺν
ἰὰς ἐνδιέφερε.

'Αποφάσισα νὰ μὴν ἐπιμένω. Λίγες ὡ-
ρες ἀκόμη θὰ περιμένα γιὰ νὰ μάθω ἔ-
εἶναι πὺν ἤξερα τόσο καλὰ ἀπὸ τὴν πρῶ-
τ' ὥρα πὺν ἐπάτησα στὴ Νάξο.

'Επειτ' ἀπὸ τὸ φαγητὸ, ὁ κ. 'Αλέκος,
γυναῖκα του, ἡ Νταίτζι, κ' ἐγὼ ἐπήγα-
με στὸ ἐξοχικὸ καφενεδάκι πὺν μᾶς πε-
ρίμενε μιὰ μεγάλη παρέα. 'Ηταν ὁ Τώ-
ης, δυὸ ἄλλοι νέοι, ἕνας ἡλικιωμένος κύ-
ριος μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μερικὰ χα-
ιτωμένα κορίτσια.

'Η Νταίτζι μὲ οὐστήσε σὲ ὅλη τὴν πα-
έα. 'Ιδιαίτερη οὐστήσι μοῦ ἔκανε γιὰ
τὰ μελαγχολικὰ κοπέλλα, μ' ἕνα πρόσω-
πο παράξενα ὡμορφο, γεμάτο ἀφέλεια
ἐξυπνάδα.

— 'Η δεσποινὶς Μαίρη Ν... μοῦ εἶπε...
ἴνε ἡ δεσποινὶς πὺν μᾶς χρησίμευε γιὰ
σχυδρομεῖο....

— Σὲ πολὺ κόπο σὰς ἔβαλα δεσποινίς,
ἴπα. Μὲ συγχωρεῖτε... 'Αλλά ἀπὸ τώρα
αἱ στὸ ἐξῆς ἡ δεσποινὶς Νταίτζι ἐφρόν-
ισε νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ καθήκοντά
ας...

'Εμεῖναμε κουβεντιάζοντας ἀρκετὴ ὡ-
α.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Τῶνης πὺν εἶ-
ε καθίσαι ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Νταίτζι, δὲν
ἦν ἀφινε ἀπὸ τὰ μάτια του. Αὐτὸ μ' ἐ-
ντυπίαζε τρομερὰ. Προσπαθοῦσα ὅμως
ἐ κάνω τὸν εὐθυμο καὶ τὸ εἶχα καταφέ-
ρῃ ἀρκετὰ καλὰ.

Μωρίς Λεμπλὰν

ΤΟ ΧΡΤΣΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 37ον)

'Απὸ τὴν συνομιλία αὐτὴ, ὁ Πατρίκιος
δὲν ρώτησε παρὰ ἕνα πρᾶγμα: τὴν σύμ-
πτωσιν τῶν ἡμερομηνιῶν.

'Ο Πατρίκιος ἐσκέφθη καὶ ζήτησε τοῦ
κάκου τὴν κορώνα. Δὲν βρῆκε οὐτε τὴν
σχοινένια σκάλα, οὐτε τὸν κύλινδρο οὐ-
τε καὶ τὴν λάμπρα.

— 'Ο Συμεὼν, πῆρε τίποτα ἀπὸ δῶ μέ-
σα; ρώτησε ὁ Πατρίκιος.

— Μάλιστα καπετάνιε. 'Επῆρε μιὰ κο-
ρώνα.

— Τίποτα ἄλλο;

— Τίποτα καπετάνιε.

Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ὁ Πα-
τρίκιος σχημάτισε τὴν γνώμην, ὅτι κο-
ρώνα, λάμπρα, σκάλα καὶ κύλινδρος, εἶ-
χαν φυγαδευθῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

'Ο Πατρίκιος ἀνοίξε μιὰ πόρτα, ἀνοι-
ξε μιὰ ἄλλη καὶ παρατήρησε μιὰ ἐξαιρε-
τικὴ κίνησι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, μεταμειλί-
θηκε πὺν δὲν εἶχε προεἰδοποιήσει τὸν
κύριο Ντεμαλιὸν καὶ ἀνέλαθε μόνος μὲ
τὴν Κοραλία μιὰ ἐπικίνδυνη περίεργεια.

Εὐτυχῶς εἶχε μαζί του δυὸ περιστροφά.

— Θὰ μποῦμε, δὲν εἶνε ἔτσι Κοραλία;

— Μά... βέβαια!

— Σὰς βλέπω ἀναποφάσιστη. Σὰν ρο-
βισμένη.

— 'Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι νοιώθω τὴν καρ-
διά μου νὰ σφίγγεται.

— Γιατὶ; Φοβάστε;

— Φοβάμαι; Δὲν ξέρω. 'Ενα ἀκαθόρι-
στο αἶσθημα μὲ ἔχει κυριέψει. 'Αν τὸ αἶ-
σθημα αὐτὸ εἶνε φόβος, τότε φοβάμαι!

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει
νὰ μποῦμε! Ξέρω τὸν τρόπο νὰ νικήσω
τὸν φόβο μου.

— Καὶ ὅμως....

— Δὲν φοβάμαι γιὰ σήμερα. 'Εχω ὁ-
μως τὴν προαίρεσιν ὅτι αὐτὸ πὺν φοβά-
μαι, θὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα. Σκέ-
πτομαι τὴν ἄτυχη μητέρα μου, πὺν πέ-
ρασε κ' ἐκείνη ὅπως ἐγὼ ἀπὸ αὐτὴν τὴν
πόρτα, ἕνα πρῶτ' ὅτ' 'Απρίλι. 'Ηταν τό-
σο εὐτυχισμένη! 'Επῆγαινε πρὸς τὸν ἑ-
ρωτα. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ παρουσια-
σθῇ μπροστὰ μου καὶ θὰ μοῦ φωνάξῃ:

— Μὴ προχωρήσῃς! 'Ο θάνατος παραμο-
νεύει! Μὴ προχωρήσῃς! Κι' αὐτὰ τὰ
λόγια πὺν προξενοῦν φόβο... εἶμαι ἐγὼ
ἡ ἴδια πὺν τὰ λέω στὸν ἑαυτὸ μου! Βουί-
ζουν τὰ λόγια τῆς ψυχῆς μου στὰ αὐτιά
μου! Καί... βλέπεις; θέλω νὰ προχωρή-
σω, πρέπει νὰ προχωρήσω καὶ δὲν τολ-
μῶ.... Φοβάμαι! Ναί! Αὐτὸ εἶνε! Αὐτὴ
τὴ στιγμὴ εἶμαι πᾶς βεβαία ὅτι αὐτὸ πὺν
νοιώθω εἶνε φόβος! Καὶ ὅμως... δὲν ἔ-
πρεπε νὰ φοβάμαι.

— 'Ας γυρίσουμε πίσω λοιπόν, Κορα-
λία. 'Ας γυρίσουμε. Σὲ καταλαβαίνω
ὅπως κανένας δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ σὲ
καταλάβῃ.

Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Πᾶμε... Πᾶμε, ἐπανάλαβε μὲ φωνὴ
τρομαγμένη. Θέλω νὰ προσευχηθῶ. Νοί-
ώθω τὴν ἀνάγκη νὰ προσευχηθῶ. 'Η προ-
σευχὴ θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ.

Καὶ χωρὶς νὰ διστασοῦν, ἐπέρασαν μέ-
σα, ἐκεῖ ὅπου ἀναπαύοντουσαν οἱ γονεῖς
των. 'Η κορώνα θρῆσκοντα ἐκεῖ.

— 'Ο Συμεὼν ἦλθε ἐδῶ, λέει ὁ Πατρί-
κιος. Τὸ ἐνστικτο, πὺν ἰσχυρὸ κ' ἀπὸ τὸ
κάθε αἶσθημα, τὸν ὑπερέβησε νὰ ἔλθῃ.

'Ασφαλῶς, δὲν θὰ βρίσκειται μακριὰ.

Κι' ἐνῶ ἡ Κοραλία γονάτιζε γιὰ νὰ
προσευχθῇ, ἐκείνος βῆκε εἰς ἀναζήτη-
σιν τοῦ Συμεὼν. 'Αφοῦ κύτταξε πρὸς ὁ-
λας τὰς διευθύνσεις, χωρὶς νὰ τὸν δῇ.

ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται ὅτι θὰ τὸν συναν-
τοῦσε.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸν βροῦμε, τῆς λέ-
ει ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὴν προσευχὴ
της. 'Αν ἐξακολουθοῦν οἱ φόβοι σου Κο-

'Αρσέν Λουπέν

ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ.

'Αλλά ἡ νέα κοπέλλα, μολοντὶ ὁ φό-
βος ἐσοφίγγε τὴν καρδιά της, δὲν ἐνοού-
σε νὰ παραιτηθῇ. 'Ηταν προικισμένη μὲ
ἰσχυρὴ θέλησιν καὶ μπροστὰ στὴ θέλησιν
της, ὑποχωροῦσαν ὅλα τὰ ἄλλα συνασθῆ-
ματά της.

— Μαμά μου! Μαμά μου, ψιθύρισε με-
ταξὺ δύο λυγμῶν.

'Η συγκίνησιν της μεγάλωνε κάθε φορὰ
πὺν ἀντίκρυζε καὶ κάτι πὺν τῆς ἔφερνε
στὴ μνήμη τὰ περασμένα.

Στὸ τέλος, κρεμάστηκε ἀποκαμωμένη
στὸ μπράτσο τοῦ Πατρίκιου σάμπως νὰ
τοῦ ζητοῦσε προστασία καὶ τοῦ λέει μὲ
φῶνὴ σθυσμένη:

— Τί σκέπτεσαι; Γιατὶ δὲν λές τίποτα;

Σ' ἔχει κυριέψει καὶ ἐσένα τὸ αἶσθημα
αὐτὸ πὺν δονομάζουμε φόβο; Φοβάσαι καὶ
σύ Πατρίκιε;

— Σκέπτομαι Κοραλία ὅτι πρέπει νὰ
φύγουμε.

— Πρέπει;

— Ναί. Πρέπει.

— 'Εχεις δικὴν φίλε. 'Ας φύγουμε. 'Αλ-
λὰ θὰ ἐπιστρέψουμε! Μὴ μοῦ πῇς ὅχι!

Θέλω νὰ ζήσω δῶ μέσα ἔστω καὶ γιὰ
λίγες στιγμὲς, τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ζω-
ῆς των! Πᾶμε! Σήμερα ἐξήντησα ὅλες
μου τίς δυνάμεις. Δὲν ἀντέχω πιά. Αὐτὸ
πὺν ἔκανα σήμερα, ἦταν ἀνώτερο τῶν
δυνάμεων μου.

Τὴν στήριξε στὸ μπράτσο του, ἔκαμαν
λίγα βήματα, καὶ σταμάτησαν κατὰ
πληκτοί.

'Η πόρτα ἦταν κλειστή!

'Αλληλοκτυπάχθηκαν μ' ἀπορία. Τί ση-
μαίνει αὐτό;

— 'Εγὼ δὲν τὴν ἔκλεισα, λέει ὁ Πατρί-
κιος. Τὴν ἔκλεισε ἴσως ἐσύ, ἀφηρημένη!

— Ὅχι. Δὲν εἶνε δυνατό!

'Επληρώσαν καὶ εἶδαν ὅτι ἡ πόρτα δὲν
εἶχε οὐτε πόμολο οὐτε καὶ κλειδαριά.

'Ηταν μιὰ πόρτα μὲ ἕνα φύλλο, ἀπὸ
ξύλο καρυδιάς πὺν φαίνονταν ἐξαιρετικὰ
στερεὰ. Δὲν ἦταν οὐτε βερνικωμένη οὐτε
καὶ ἀπλῶς χρωματισμένη.

Πάνω στὴν πόρτα, λίγες λέξεις γραμ-
μένες μὲ τὸ χέρι:

«Πατρίκιος καὶ Κοραλία

14 'Απριλίου 1895

'Ο Θεὸς θὰ τοὺς ἐκδικηθῇ.»

Κάτω ἀπὸ τίς λίγες αὐτὲς λέξεις, ἕνας
σταυρὸς καὶ κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸ, μιὰ
ἄλλη ἡμερομηνία, ἀλλὰ μὲ ἄλλο γραφι-
κὸ χαρακτήρα:

14 'Απριλίου 1915

'Ο Πατρίκιος ἔμεινε ἄφωνος γιὰ λίγες
στιγμὲς καὶ, τέλος, λέει συγκινημένος:

— 1915!... 1915!... Μ' αὐτὸ εἶνε φοβε-
ρὸ! Εἶνε ἡ σημερινὴ ἡμερομηνία! Ποῖος
τὴν ἔγραψε; Καὶ τὸ γράφιμα ἀκόμη φαί-
νεται τωρινό. Γράφηκε σήμερα μόλις αὐ-
τὴ ἡ δευτέρη ἡμερομηνία!

Καὶ ὁρμώντας στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πα-
ράθυρα, τράβηξε τὸ παραπέτασμα καὶ
ἀνοίξε τὰ παραθυρόφυλλα.

Τὸ παράθυρο εἶχε κτισθῇ ἀπὸ τὸ ἐξω-
τερικὸ μὲ χονδρὰς πέτρες καὶ τσιμέντοι.

'Ο Πατρίκιος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸ
δεύτερο παράθυρο.

'Η ἴδια ἐκπληξὴς τὸν περίμενε. Στρά-
φηκε κατακίτρινος καὶ ἔβριζε τριγύρω
τοῦ μιὰ ματιᾶ. Δεξιὰ του, ὑπῆρχε μιὰ
πόρτα, ἡ ὁποία θὰ ὡδηγοῦσε ἀσφαλῶς
στὴν κρεβάτοκάμαρα καὶ μιὰ δεύτερη,
ἀριστερὰ του, ἡ πόρτα τοῦ μαγειρείου.

'Ετρεξε καὶ τίς δυὸ καὶ τίς βρῆκε μὲ
τὸν ἴδιο τρόπο χτισταμένες.

ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

«Ὅσα δὲν λησμονήθηκαν ἀπὸ τὸ χρόνο

Οἱ ἑφτά τρομερές γκάφες τῆς ἱστορίας

'Υπάρχουν στὴν παγκόσμιο ἱστορία ἑ-
πτά κεφαλαιώδη γεγονότα, πὺν κατὰ τὴν
ῶν τοῦ διασώμου ἀμερικανοῦ καθη-
τοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κόρνελ,
Λένδρικ Οὐίλλιαμ βὰν Λόον, ὑπῆρχαν
μεγαλύτερες γκάφες πὺν μπορούσαν
να διαπραχθοῦν. Οἱ γκάφες αὐτὲς τῆς ἱ-
στορίας εἶνε χονδρεῖδι σφάλματα, πὺν
ροζένησαν ἀνεπανόρθωτο κακὸ σ' αὐ-
τὸς πὺν διέπραξαν κατὰ τὰ περασμένα
εἰς χιλιάδες χρόνια τῆς ἀνθρωπότητος.
Ποῖα εἶνε αὐτὰ τὰ σφάλματα:

Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ

'Η «γκάφα» αὐτὴ, πὺν ἐπληξε περισ-
τερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τοὺς ἀμερικανούς,
ἤρξεν ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν
σχῶν κατὰ τὴν δολοφονία τοῦ 'Αβρα-
μ Λίνκολν, σὲ μιὰ ἐποχὴ πὺν ἡ 'Αμερι-
κὴ εἶχε περισσότερο παρὰ ποτὲ ἄλλοτε
ἀσκήσῃ τὸν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάλου πολι-
κοῦ της. Τὴν 14 'Απριλίου 1865, ὁ Λίν-
κολν πῆγε στὸ θέατρο Φόρδς τῆς Οὐά-
σινγκτον γιὰ νὰ ἐξεκουρασθῇ λίγο ἀπὸ τὴν
περβολικὴ ἐργασία του ὡς προέδρου
τῆς 'Ην. Πολιτειῶν. 'Η 'Αμερικὴ τότε,
τῆς ἀγριότητες τοῦ ἐμφυλίου πολέμου
ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ φανατικούς.
Ἄρχες ἀμέλῃσαν νὰ πάρουν τὴν πα-
ρακλήσιν προφύλαξι. 'Ετσι, μὲ τὴν δολο-
φονία τοῦ Λίνκολν καθυστέρησε μιὰ ὁ-
λόκληρη γενεὰ ἡ ἀποκατάστασις τῶν σχέ-
σεων μεταξὺ τῶν πολιτειῶν τῆς Βορείου
καὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, ἕως ὅτου κα-
τανασθοῦν τὰ μίση ἀλλήλων.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

'Αλλὰ ἀπὸ τίς τρομερότερες «γκάφες»
τῆς ἱστορίας εἶνε καὶ ἐκείνης τῆς 'Αν-
τὴν, πὺν ἀρνήθηκε νὰ συνάψῃ εἰρήνη
τὴν Γερμανία πρὸ τοῦ πέση ἡ Ρωσσία
τὰ χέρια τῶν μπολσεβίκων. Δὲν ἐξακρι-
βώθηκε ἀκόμη ἂν οἱ Γερμανοὶ διεκόλυ-
αν πραγματικὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Λε-
νιν στὴν Ρωσσία. 'Ὅλα ὅμως πείθουν ὅτι
αὐτὸ εἶνε γεγονός. Οἱ Γερμανοὶ ἐπέδω-
σαν ἀνέκασιν νὰ ὑπονομεύσουν τὸν τσα-
ρὸ μὲ κάθε μέσον. 'Ετσι, ἤρθαν γὲ
ἀνενόησι μὲσω τῆς 'Ελβετίας καὶ τῆς
Λατανδίας, μὲ τίς δυνάμεις τῆς 'Αντάντ
τὸς πρότειναν μιὰν εἰρήνη. 'Εφαί-
νταν πολὺ ὑποχωρητικοὶ στὸ ζήτημα
τῆς 'Αλσατίας καὶ Λωρραίνης, ὅπως σ'
τὰ ἐπίμαχα σημεῖα γενικῶς. 'Η 'Αν-
τὴν ὅμως ἀρνήθηκε, γιατί νόμιζε ἄρκε-
σταθερὴ τὴν θέσιν της. 'Ενα χρόνο ἀρ-
τερα ἡ Γερμανία νικῶνταν κατὰ κρά-
τος καὶ μετὰ δυὸ χρόνια ἐρχόταν ἡ σει-
ρὰ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Οἱ μπολσε-
βικοὶ ἐγινόνταν κύριοι τῆς ἀχανοῦς Ρω-
σίας καὶ ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη μετανασοῦ-
γιατὶ τοὺς ἄφησε νὰ φτάσουν ἐκεῖ πὺν
πᾶσαν.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Μιὰ ἄλλη «γκάφα» πὺν διαπράχθηκε

ἀπὸ τὸν Τίτο, τὸ 76 μ. Χ., ἦταν ἡ κατα-
στροφή τῆς 'Ιερουσαλήμ. 'Απὸ τὴν ἐπο-
χὴ ἐκείνη ὅλοι οἱ ἔθραοι διασκορπίστη-
καν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ συνετέ-
λεσαν στὴν καταπληκτικὴ διάδοσιν τοῦ
Χριστιανισμοῦ καὶ στὴν πτώσιν τῆς κρα-
ταίας Ρώμης. Οἱ Ρωμαῖοι ἀντὶ τὸν 'Αφῆ-
σαν τὴν μικρὴ Παλαιστίνη στοὺς 'Ιου-
δαίους καὶ νὰ τοὺς περιορίσουν ἐκεῖ, ἰα-
κρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ρωμαί-
κῆς Αὐτοκρατορίας, ἔκαμαν τὴν γκάφα
νὰ καταστρέψουν τὴν πρωτεύουσά τοὺς
καὶ νὰ τοὺς υποχρεώσουν νὰ μεταναστεύ-
σουν. Κι' ἔγινε αὐτὸ σὲ μιὰ ἐποχὴ πὺν
οἱ 'Εβραῖοι ἐνδιαφέρονταν μὲ πάθος γιὰ
τὴν διδασκαλίαν ἐνὸς νέου μυστηριώδους
προφήτου. 'Απὸ τότε οἱ 'Εβραῖοι σχημα-
τίσαν ὁργανώσεις καὶ παροικίας σ' ὅλα
τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ στίς ἐστίες αὐ-
τὲς γενήθηκε ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος
γιὰ τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία ἦταν τό-
τε τόσο ἐπικίνδυνος, ὅσο καὶ ὁ κομμου-
νισμός γιὰ τὴν σημερινὴ ἀνθρωπότητα.

Ἡ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

'Η τετάρτη κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ
«γκάφα» ὑπῆρξε ἡ ἀρνήσις τῶν 'Εβραί-
ων νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸν Μωάμεθ. Μὲ
τὴν ἀρνήσιν τοὺς αὐτὴ ἔχασαν τὴν τελευ-
ταίαν ἐλπίδα νὰ καταστήσουν τὴν Ιου-
δαϊκὴν λατρεία παγκόσμιο θρησκεία. 'Ο
Μωάμεθ βρισκόμενος στὴν Μεδίνα, ἀπῆ-
μος ἀκόμη καὶ ἀγνώστος, πρότεινε στοὺς
ἐκεῖ προύχοντας 'Ιουδαίους νὰ παραδῶ-
ν τὴν πόλιν αὐτοῦ.

Ἡ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Ἡ τετάρτη κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ

«γκάφα» ὑπῆρξε ἡ ἀρνήσις τῶν 'Εβραί-
ων νὰ συνεργασθοῦν μὲ τὸν Μωάμεθ. Μὲ
τὴν ἀρνήσιν τοὺς αὐτὴ ἔχασαν τὴν τελευ-
ταίαν ἐλπίδα νὰ καταστήσουν τὴν Ιου-
δαϊκὴν λατρεία παγκόσμιο θρησκεία. 'Ο
Μωάμεθ βρισκόμενος στὴν Μεδίνα, ἀπῆ-
μος ἀκόμη καὶ ἀγνώστος, πρότεινε στοὺς
ἐκεῖ προύχοντας 'Ιουδαίους νὰ παραδῶ-
ν τὴν πόλιν αὐτοῦ.

Ἡ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Ἡ τετάρτη κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ

«γκάφα» ὑπῆρξε ἡ ἀρνήσις τῶν 'Εβραί-
ων νὰ συνεργασθοῦν μὲ τ

Το πάθημα του διαβόλου

Ήταν μία νύχτα των Θεοφανείων. Ο Σκρουάν από νωρίς ετοιμάστηκε να πάει στην εκκλησία. Φόρεσε τα γιορτινά του, περιποιήθηκε τον έαυτό του και άφου ξέφαγε και φλυάρησε λίγο, βγήκε έξω. Πέρασε από το σπίτι του Τζό να τον πάρει να πάνε μαζί. Τόν βρήκε όμως άρρωστο. Κάθισε και του κράτησε λίγο συντροφιά και προς τα μεσάνυχτα ξεκίνησε για την εκκλησία.

Στο δρόμο βρήκε έναν φτωχό. "Εβγάλε και τοῦδωσε μία ελεημοσύνη. Ο φτωχός τότε για να τον ευχαριστήσει έκυψε και τοῦπε σιγά στο αυτί ένα μουσικό, το οποίο αν το πίστευε, θα γινόταν πλούσιος κι' ευτυχισμένος. Τοῦπε, δηλαδή, ότι στην άκρη τοῦ χωριού, στο ἀκρωτήριο, μέσα στη θάλασσα, θρικόταν ένα παλάτι και μέσα σ' αυτό καθόταν μία πριγκίπισσα πεντάμορφη και πάμπλουτη. Οι Καλλικάντζαροι κρατούσαν την πριγκίπισσα αυτή μέσα στο νερό για να ἐδκινηθοῦν τοὺς χριστιανούς που τοὺς κατεδίδωκαν. Όμως, την νύχτα των Θεοφανείων, ὅπως κάθε χρόνο, μόλις θ' ἀκουστή ὁ πῶτος ἦχος τῆς καμπάνας, ἡ θάλασσα τραβιέται και το παλάτι ξεσκεπάζεται ἀπ' τὰ νερά. Όποιοι κατορθώσουν τότε να μπη μέσα σ' αὐτό, να προχωρήσουν στην μεγάλην αἰθουσα και να πάρουν τὸ μαγεμένο δαχτυλίδι που βρίσκεται ἐκεῖ, θα γίνουν ἄντρες τῆς πεντάμορφης. Πρέπει ὅμως να προλάβουν να θάλιν στο δαχτυλὶ του τὸ δαχτυλίδι προτοῦ χτυπήσει ὁ τελευταῖος ἦχος τῆς καμπάνας τοῦ ὁρθρου τῶν Θεοφανείων.

Ο Σκρουάν ἀποφάσισε να ἀκολουθήσει τὴν συμβουλή τοῦ φτωχοῦ, ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Διάβολο μεταμφιεσμένο, ποῦ ἤθελε να ἐμποδίσουν τὸν χριστιανὸ να πάει στην ἐκκλησία. Πῆγε, λοιπόν, ὡς τὸ ἀκρωτήριο και τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, με τὸν πῶτον ἦχο τῆς καμπάνας, ἡ θάλασσα ἀποτραβήχθηκε και φάνηκε τὸ παλάτι δόλοαμπρο. Ο Σκρουάν μπήκε ἀμέσως μέσα.

Ἡ πρώτη αἰθουσα ποὺ ἀντάμωσε ἦταν πλουσιώτατα ἐπιπλωμένη και γιομάτη σωροὺς χρυσάφι. Γύρω-γύρω ἦσαν μαρμαρωμένοι ὅλοι οἱ ἀπερίσκεπτοι ποὺ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἐπεχείρησαν να μποῦν και στάθηκαν να πάρουν χρυσάφι. Ο Σκρουάν δίχως να χάσει μὲρῃ τοῦ διόλου προχώρησε πάρα μέσα, στην δεύτερη αἰθουσα. Ήταν γιομάτη ἀπὸ λιοντάρια! Ἀλλοιμονό του ἀν διστάζει ἔστω και πρὸς στιγμήν. Ταχύς σὰν ἀστραπή τὴν πέρασε κι' αὐτὴ τὴν αἰθουσα και προχώρησε παρακάτω. Προχώρησε πολύ, περνώντας ἀπὸ ἄντι μακροὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ο ἔκτος χτύπος τοῦ μεσονύ-

χτίου ἀκούστηκε, ὅταν ὁ τολμηρὸς Σκρουάν μπήκε στην τρίτη αἰθουσα, ποὺ ἦταν πλουσιώτερα στρωμένη ἀπὸ τὴν ἀλλή κι' ὅπου χάρειαν πεντάμορφες νεράιδες. Ο Σκρουάν παρ' ὀλίγο να παρασυρθῇ και να μείνει να διασκεδάσει μαζί τους. Ὡστόσο, τὴν τελευταία στιγμή βρήκε τὴν δύναμι να συγκρατηθῇ και να φτάσει ὡς τὴν μεγάλη αἰθουσα, ὅπου θρικόταν τὸ δαχτυλίδι.

Χωρὶς χρονοτριβὴ τὸ ἄρπαξε και τὸ φόρεσε τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἐσήμεινε ὁ δωδέκατος χτύπος τοῦ ὁρθρου τῶν Θεοφανείων.

Ἔτσι ὁ Διάβολος νικήθηκε! Καὶ ἡ ὠραία πριγκίπισσα ἔγινε γυναίκα τοῦ γενναίου και τίμιου Σκρουάν.

ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

—Μαμά, σοῦ ἀγόρασα γιὰ τὴ γιορτὴ σου ἓνα ὠραῖο ἀνθοδέλτιο...

—Μά, παιδί μου, ἀφοῦ ἔχουμε ἓνα...

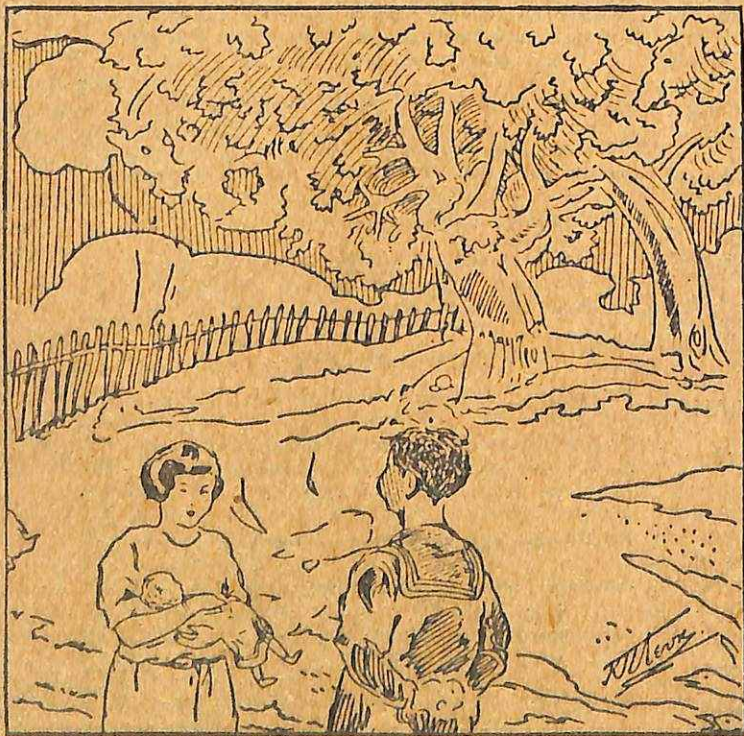
—Μά ἀκριβῶς γι' αὐτό. Ἐπειδὴ τὴν ὥρα σου ἐστὶν ἡμέρα...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ δασκάλα (διδάσκοντας ἱερὰ ἱστορία): ...Καὶ ὁ Θεὸς κατηράσθη τὸν ὄφιν να ἔρπη σ' ὅλη τὴν ζωὴ.

Ἐνα παιδάκι (σηκώνοντας τὸ χέρι του): Κυρία! Καὶ πρὶν πῶς περπατούσε;

Μαγικὴ εἰκὼν

Λιλή: Σ' ἀρέσει ἡ κούκλα μου;
Ἐσένα τί σοῦκαναν μπουνάμὴ τὴν Πρωτοχρονιά;
Λελέες: Τὸ ἀλογάκι μου. Δὲν τὸ βλέπεις;

Ὁ βραχυμᾶνος

Ἔχετε ἀκουστὰ θέβαια τί εἶνε τὸ σκάκι. Εἶνε ἓνα παιγνίδι ποὺ παίζεται σὲ κατὶ τετραγωνάκια, ἐξηντατέσσερα ὅλα-ὅλα, τὰ μισὰ ἄσπρα και τὰ ἄλλα μισὰ μαύρα, χαράγμένα σὲ μὴ πλάκα μ' αὐτὴ τὴ σειρά: Ἐνα ἄσπρο, ἓνα μαῦρο, ἓνα ἄσπρο... Καὶ παίζεται με κατὶ πόνια, — δυὸ βασιληᾶδες, δυὸ βασίλισσες, τέσσερους τρελλοὺς, τέσσερα ἄλογα, τέσσερους πύργους και δεκάξη στρατιῶτες, — ποὺ οἱ παῖχτες τὰ κινοῦν ἀπάνω στὰ τετραγωνάκια, σύμφωνα με ὁρισμένους κανόνες. Καθένας χτυπᾷ ἔτσι τὰ πόνια τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἓνα-ἓνα κι' ὅμα τοῦ πᾶρη και τὸ βασιλιά, εἶνε πιά νικητῆς. Ἐννοεῖται, πῶς χρειάζεται ν' ἀναπτύξῃ ὅλη του τὴν ἐπιδεξιότητα ὅταν παίζει κανεὶς σκάκι, κι' ὅτι τὸν διασκεδάζει ὑπερβολικά.

Ξέρετε ὥστόσο τὴν ἱστορία του; Ποιὸς δηλαδὴ τὸ ἐπινόησε αὐτό τὸ παιγνίδι; Ὅπως λέει ἡ παράδοσις, ἓνας βραχυμᾶνος, γιὰ να διασκεδάξῃ στὶς ὥρες τῆς σχολῆς τοῦ ἑνὰ ἀμουστακο βασιλιά, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴν ἐκπαίδευσιν. Κι' ὁ νεαρὸς αὐτὸς βασιληᾶς ἐνθουσιάστηκε τόσο με τὸ δασκάλο του, ποὺ τοῦταξε να τοῦ κἀν δῶρο ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ζητοῦσε. Ὁ βραχυμᾶνος χαμογέλασε, μισόκλεισε μὲ πονηρία τὸ ἓνα τοῦ μᾶτι και τοῦ λέει: «Ἔτσι! Τότε να τί να προστάξῃς να μοῦ φέρουν: Ἐχουμε ἐδῶ ἐξηντατέσσερα τετραγωνάκια», — και τοῦδειξε τὸ σκάκι. — «Θέλω λοιπόν: ἓνα σπυρί στᾶρι γιὰ τὸ πῶτον. Δυὸ γιὰ τὸ δεύτερο... Διπλά, τέσσερα δηλαδὴ, γιὰ τὸ τρίτο... Κι' ὅλο ἔτσι, φτάνοντας ὡς τὸ τελευταῖο. Τὸ νομίζεις σπουδαῖο;» Ὁ μικρὸς βασιληᾶς ἐκάνχασε: «Κατὸλου! Τί ἀστεῖο να ζητᾷς ἓνα πᾶμα τοσοῦτά! Να στὰ δῶ σου ἀμέσως αὐτὰ τὰ σπυριά! Μιὰ σακκουλίτσα θὰ τὰ χωρᾷ!»

Κι' ὁ βασις, λογάρισαν κι' εἰδαν πῶς ἦταν ἀδύνατο να τοῦ τὰ δώσουν. Ζητοῦσε, οὔτε λίγα, οὔτε πολλὰ: μονάχα πέντε φορές 18 1/2 ἑκατομμύρια σπυριά στᾶρι, ποὺ γιὰ να τὰ μαζέψουν ἔπρεπε να σπείρουν ἑβδομηντὰ-ξη φορές και τίς πέντε ἡπείρους τῆς γῆς! Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, γάρρευε 18.446.744.073.709.551,615 κόκκους στᾶρι!

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ βασιληᾶς χρειάστηκε ἀρκετὸν καιρὸ να συνέλθῃ. Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ, ἡ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία μᾶς κληροδότησε τὸ περιεργὸ παιγνίδι με τὸ βασιλιά, τίς βασίλισσες, τοὺς πύργους και τὰ ἄλογα...

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ βασιληᾶς χρειάστηκε ἀρκετὸν καιρὸ να συνέλθῃ. Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ, ἡ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία μᾶς κληροδότησε τὸ περιεργὸ παιγνίδι με τὸ βασιλιά, τίς βασίλισσες, τοὺς πύργους και τὰ ἄλογα...

Ἀστυνομικὲς σελίδες

Ἡ Κινέζα

Τὸ τεῖοποτεῖο τοῦ Γιάν-Τσι-Φὸ ἦταν γεμάτο κόσμο και καπνοὺς. Στὴν ἀρχή, μόλις ἔμπαινε κανεὶς, δὲ μπορούσε να δῇ τίποτε, γιὰτὶ ὅλα σκεπαζόντουσαν ἀπὸ μιάν ὀμίχλη. Ὑστερα, σιγιά-σινά, τὸ μάτι συνήθιζε, κι' ἄρχιζε να διακρίνῃ τὰ πρόσωπα. Οἱ περισσότεροι ἦταν ἑαπλωμένοι κατὰχμᾶ, πάνω σὲ ψάθες και ρουφουσάν με τὰ μισόκλειστα τὰ μάτια τους ἀπὸ ἡδυπάθεια τὸν καπνὸ τοῦ χασις ἀπὸ μικροὺς πῆλινους «τεκέδες». Γιατὶ τὸ τεῖοποτεῖο τοῦ Γιάν-Τσι-Φὸ ὅπως και τὰ περισσότερα τεῖοποτεῖα τῆς Σαγκᾶς, δὲν ἦταν παρὰ χασισοποτεῖο, ποὺ σ' αὐτὸ σύχναζαν πλούσιοι Κινέζοι, μανδαρῖνοι, ἀξιωματικοὶ και ἔξονοι — Ἀγγλοὶ, Γάλλοι και Ρῶσοι. Καὶ τὸ θρόνυ ἐκεῖνο τοῦ Νοεμβρίου, τὸ κατὰστημα εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ πελάτες. Ἐξω ἔκανε κρύο και ἀπὸ τὴν Σινικὴ θάλασσα ἔφθανε ἓνας παγωμένος ἄερας, ποὺ σήκωνε σύννεφα σκόνης μέσ' στοὺς ἐρημικοὺς δρόμους κι' ἔσπαζε τὰ κύματα στὴν προκυμαῖο με μεγάλην ὀρμῇ.

Σ' ἓνα ἰδιαίτερο δωμάτιο τοῦ θάθους, κρυμμένοι ἀπ' τὰ μάτια τῶν πελατῶν τῆς σάλας, δυὸ ἄνδρες συζητοῦσαν χαμηλόφωνα. Ὁ ἓνας φοροῦσε τὰ συνηθισμένα ροῦχα τῶν Κινέζων. Εἶχε γυρισμένο ἐντελῶς τὸ κεφάλι του κι' ἡ μακριὰ κοτσίδα του δενόταν κόμπο γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του. Ὁ ἄλλος φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ Ρῶσου ἀξιωματικοῦ και μιλοῦσε με ἄργες, κοφτὲς φράσεις, σὰν νᾶδινε διαταγές:

— Ἀκουσε Μάν-Λοῦ... Αὐτὴ τὴ γυναῖκα πρέπει να μοῦ τὴ θρῆς ἀπόψε...

— Θὰ προσπαθῶσ ἀφέντη... Ἄν και εἶνε πολὺ δύσκολο...

— Γιατί;

— Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδα, χτὲς τὸ ἀπόγεμα δηλαδὴ, θρικόταν μέσα σ' ἓνα καρροτσάκι, ποὺ τῶσπερνε ἓνας γέρος Κινέζος... Τὴν ἀκολουθήσα, ἔροντας ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσω και σὸ τέλος τὴν εἶδα να χάνεται στὴν ἐγγλέζικη συνοικία... Ἐκεῖ ποὺ ἔθλεπα τὸ καρροτσάκι. Ἐαφνικὰ ἔγινε ἄφαντο, σὰν να τὸ κατᾶπιε ἡ γῆ... Ἐψᾶξα, ἔψᾶξα παντοῦ, μὰ τίποτε...

— Κατάρρα...

— Μὴ θυμῶνῃς, ἀφέντη... Τὸ γέρο ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ καρροτσάκι τὸν γνώρισα... Εἶνε ὁ Τιάν-Λι-Κὸ... Ἔστειλα λοιπὸν να τὸν βροῦνε και να μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ. Σὲ λίγο θὰ θρικόται μπροστὰ σου...

Πραγματικά, τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀνοῖξε ἡ πόρτα και μπῆκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου Γιάν-Τσι-Φὸ, αὐτοπροσώπως:

— Κύριε... εἶπε στὸν ἀξιωματικό. Σὲ ζητοῦν...

— Ἀς ἔρθῃ μέσα ὅποιος με ζητάει...

Μπήκε ἓνας γέρος Κινέζος, σκυφτός, ρυτιδωμένος, κουρελῆς. Ἐσκυψε ὡς χαμηλά τὸ κεφάλι του, τόσο, ποὺ ἡ κοτσίδα του σκούπισε τὸ πάτωμα.

Ὁ Ρῶσος ἀξιωματικός ἄρχισε χωρὶς προλόγους:

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Τιάν-Λι-Κὸ;...

— Ναί, ἀφέντη... Στὶς διαταγές σου...

— Πηγαίνετε σείς... εἶπε στοὺς ἄλλους δυὸ.

Ὁ Γιάν-Τσι-Φὸ και ὁ Μάν-Λοῦ βγήκαν ἀπὸ τὴν πόρτα και τὴν ξανάκλεισαν πίσω τους.

— Τώρα λέγε... εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Τί ξέρεις γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Ποῦ τὴν πῆγες;... Πῶς τὴν λένε;...

Τοῦ Ἰουλίου Χάρισσον

Ἀφροδίτη

ἔγαλε ἀπὸ μὴ πτυχὴ τοῦ θρώμικου ρούχου του ἓνα φάκελλο και τὸν ἔδωσε στὸν ἀξιωματικό:

— Αὐτὸς ὁ φάκελλος μ' ἔμαθε τ' ὄνομά σου... εἶπε.

Ὁ Ρῶσος ἄρπαξε τὸ φάκελλο και διάβασε ἀπ' ἔξω ρωσικά: «Γιὰ τὸν σύντροφο Σέργιο Λαπίσκιν, ἀξιωματικό τοῦ κόκκινου στρατοῦ. Στὴ Σαγκᾶ».

— Ποιὸς στὸν ἔδωσε αὐτὸ τὸ φάκελλο, σκύλε;

— Ἡ κυρία ποὺ ζητᾷς, ἀφέντη... Τὴν ὥρα ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ καρροτσάκι μου, προστάς ἓνα κομῆδ δίπατο σπῆτι τῆς ἐγγλέζικης συνοικίας, μοῦδωσε αὐτὸ τὸ φάκελλο και μούπει: «Θὰ πᾶς σὸ τεῖοποτεῖο τοῦ Γιάν-Τσι-Φὸ και θὰ ζητήσῃς τὸν σύντροφο Λαπίσκιν... Θὰ τοῦ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα και θὰ μοῦ φέρῃς τὴν ἀπάντησιν».

— Ὡστε ὁ Μάν - Λοῦ εἶπε ψέματα πῶς ἔστειλε να σὲ ζητήσῃ;

— Ὅχι... Ἐστειλε να με γυρέψῃ.

Ἀλλὰ ἐγὼ, ὅταν ἦρθε σὸ σπῆτι μου και μοῦπε πῶς με ζητᾷς, κύτταξα να τοῦ θάλω τίποτα λεφτά... Δὲν τοῦπα λοιπὸν τίποτα γιὰ τὸ γράμμα, ἀφοῦ μάλιστα εἶχα ἐντολὴ να μὴ μιλήσω σὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα... Κι' ἔτσι ἦρθα, ἀφοῦ πῆρα ἀπ' τὸν Μάν-Λοῦ λίγα γιέν, κρατώντας και τὸ μουστικό ποὺ μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ ἡ κυρία...

— Μπράβο... Εἶσ' ἓνας ἑξυπνος Κινέζος. Περιμένε μὴ στιγμή...

Ἀνοῖξε τὸ γράμμα ὁ Λαπίσκιν και διάβασε: «Σύντροφε, σὲ περιμένω χωρὶς ἀναβολὴ σὸ σπῆτι μου. Θὰ σὲ ὡδηγήσῃ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ φέρνει τὸ γράμμα μου. Σὲ ξέρω καλά. Εἶσαι ὁ Σέργιος Λαπίσκιν και εἶσαι συνταγματάρχης τοῦ κόκκινου στρατοῦ. Ξέρω ἀκόμα γιὰτὶ θρικόσαι στὴ Σαγκᾶ. Ἐλα να σὸ πῶ, ὅπως και πολλὰ ἄλλα ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν. Ἡ Κινέζα Ἀφροδίτη».

Ὁ Λαπίσκιν ἄρπαξε τὸν μανδῦα του, φόρεσε τὸ καπέλλο του και εἶπε στὸν Κινέζο ποὺ περίμενε με ἀπάθεια:

— Πᾶμε Τιάν-Λι-Κὸ... Σ' ἀκολουθῶ...

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα... Καὶ γιὰ να σὸ ἀποδείξω, πάρε αὐτά...

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη, ἔβγαλε μὴ χούφτα χρυσὰ νομίσματα και τὰδωσε στὸν Κινέζο. Ὑστερα, οἱ δυὸ ἄντρες βγήκαν ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο, διέσχισαν με θιαστικά ὅματα τὴν σάλα, βγήκαν ἔξω και χάθηκαν μέσα σὸ σκοτάδι τῆς νύχτας και ἀνάμεσα στὴ βοὴ τοῦ ἀνέμου...

ΒΕΡΑ ΝΙΜΑΝΤΟΒΑ

Σ' ἓνα χαμηλὸ ντιβάνι θρικόταν ἑαπλωμένη μὴ γυναῖκα. Εἶχε τὰ μάτια μισόκλειστα κι' οἱ βλεφαρίδες ἦταν μακριές σὰν βελουδέγιες. Διπλά τῆς, σ' ἓνα χαμηλὸ τραπέζακι, θρικόταν ἀναμμένη μὴ μικρὴ λαμπτήρα τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ μπῆκαν οἱ δυὸ ἄντρες, ἐδιάβαζε ἓνα κινέζικο βιβλίο. Γύρισε, κύτταξε τὸν ἀξιωματικό ἀπλά και τοῦπε:

— Ἦρθες, Σέργιε; Κάθῃσε... Ἐσὺ Τιάν-Λι-Κὸ μπορείς να πηγαίνῃς...

Ἐνὼ ὁ Κινέζος ἔβγαине ἀπ' τὸ δωμάτιο, ὁ ἀξιωματικός ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένος:

— Αὐτὴ ἡ φωνή... ψιθύρισε σιγά. Αὐτὰ τὰ μάτια...

Ἰλησίασε και γονάτισε μπρὸς σὸ ντιβάνι.

— Σῆκω, Σέργιε, και κάτσε δίπλα μου,

— Θὰ προσπαθῶσ, ἀφέντη, εἶπε ὁ Κινέζος.

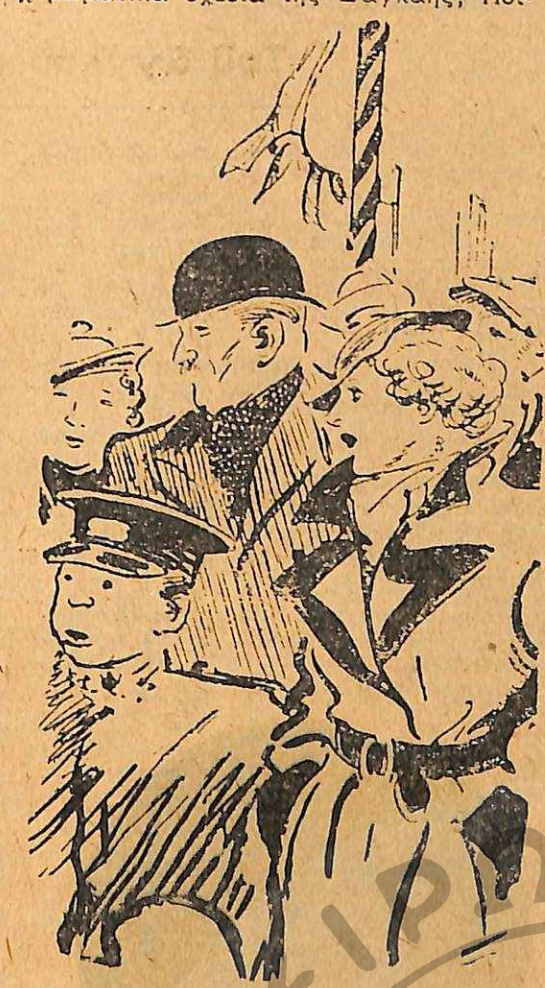
του είπε η γυναίκα. 'Εδω κοντά μου...
πολύ κοντά μου...
—Ποιά είσαι λοιπόν;
—Δεν με θυμάσαι;
—'Η φωνή σου μου θυμίζει έναν δλό-
κληρο κόσμο ξεχασμένων πραγμάτων...
'Η ματιά σου, την πρώτη φορά που δια-
σταυρώθηκε με τη δική του, τυχαία, μέ-
σο δρόμο, μ' έκανε να νοιώσω στην καρ-
διά ένα χτύπημα δυνατό. Κάτι μούλεγε
ότι σε ξέρω... 'Ότι δεν είσαι άγνωστη
για μένα... Και νί' αυτό ζήτησα να σε
δω... Κάτι μου λέει μέσα μου πως οι ζωές
μας κάποτε είχαν δεθ... Ναι, μα πό-
τε;... Πότε;...
—'Η Κινέζα σηκώθηκε άονά.
—Περιμένε, Σέργιο... του είπε.
Βγήκε απ' το δωμάτιο, και γύρισε ύ-
στερ' από λίγα λεπτά. Τά κινέζικα μά-
τια της είχαν πάψει να είναι λοξά, τό
χρώμα του δέρματός της είχε γίνει ρόδι-
νο από κίτρινο, και τα μαλλιά της είχαν
χτενιστή μ' ένα χτένισμα γνήσια εύρω-
παϊκό. Στάθηκε μπροστά στον Λαπίσκιν
και τον ρώτησε:
—Τώρα με γνωρίζεις, Σέργιο;...
—Βέρα... ψιθύρισε ο αξιωματικός. Βέ-
ρα... 'Εσύ... 'Υστερ' από τόσα χρόνια...
—Ναι, εγώ...
—Πώς θρέθηκες εδώ; Στην καρδιά της
Κίνας, εσύ ή άρχοντοπούλα της Πετρού-
πολης, ή κόρη της πρώτης κυρίας της τι-
μής του Τσάρου;...
—Κάτσε κοντά μου... Θά πάρουμε ένα
ποτάκι και θα σου διηγηθώ τη ζωή μου...
Σε λίγο, μέσα στα λεπτά κρύσταλλα
των κινέζικων φλυτζανιών, άχνιζε τό
ποτάκι. 'Η Βέρα ρούφηξε μία-δυό γουλιές,
κι' ύστερ' άρχισε:
—Θυμάσαι πως ιδωθήκαμε για τελευ-
ταία φορά; 'Ηταν ή νύχτα πού, αφού
σφάξανε τη μάννα και τον πατέρα μου οι
μπολσεβίκοι, κυνηγούσαν να θοούν και
μένα... 'Ημουν τότε ένα κοριτσάκι δεκα-
πεντάριων χρονών. Κι' όμως, ή μικρή
καρδιά μου ήταν γεμάτη από έρωτα...
'Αγαπούσα... 'Αγαπούσα σένα, τον ώ-
ραϊον αξιωματικό του ρωσικού στρατού,
πού, μ' όλη την όμορφιά των είκοσιπέν-
τε σου χρόνων, μπαίνοντας στο σπίτι μου
σαν οικογενειακός φίλος, είχες κλέψει την
ψυχή μου... Κι' όμως, εσύ δεν
ήσουν άξιος να σ' αγαπώ...
Κρυφά, χωρίς κανείς μας να
το ξέρη, προετοιμάζες μαζί
με τους συγγενόχους σου την
καταστροφή πού θα έθαβε μέ-
σα στις στάχτες και στα αί-
ματα όλη τη Ρωσία...
—Σωπα, Βέρα... Μή μι-
λάς έτσι... Ξέρεις πως και
το ένγκλημα άκόμα επιτρέπε-
ται, όταν κυνηγάμε ένα ιδανικό...
—Τό ιδανικό σας ήταν ό
φόνος... Δε στο λέω για να
σε κατηγορήσω, Σέργιο. Πί-
στεψέ με... 'Ό χρόνος έσκήλ-
ησαν την καρδιά μου κι' έ-
σθυσε τή μιση, μαζί με τους
ένθουςισσμούς... Σήμερα έ-
παφα πιά να μισώ τον Στά-
λιν και να λατρεύω την μνή-
μη του «Άγιου Τσάρου». Σή-
μερα, δε θυμάμαι παρά ά-
μυδρά τό έγκλημα πού μ'
έριξε όρφανή και χωρίς πό-
ρους μέσα στη δίνη της ζω-
ής, για να με πετάξη ύστερ'
από είκοσι χρόνια, ναύαγιο
της ζωής σ' αυτή τη γωνία
της γής, πουλημένο κορμί
στα χέρια του πρώτου θρω-
μοκινέζου πού θάχη να πλη-
ρώση...
'Ο Σέργιος πέρασε τό χέ-
ρι του απ' τα μάτια του σαν
ζαλισμένος.
—Βέρα... Είν' αλήθεια. 'Ε-
σύ... 'Εσύ...
—Ναι, εγώ... 'Απ' τό θράδυ
έκείνο πού μ' έβγαλες απ' τό...

μέγαρό μας πού καιγότανε, ντυμένη με
τη στολή ενός ύπολοχαφού, ως σήμερα,
πέρασα πολλά μέρη κι' άλλαξα πολλά
επαγγέλματα... Θά σε κούραζα αν σου
τά εξιστορούσα... Τό μόνο πού πρέπει να
μάθης είν' ένα: Πώς στά τελευταία, φεύ-
γοντας απ' τις άλλες μεγάλες πόλεις του
κόσμου, βρέθηκα εδώ, στη Σαγκάη... Μ'
ένα άπλο μακιγιάρισμα άλλαξα τό πρό-
σωπό μου, γιατί οι Κινέζοι αγαπάνε τις
Κινέζες κι' όχι τις ξένες κι' άρχισα τό
επάγγεμά μου... Και ή Βέρα Νιμάντοβα
έθανε για πάντα, δίνοντας τη θέσι της
στην «Κίτρινη Άφροδίτη», τη μεγάλη ε-
ταίρα της Σαγκάης...
'Ο Λαπίσκιν φαινότανε σαν χαμένος.
Δυό μεγάλα δάκρυα κύλισαν άργά απ'
τά μάγουλά του... 'Υστερα, παίρνοντας
μιά άποφάσι, άρπαξε τά χέρια της γυ-
ναίκας και την τράβηξε κοντά του:
—Ναι, μα τώρα όλ' αυτά ξεχάστηκαν.
Οι περιπέτειές σου τέλειωσαν, καυμένη
μου μικρούλα Βέρα... Θά πάψης αυτή
την οίκτρη ζωή, και θα μ' ακολουθήσης,
γυναίκα μου λατρεμένη, τέ μιά όποια-
δήποτε πόλη της Εύρώπης ή της 'Αμερι-
κής... και κεί θα ζήσουμε άγνωστοι και
ήσυχτοι... Θά δώσω την παραίτησί μου
απ' τό ρωσικό στρατό και θ' αφιερώ-
σω τη ζωή μου όλη για να σε κάνω να
ξεχάσης...
'Η Βέρα τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα
πού τό τρύπησε την καρδιά:
—Κι' ή άποστολή σου;... Ξεχνάς την
άποστολή σου;...
—'Η άποστολή μου;...
—Ναι... Γιατί σ' έστειλαν στην Κίνα τά
Σοβιέτ. Σέργιο;... Θά προδώσης την πα-
τρίδα σου; Την κόκκινη αυτή πατρίδα
σου, πού τη μισώ θέθια εγώ, αλλά είναι
δική σου πατρίδα κι' είσαι στρατιώτης
δικός της...
'Ο αξιωματικός σκούπισε με τό χέρι
του ένα παγωμένο ιδρώτα πού του σκέ-
παζε τό μέτωπο:
—Ξέρεις λοιπόν;... Πώς μπόρεσες να μά-
θης;...
—Τά ξέρω όλα... Ξέρω πως τά Σοβιέτ
άναγνωρίζοντας τη στρατιωτική σου μόρ-
φωσι, σε στείλαν εδώ για να όχυρώσης
τη Σαγκάη... Στόν παγκόσμιο πόλεμο

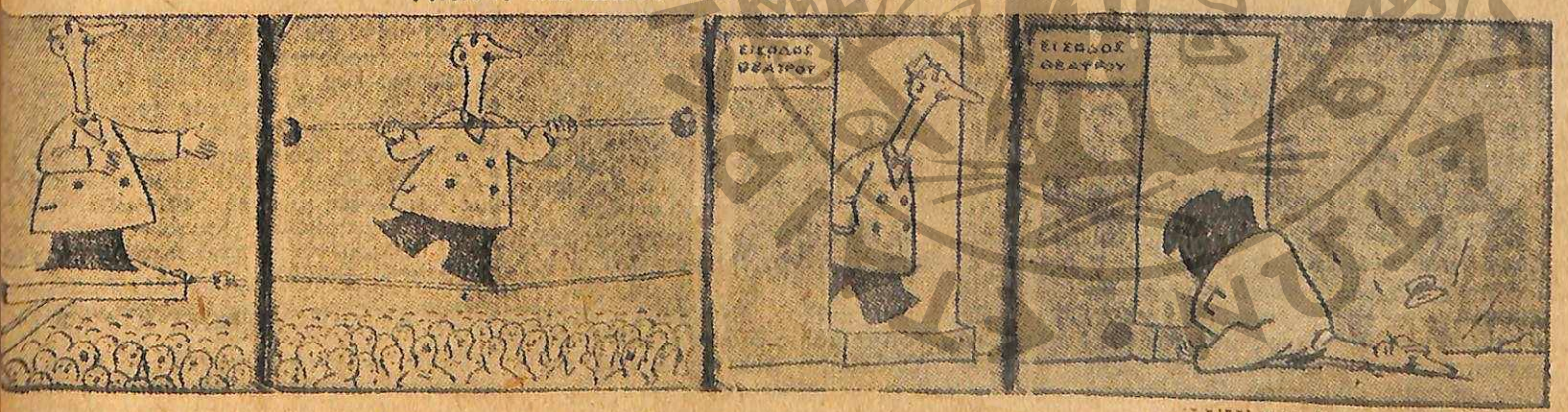
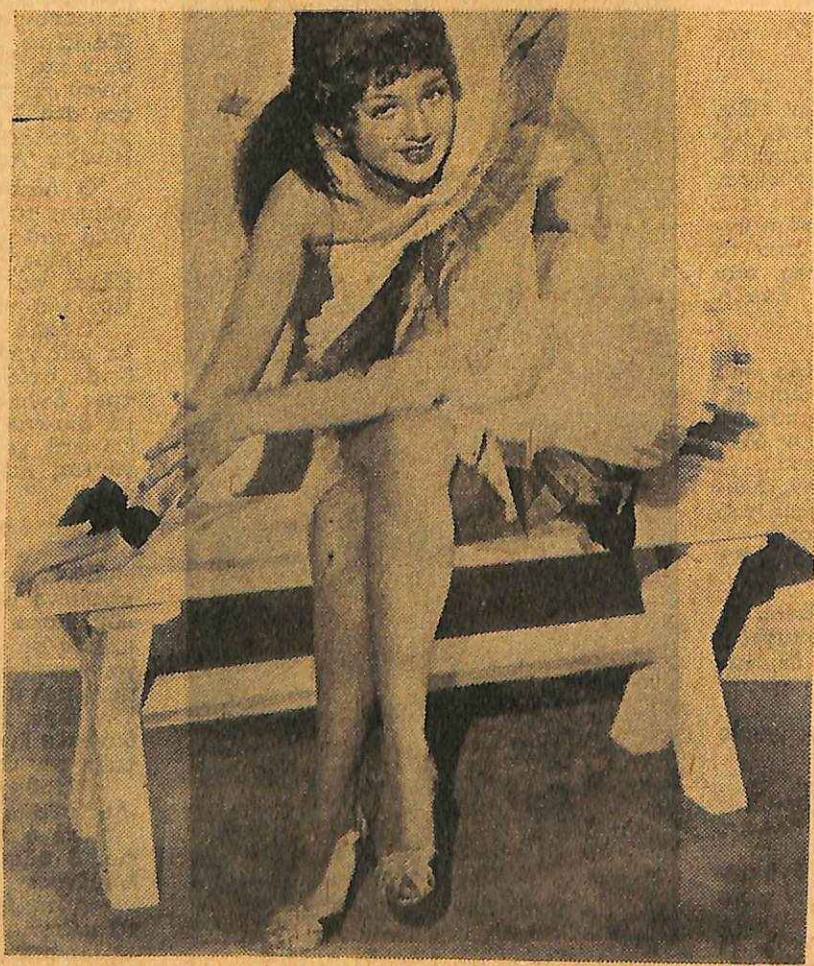
πού ξεσπάει ύστερ' από λίγο, ή κόκκινη
πατρίδα σου θα παλέψη στο πλευρό της
Κίνας έναντιόν της 'Ιαπωνίας με τον ά-
πείραντον έθνικισμό, πού θυμίζει λίγο την
«άγια Ρωσία» τη δική μας... και τά
Σοβιέτ, ξέροντας πως ή Σαγκάη θα εί-
νε ένα απ' τά λιμάνια πού θα προσβλη-
θούν πρώτ' απ' όλα απ' τους 'Ιάπωνες,
σ' έστειλαν εδώ για να όργανώσης την άν-
τιαεροπορική άμυνα και ν' άρχισης ένα
μεγάλο δίχτυ όχυρωματικών έργων, πού
έχεις τελειώσει τά σχέδιά του... Πώς θα
φύγης λοιπόν Σέργιο;
—Όταν τελειώσε ή νύχτα, ο αξιωματι-
κός έβγαλε άργά τό πιστόλι του. Τό στή-
ριξε στο στήθος της και είπε:
—Βέρα Νιμάντοβα... Τό ξέρεις... 'Η-
σουν ό μεγάλος έρωτας της ζωής μου...
Σ' αγαπήσα και δεν αγαπήσα άλλη ύ-
στερ' από σένα... Μ' αυτά πού ξέρεις, εί-
νε μερικά πού πρέπει να τά παίρνει κα-
νείς στόν τάφο... 'Αντίο αγαπημένη μου...
Και τράβηξε τη σκανδάλη. 'Ακούστη-
κε ό κρότος του έπικρουστήρος, έκπυρ-
σοκρότησι όμως καιμιά. 'Ο Λαπίσκιν ξα-
νατράβηξε τη σκανδάλη, τίποτα πάλι.
'Ακατάλληκτος κύτταξε τό πιστόλι του:
'Ηταν άδείο!... 'Η γυναίκα γελοούσε:
—Είδες, Σέργιο, πόσο δική είχε ό
Τιάν-Λι-Κό, πριν σε φέρη εδώ, να σου
άδειασή τό πιστόλι; Τώρα θάχες σκοτώ-
σει τη γυναίκα πού λατρεύεις και πού σε
λατρεύει...
Τόν άγκάλιασε τρυφερά και τον φίλη-
σε στο στόμα.
—Δε μπορώ να καταλάβω, φώναξε ό
αξιωματικός, πού τά έμαθες όλ' αυτά...
Τό μυστικό κρατήθηκε... Ποιός μπορεί
να τό προδώση;
—Κουτέ... Μα ξεχνάς πως μέσο' στους
ερωμένους μου, βρίσκεται όλο τό Κινέ-
ζικο έπιτελείο και κάποιοι στρατηγός,
σε μία ώρα έρωτικού μεθυσιού, μου τά
διηγήθηκε όλ' αυτά, σά μία παράξενη ί-
στορία... Σά μία Ιστορία, πού δεν μ'
ένδιέφερε παρά μόνο τ' όνομα του πρω-
ταγωνιστή της... Τό όνομα Σέργιος Λα-
πίσκιν... Αυτός πού βρίσκεται τώρα στην
άγκαλιά μου και δεν θα τον αφήσω να
μού φύγη.
—Βέρα...
—Σέργιο... Σε λατρεύω...
'Αγκαλιασμένα τό δυό σώ-
ματα, έπεσαν θερειά στο ντι-
βάνι με τά πουπουλένια μαξι-
λαράκια...
**ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΗΣ
ΙΑΠΩΝΙΑΣ**
'Από κείνο τό θράδυ, ό
Ρώσος αξιωματικός συναν-
τούσε την έρωμένη του κα-
θημερινά. Μαζί τρώγανε πό-
τε στο σπίτι της, πότε στο δι-
κό του και μαζί περνούσαν
ώρες εξάισιες, άγκαλιασμέ-
νοι.
Μιά νύχτα ό Σέργιος δέ-
χτηκε στο σπίτι του τη Βέ-
ρα χαρούμενη.
—Χρυσή μου, της είπε, τά
βάσανά μας τελειώνουν. Φεύ-
γουμε σε τρεις μέρες...
—Τελειώσες τά σχέδιά σου;
—Τά παραδίδω αύριο. Και
μεθαύριο φεύγω για τη Μό-
σχα μαζί σου. Θ' άναγγείλω
την επιτυχία της άποστολής
μου, θα παρακαλέσω να στεί-
λουν άλλον να έποπτεύση
στην έκτέλεσι των σχεδίων
μου, κι' εγώ θ' άρχίσω μία
νέα ζωή — την πραγματική
ζωή μου. Κοντά σου...
—Αγαπημένη μου...
'Η Βέρα τον φίλησε πολύ.
Φαινότανε πολύ χαρούμενη
και γελοούσε σαν παιδί. Κά-
θισε στα γόνατά του κι' άρ-
χισε να του άνακατώνη τά
μαλλιά. 'Εκείνος τότε πρόσε-
ξε έναν μενταγιόν από σκαυ-
ραβάιο πού είχε κρεμασμένο

ό λαιμό της.
—Τι είν' αυτό;
'Η Βέρα σοβαρεύτηκε άποτομα.
—Είνε κειμήλιο... Τό πήρα απ' τό λαι-
μό της μητέρας μου, όταν την είδα νε-
ρή μπροστά μου, με μία μαχαίριά στην
αυτιά... 'Από τότε, ποτέ δεν τό άποχω-
ρησκα...
'Ο αξιωματικός άφησε τό μεταγιόν να
είη. 'Υστερα, άπαλά, για να σκορήση
σκιά πού είχε άπλωθή στο πρόσωπο
έρωμένης του, την έσπρωξε απ' τά
ματά του και γέμισε δυό ποτήρια με
πικα.
—'Ελα Βέρα να πιούμε της πατρίδας
σε τό ποτό...
'Η «Κινέζα Άφροδίτη» σήκωσε τό πο-
τήρι της. Με μία άστραπιαία κίνησι δ-
ωσε, την ώρα πού ό Σέργιος την κύττα-
σε στα μάτια, έριξε με τ' άλλο της χέ-
ρι στο δικό του ποτήρι μία μικρή σκόνη,
μυμένη μέσα στα δάχτυλά της. 'Υστε-
ρ' φώναξε:
—Στην ύγεια σου Σέργιο!
—Στην ύγεια σου Βέρα...
'Αδειασαν κι' οι δυό τά ποτήρια τους
κάτω. 'Υστερα εκείνος την άγκάλια-
σε σφιχτά και την τράβηξε κοντά του.
Τοτό όμως προφτάση να την φιλήση
ονίστηκε, κι' έπεσε βαρύν στο πάτω-
μα. 'Η γυναίκα, γρήγορη σαν ύαινα, έ-
παιε πάνω του τον έψαξε βιαστικά και
έβαλε τά κλειδιά του απ' την τσέπη.
'Υστερα φόρεσε γάντια από καου-
τσούκ πού τάχε κρυμμένα στο στήθος της
άνοιξε με τά κλειδιά πού βρήκε όλα
συρτάρια. Σ' ένα απ' αυτά άνακάλυ-
ξε ένα ρόλο από χαρτιά. Τ' άνοιξε και
κύτταξε γρήγορα. 'Υστερα, τά τοπο-
ησε κάτω απ' τό φως, άπομακρύνθη-
δυό βήματα, κι' άνοιξε πιέζοντας ένα
βατο κουμπάκι τό μεταγιόν με τό σκαρ-
βαίο, πού δεν ήταν παρά μία μικρο-
σκοπική φωτογραφική μηχανή. Φωτογρά-
φισε τά σχέδια, έκλεισε πάλι τό μετα-
γιόν, έβγαλε τά χαρτιά, τυλιγμένα όπως
ήν, στη θέσι τους, κλείδωσε, τοποθέτη-
τά κλειδιά στην τσέπη του άναίσθητου
αξιωματικού, και τότε ένα χαμόγελο δια-
κτικό χάραξε τά χείλια της:
—'Ωραία... έψιθύρισε. Τώρα δίνω ένα
λο μεγάλο στα χέρια της 'Ιαπωνίας,
έντιόν της Κίνας, πού έχει για σύμμα-
χο την αίματοκυαμένη Κομμούνια... 'Ελ-
πού ότι τό 'Ιαπωνικό έπιτελείο θα μείνη
αριστημένο... 'Όσο για σένα, βλάκα,
έχεις την άνοησία να μπλεχτής στα
δια μου, δε σε λυπάμαι καθόλου...
να κτήνος λιγώτερο πάνω στη γή...
'Εκαψε ύστερα τά γάντια της στο τζα-
πέταξ της στάχτη απ' τό παράθυρο.
Άγισε στο πτώμα ένα μικροσκοπικό
όρο χέρι και όγής ηρεμα απ' τό δω-
μάτιο...
... ..
Την άλλη μέρα, τό σπίτι του Λαπίσκιν
ήν γεμάτο κινέζους αξιωματικούς.
'Η «κυρία με τό μαύρο χέρι»... φώ-
ξε ένας στρατηγός. Και ποιά είν' αυ-
τή...
Μία γυναίκα, πού παντού όπου περ-

νάει άφίνει πίσω της πτώματα... τόν άπο-
κρίθηκε κάποιος. Περνούσε τόσον καρό
πώρα εδώ στη Σαγκάη για «Κινέζα Ά-
φροδίτη»...
'Στό όνομα αυτό ό άνώτερος κινέζος
αξιωματικός ρίγησε. Πώς είχε γλυτώσει
κι' αυτός, πού είχε δοκιμάσει, σαν τόν
Λαπίσκιν, τά χάδια της μυστηριώδους
γυναίκας...
—Και γιατί άρά γε να κάνη τη δολο-
φονία; ρώτησε ένας μικρόσωμος Κινέζος
μανδάρινος.
'Ο στρατηγός έσκυψε και του ψιθύρι-
σε σι' αυτό:
—Ξεχνάς ότι ό Λαπίσκιν έκανε τά ό-
χυρωματικά σχέδια της Σαγκάης; Ποι-

Την ίδια νύχτα, τά κύματα του Ειρη-
νικού διέσχιζε όλοταόως ένα Ιαπωνικό
άντιτορπιλλικό με σθυσμένα όλα τά φώτα,
πού είχε ξεκινήσει εδώ και μία ώρα από
μιάν έρημική άκτή της Σαγκάης γραμ-
μή για τη Γιοκαχάμα. Σε μία μικρή
καμπίνα με κλεισμένο όρμητικά τό φι-
νιστρίνι, μία γυναίκα εμφάνισε τις μικρο-
σκοπικές φωτογραφικές πλάκες, πού σε
μεγέθυνον, θά κατατόπιζαν τό Ιαπωνι-
κό έπιτελείο για τά όχυρωματικά έργα
της Σαγκάης, καμωμένα από τόν συνταγ-
ματάρχη του σοβιετικού στρατού Σέργιο
Λαπίσκιν...
ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣΣΟΝ
**Οί χαρτοπαίκτες
και τ'ακίβδηλα**
Στά δημόσια χαρτοπαίγνια τόν παλαιό
καιρό ύπήρχαν τραπέζια όπου έπαιζαν οι
διάφοροι φανατικοί χαρτοπαίκτες κι' έ-
βάζαν στοιχήματα ποός ποιόν θάκλεβε
έπιτηδεϊότερα. Κάτι παρόμοιο δηλαδή μ'
αυτό πού συμβαίνει σήμερα στις κουρ-
σες.
Κάποτε ό στρατάρχης ντε Γκραμόν,
παίζοντας με έναν εύπατρίδη, σ' ένα απ'
αυτά τά δημόσια χαρτοπαίγνια, άντελή-
φθη ότι ό αντίπαλός του τόν έκλεβε. Δεν
είπε τίποτε, αλλά μόλις τελείωσε τό παι-
χνίδι, πλήρωσε και πήγε να κάμη τά πα-
ράπονά του στόν... βασιλιά. 'Ο βασιλιάς
αφού τόν άκουσε τοίπε γελώντας.
—Κάμετε όπομονή, στρατάρχα μου. Θά
διατάξω να κόψουν κιόδηλα νομίσματα
για να πληρώνονται οι χαρτοκλέπτες...
ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ... ΓΙ
Μία μέρα ένας άνώτερος κυβερνητικός
λειτουργός πήγε στο Πεκίνο για να κα-
θησυχάση τόν επαναστατημένο όχλο. Φώ-
ναξε λοιπόν έναν άνώτερο μανδάρينو μέ-
σα σε μία παγόδα και του είπε:
—Χάρις στην ένεργητικότητα και την
δραστηριότητα μου ή ειρήνη επανήλθε
στη χώρα μου, αλλά πρόσεχε μέσα στο
ναό θά αφήσω τό μάτι μου και θά θέληψ
ό,τι κάνει.
Βγάζοντας τότε από την άριστερή του
κόγχη τό μάτι του τό έβαλε περήφανα
κοντά σ' ένα Βούδδα, έμπρός στα κατα-
τρομαγμένα μάτια του μανδάρινου. 'Ε-
πειτα με γρήγορο όμμα έφυγε.
Πρέπει να εξηγηθή ότι ό άνώτερος κυ-
βερνητικός λειτουργός ήταν τυφλός από
τό ένα μάτι και φορούσε πάντοτε ένα ό-
μοιο από γυαλί.

ΜΙΚΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΧΩΡΙΣ... ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΓΙΑ

Δυό κατορθώματα του κ. Μύτ. Μύτον σε τέσσερις εικόνες,

ΟΠΙΘΗΚΑΝΟΡΟΠΟΣ

Τοῦ ἁγγλοῦ συγγραφέως Τζάκ Λούκ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Γιατί δὲν συλλογιζόταν μόνο τὸν πατέρα του, δὲν σκεφτόταν τί τρομερὴ καταστροφή καὶ τί τεράστιο πένθος θάταν γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ σέρ Τόμας ὁ θάνατος τοῦ πολυκατέμενου αὐτοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ εἶχε διαρκῶς στὸν νοῦ του καὶ τὴν μικρούλα ἐκείνη Μυριέλ, ποὺ τὴν ἄφησε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν σύγχυση στὸ σπίτι, τὴν δυστυχὴ μητέρα τοῦ Πέτερ καὶ τὴν κακομοῖρα τὴν θεὰ του, τίς τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες ποὺ μπορούσαν νὰ πάθουν ἀσφαλῶς, ἂν ἀργοῦσαν νὰ ἐπαίρναν εὐχάριστες εἰδήσεις σήμερα - αὐριο τὸ ἀργότερο.

Ἡ κατάσταση εἶχε περιπλοκὴ σὲ τέτοιο σημεῖο πᾶν ὁ Τζέκινσον ἀναμετροῦσε τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν ποὺ εἶχε ἀναλάβει διοργανώνοντας τὴν ἀποστολὴν.

Ἡδὴ οἱ ἄντρες εἶχαν ἀρχίσει νὰ ὀργάνωνται. Οἱ σκηνὲς στήθηκαν γιὰ τὴν διανυκτέρευσι, ἡ μεγάλη φωτιά ἀνάφτηκε καὶ οἱ σκοποὶ τοποθετήθηκαν στὰ τέσσερα διαφορετικὰ σημεία τῆς κατασκήνωσεως.

Οἱ ἄλλοι ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὰ δέντρα, ἐργαζόντουσαν μὲ θάρρος καὶ αὐταπάνησι.

Πριόνιζαν καὶ πελεκούσαν τὰ σκληρὰ καὶ πελώρια ἐκείνα δέντρα μὲ λύσσα ἀκατονόμαστη.

Πέσανε γυμνωμένοι ὡς τὴν μέση καὶ καθίδροι.

Τὰ δέντρα ἕνα-ἕνα ἐπεφταν χάμω ὑστερὰ ἀπὸ μεγάλο κόπο καὶ ὁ γύρω χώρος ἀνοίγονταν σιγά-σιγά... Αἰωνόβια δέντρα ποὺ ἔρριχναν μέσα στὸ δάσος τὴν σκιά τους ἐπὶ ἑκατοντάδες ἑκατοντάδων χρόνων ἐπεφταν γιὰ πάντα κάτω ἀφίνοντας ἐλευθέρου τὸν χώρο. Καὶ κάθε δέντρο χρειάζονταν τουλάχιστον πέντε-ἕξι ὧρες γιὰ νὰ κοπῇ.

Ὁ Τζέκινσον ἔδινε διαταγές, πανταχοῦ παρῶν καὶ συμπληρώνοντας κάθε ἑλλειψὶ ποὺ παρουσιαζόταν. Ἦταν ἀκαταδαμάστου ἀντοχῆς καὶ παρὰ τὰ χρονία του ἐργαζόταν σὰν νέο παλληκάρι.

Ὁ πύθηκος, ἐπάνω ἀπὸ τὸ δέντρο παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια ὅτι γινόταν γύρω του. Ἦταν ἀνήσυχος καὶ τὰ γυμναστικά μάτια του στριφογύριζαν μέσα στὶς κόγχες τῶν ὁδίακοπα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔρριχνε λοξὲς ματιές στὰ δέντρα ποὺ ἕνα-ἕνα ἐπεφταν καὶ ἄφινε κά-

τι πένθιμους γρυλλισμοὺς ποὺ ἀντηχοῦσαν ἀπαίσια μέσα στὴν ζούγκλα.

— Ἡ μὰς ἐτοιμάζει κανένα ἀπρόοπτο, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς στὸν Τζέκινσον, ἡ κατάλαβε πὼς εἶνε χαμένος καὶ ἀφίνει γρυλλισμοὺς ἀπελπισίας.

— Λές νὰ μὴν μπορῇ πιά νὰ πηδήξῃ σὲ κανένα ἀπ' τὰ γειτονικά δέντρα ποὺ δὲν κόψαμε ἀκόμα;

— Πιθανόν, γιατί θὰ φοβάται ἴσως, μήπως ἀποτύχει στὸ πηδημά του καὶ τικιστῇ μαζί μὲ τὸν μικρὸ χάμω.

— Δὲν θάπρεπε ν' ἀπλώνατε ἀπὸ τώρα τὰ δίχτυα;

— Ὁχι, προτοῦ κοποῦν ὅλα τὰ δέντρα, γιατί εἶνε πολὺ πιθανὸν ὁ πύθηκος νὰ ἀντιληφθῇ τὴν παγίδα ποὺ τοῦ στήνωμε.

Τὴν συνομιλία τοὺς διέκοψαν κάτι διαπεραστικὲς φωνές.

Ὁ Τζέκινσον καὶ ὁ ἰθαγενὴς στράφηκαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Ἀλλὰ ἔμειναν κερφωμένοι, κάτωχροι, στὴ θέσι τους,

βλέποντας τὸ τρομερὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν στὰ μάτια τους.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ Ο ΣΕΡ ΤΟΜΑΣ;

Μόλις ὁ σέρ Τόμας καὶ ὁ Γκάρσον ἐπείσθησαν ὅτι κάθε κίνδυνος βρισκόταν μακριά, ἀπεφάσισαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν καλύβα τους. Ἐξω εἶδαν μὲ κατὰπληξί τους ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀρχισε νὰ ροδίζῃ μὲ τὴν κροκάτη γάζα τῶν ἀχτίνων τοῦ ἡλίου ποὺ ἀνέτελλε. Εἶχαν περάσει λοιπὸν τόσες ὧρες μέσα στὴν καλύβα μὲ τοὺς πιθήκους; Εἶχαν ξενοχτήσῃ μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχὴ, περιμένοντας νὰ φύγουν οἱ ἀπαίσιοι ἐκεῖνοι κερκοπιθήκοι μὲ τίς φριχτὲς μούρες καὶ τίς τεράστιες οὐρές;

Πάντως ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ξέχυσε στὶς καρδιές τους νέο θάρρος καὶ νέες ἐλπίδες.

— Σημέρωσε κιόλας, Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ σέρ Τόμας μόλις βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα. Ὁλόκληρη μιά νύχτα ὑπὸ τὴν πύλην τοῦ φριχτοτέρου θανάτου;

— Τὰ περασμένα εἶνε ξεχασμένα, ἀφεντικό! τὸν παρηγόρησε ὁ πιστὸς καὶ γεν-

ναῖος τοῦ ἐπιστάτης.

Ὁ σέρ Τόμας ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὸς προσπαθώντας νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του. Ὑστερὰ, ἀτότομα, ἄφησε μιὰν ἀτελείωτη φωνή:

— Καὶ ὁ Πέτερ; Ὁ Πέτερ;...

Ὁ Γκάρσον ἔσπευσε κοντὰ του: — Θὰ βρεθῇ κι' αὐτός. Ὅλα θὰ διορθωθῶν. Προπαντὸς ὅμως νὰ μὴ χάνωμε τὸ θάρρος μας.

— Ποῦ νὰ ξενούχησε τὸ μικρὸ; Ποῦ νὰ πέρασε τὴν ἄγρια αὐτὴ νύχτα; Ποῦ;

Ἡ πατρικὴ καρδιά σπαραζόταν ἀπὸ τὸν φριχτότερο ἀνθρώπινο πόνου: τὸν πόνου τοῦ χαμένου καὶ ἴσως καὶ πεθαμένου παιδιοῦ του.

Ὁ Γκάρσον ὅμως ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν μέσα στὴν καρδιά τους παρακαταθήκη τὸ θάρρος ὅχι μόνον γιὰ πόν ἑαυτοῦ τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους συνανθρώπους των.

Μὲ τὰ σοφὰ λόγια του, τὴν γλυκεῖα παρηγορητικὴ στάσι του καὶ τὴν ψυχραιμία του κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν κύριό του ὅτι δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ δάκρυα καὶ λιποψυχίες.

— Κάθε λεπτὸ ποὺ περνᾷ ἀποβαίνει εἰς βάρος τοῦ μικροῦ Πέτερ, τοῦπε καταλήγοντας. Πρέπει νὰ ἐπιστεῦσαμε γιὰ νὰ προλάβωμε κάθε κίνδυνον ποὺ τυχὸν ἀπειλεῖ τὸ ἀγαπημένον μας παιδί.

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἄντρες, ἐφωδιασμένοι αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ ὅλα τὰ χρειώδη, προχωροῦσαν στὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλας.

Ἦταν πιά μέρα καὶ μπορούσαν νὰ προχωροῦν γρηγορώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Οὔτε τὰ τεράστια σχοῖνα καὶ οἱ περίπλοκες φυτεῖες τοὺς σταματοῦσαν τώρα σὲ κάθε βῆμα τους, οὔτε καὶ τὸ σκοτάδι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ κινούνται ἐλευθέρως.

Τὸ τοπίο ἀπεναντίας παρουσιαζόταν μαγευτικὸ μέσα στὴν ἀγριότητά του. Ἦταν χάσμα ὀφθαλμοῦ τὸ παίχνιδισμα ποὺ ἔκαμαν οἱ ἡλιακὲς ἀχτίνες μέσα στὰ φύλλα ὡς ὅπου φτάνουν χάμω στὸ ἔδαφος, τὸ σπαρμένο ἀπὸ φωτεινὰ ἀράβουρνηματα.

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγωνία εἶχαν ἀντικατασταθῇ τώρα στίς ψυχὰς τῶν δύο ἀνδρῶν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Μιὰν ἐλπίδα ποὺ τὴν ἐνίσχυε ἀκόμη περισσότερο ἡ ὥραία μέρα μὲ τὰ χίλια μεθυστικὰ ἀρώματά της.

Προχωροῦσαν πιά ἀμύλητοι χωρὶς τίποτε τὸ ἀπρόοπτον. Τὰ κουνούπια — καὶ τι «ἀνωφελεῖς» ἀπαίσιοι ποὺ σκορποῦσαν στὴν περιοχὴ τῶν φριχτῶν πυρετῶ «μαλάρια», — πετοῦσαν γύρω τους βουίζοντας ἐκνευριστικά. Δὲν κατάρθωναν ὅμως νὰ τοὺς δαγκώσουν γιατί φοροῦσαν καὶ οἱ δυὸ δικτυωτὲς μάσκες. Ἐμοιάζαν καὶ οἱ δυὸ μὲ μυστηριώδη τέρατα — ἔτσι ὅπως ἦσαν ὀπλισμένοι — ποὺ κατοικοῦσαν κι' αὐτὰ στὴν ζούγκλα μέσα!

ΤΟ ΦΥΤΟ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΚΡΕΑΣ!

Σιγά-σιγά τώρα τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ἀρχισε νὰ γίνετα μαλακότερο... Ὅταν τὸ ἀντελήφθῃ ὁ ἐπιστάτης ἄφησε μιὰ κρωγὴ τρόμου.

— Χαθήκαμε! — Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ἔντρομος ὁ σέρ Τόμας. — Πέσαμε μέσα σὲ ἔλος. Πρέπει νὰ βγοῦμε τὰ ταχύτερο γιατί θὰ βουλιάξουμε. — Τί νὰ κάμωμε δηλαδή; — Νὰ ἐπιστρέψουμε πίσω. — Ἀπὸ ποῦ; — Ὁ Γκάρσον στράφηκε πίσω του νὰ δῇ. Ἐκαμε ὅμως ἕναν μορφασμὸ ἀπελπισίας. — Ἐχομε προχωρήσει τόσο ποὺ θὰνε τρέλλα νὰ ἐπιστρέψωμε. Ὁλόγουρά μας τὸ ἔδαφος εἶνε ἐπικίνδυνον καὶ ὑποῦλο. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας. — Λοιπὸν; Λοιπὸν; — Λοιπὸν... Μιὰ σωτηρία μόνον ὑπάρχει.

— Ποιὰ; Λέγε γρήγορα γιατί νομίζω πὼς ἀρχίσα νὰ βουλιάζω. — Θὰ χρησιμοποιήσουμε σχεδία. — Λαμπρά, ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν βροῦμε; Μὲ τί θὰ τὴν φτιάξωμε; — Μὲ ξύλα. — Καὶ τὰ ξύλα ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ προμηθευτοῦμε; — Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνο τὸ δέντρο; — Ναι, εἶνε τῆς οἰκογενείας τῶν ὑδροχαρῶν. — Λοιπὸν, θὰ τὸ κόψουμε, θὰ τὸ καθαλιέψουμε καὶ θὰ μᾶς πᾶν ὅπου θέλου-

με. — Ἀλλὰ πὼς θὰ τὸ φτάσουμε; — Θὰ πάω κολουμπώντας ἀπὸ τὰ βαθεῖα. Ἐχῶ μαζί μου σχοινὶ 200 ὀργυῖες. Θὰ τὸ ζωστῶ, θὰ ἀμολύσῃς παλαμάρι καὶ θὰ φτάσω τὸ δέντρο. — Ὑστερὰ; — Ὁχι, θὰ κάνω δυὸ-τρεις ὧρες νὰ τὸ κάμω μὲ τὸ πριόνι μου γιατί ἔχει ἄρκετά μαλακὸ ξύλο κι' ὕστερὰ θὰ ρθῶ νὰ σὲ θρᾶ.

Ὁ Γκάρσον ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ὑποχωροῦν μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο. Ἐβγαλε τὰ ροῦχα του, ζωστήκε τὸ σχοινὶ καὶ ἀφοῦ προχώρησε ἄρκετὰ θούτηξε μέσα στὸ ἔλος καὶ χάθηκε.

Ὁ σέρ Τόμας περίμενε ὡς δυὸ δευτερόλεπτα ποὺ τοῦ φάνηκαν αἰῶνες μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχὴ.

Ὑστερὰ ὁ Γκάρσον ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὸ ἔλος, καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βούτηξε.

— Ἐ, Γκάρσον, κουράγιο! τοῦ φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ σέρ Τόμας.

Ὁ Γκάρσον σήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι του, σημεῖο ὅτι τὸν ἀκούσε.

Μετά ἀπὸ μερικὲς ἀκόμη βουτιές, ἔφτασε τὸ ὑδροχαρὲς δέντρο, εἶχε γιομίσει φύκια καὶ χόρτα κι' ἔμοιαζε σὰν κάποιο ζωτικὸ ὄν ποὺ ἀναδυόταν μέσα ἀπὸ τὸ ἔλος...

Εἶνε ἀπερίγραπτη ἡ ἀγωνία ποὺ πέρασαν καὶ οἱ δυὸ ἄντρες τίς δυὸ-τρεις ἐκείνες ὧρες ποὺ τοὺς χρειάστηκαν γιὰ νὰ κοπῇ τὸ ὑδροχαρὲς δέντρο. Περισσότερο βῆμας ὑπέφερε ὁ σέρ Τόμας, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἐλπίδα του, μὴν μπορώντας νὰ κάμῃ βῆμα ἀπὸ φόβον μήπως βουλιάξῃ, ἀρχισε νὰ σκέπτεται πάλι τὴν τρομερὴν περιπέτειά του ὅπου εἶχε ρίξει αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του, ὁ ἀγαπημένος του Πέτερ.

— Ἐ, Τόμας! τραβήξου μὴν πιτσιλιθῇς! ἀκούστηκε ξαφνικά ἡ φωνὴ τοῦ Γκάρσον.

Ὁ σέρ Τόμας ἀποσπᾶστηκε ἀπὸ τίς σκέψεις του καὶ εἶδε μὲ χαρὰ τοῦ τοῦ ὑδροχαρὲς δέντρο νὰ πέφτῃ στὸ ἔλος.

Σὲ λίγο μὲ τὸν Γκάρσον ἐπάνω, τὸ δέντρο, ἔν εἶδει σχεδίας, προχωροῦσε πρὸς αὐτόν.

Ἀφοῦ οἱ δυὸ ἄντρες τακτοποιήθηκαν ἐπάνω στὴν αὐτοσχέδια... σχεδία, ἀρχισαν νὰ τὴν ὠθοῦν πρὸς τὰ ἐμπρός μὲ τὰ κοντάρια τους. Ἦταν τόσο ἀπρόοπτο καὶ γραφικὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν κι' οἱ δυὸ τους ἐπάνω στὸν λεπτὸ κορμὸ τοῦ δέντρο, ποὺ ἀθελά τους ἔβαλαν τὰ γέλια.

Προχώρησαν ἄρκετὰ, θαυμάζοντας τὸ

ὑπέροχον τοπίο ποὺ ἐκτεινόταν γύρω τους. Ἦσαν προχωρήσει ὡς μισὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικά ἀντίκρυσαν μὲ κατὰπληξί τους καὶ ἄλλες σχεδίες! — Ἄνθρωποι! Ἄνθρωποι! Γκάρσον, φώναξε ὁ σέρ Τόμας μὲ χαρὰ. — Τώρα θὰ τοὺς δῇς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς! ἀπάντησε περίλυπα ὁ Γκάρσον.

Ἐσπρωξαν ἀκόμη λίγο τὴν σχεδία τους καὶ τότε ἕνα θέαμα ἀπ' τὰ φοβερότερα πρὸς τὰ δέντρα ποὺ περιέβαλλαν τὸ ἔλος καὶ καταπληκτικότερα τῆς ζούγκλας παρουσιάστηκε στὰ μάτια τους.

Ἀπὸ τὰ δέντρα ὅλα ἐκεῖνα κρεμόντοσαν ἀνθρώπινα κόκκαλα!

Τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἔμοιαζαν σὰν χωνιά κι' ἔφταναν σχεδὸν ὡς τὴν βάσι τους.

Τὰ φυλλώματά τους κινήθηκαν περιέργως καὶ σὲ μιὰ γενικώτερη συντονισμένη κίνησι μόλις πλησίασαν περισσότερο οἱ δυὸ ἄντρες.

— Σταμάτα! βρυχήθηκε ὁ Γκάρσον.

Ὁ σέρ Τόμας τὸν κτύπησε ἔντρομος.

Εἶνε τὰ δέντρα ποὺ ζοῦνε μὲ ἀνθρώπινες σάρκες, μὲ διάφορα πουλιά τοῦ ἔλους, μὲ νυχτερίδες, βατράχια, κι' ὅτι δῆποτε σαρκώδες.

— Ὡ, εἶνε φοβερό!

Οἱ ρίζες τους ψαρεύουν ὑδρόβια καὶ τὰ φυλλώματά τους κυνηγοῦν πουλιά.

— Ὡ, εἶνε φοβερό, ἐπανελάθεν ὁ Τόμας.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ γύρω ἔκτασις εἶνε τριγυρισμένη ἀπὸ τέτοια δέντρα. Οἱ ἰθαγενεῖς τὰ θεωροῦν ἱερὰ καὶ καθὼς ἔχω ἀκούσει προσφέρουν τὸν ἑαυτοῦ τους θυσιᾶ σ' αὐτὰ. Βλέπεις αὐτὲς τίς σχεδίες; εἶνε διαφόρων ἰθαγενῶν ποὺ ἦρθαν ἐδῶ καὶ παραδόθηκαν στὸ σαρκοφάγον φύλλωμα τῆς θεᾶς «ταμπόουρο», ὅπως ὀνομάζουν τὸ δέντρο αὐτό. Τώρα, ὅμως, ἐμεῖς, βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι ἔχομε ἀποκλειστὴν τελείως.

— Γιατί;

— Γιατί, κάθε κίνησί μας εἶνε καὶ μιὰ κίνησι πρὸς τὰ δέντρα αὐτὰ ὅπου ἐνεδρεῦει ὁ θάνατος.

— Τί θὰ κάνουμε λοιπὸν;

— Θὰ περάσωμε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς σχεδίες αὐτὲς καὶ θὰ ἐπιχειρήσωμε νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ξεκινήσαμε.

— Γιατί;

— Γιατί εἶνε τὸ μόνο ἀσφαλές....

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν.

Κάποιο φοβερὸ κύμα ὑψώθηκε ξαφνικά μέσα ἀπ' τὸ ἔλος συνοδευόμενο ἀπὸ μιὰν ἀπαίσια βραχνὴ φωνὴ καὶ ἡ σχεδία κλονήθηκε ἕνα κτύπημα στὴν κορυφὴ τοῦ ἀνα-

πάντεχου αὐτοῦ κύματος, βρέθηκε ἀναποδυρισμένη μέσα στὰ νερά.... Ὁ σέρ Τόμας καὶ ὁ Γκάρσον χάθηκαν μέσα στὰ δυσώδη νερά τοῦ ἔλους....

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ὁ Τζέκινσον ἔμεινε ἐμβρόντητος βλέποντας ἕνα σύννεφο σκόνης νὰ προχωρῇ θορυβωδῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς κατασκήνωσεως των... Ἀρπάξε τὰ κυάλια τοῦ καὶ κύτταξε.

— Τραβήχθηκε! Τραβήχθηκε! στὰ δέντρα κοντὰ! βρυχήθηκε. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες κατεβαίνει.

Δὲν πρόφθασε νὰ προσθέσῃ περισσότερα.

Μὲ τὸ κολοσσιαῖον ἀνάστημά τους, τὸν ἐπιδητικὸν ὄγκον τους, τὰ παχέα πόδια τους ποὺ τὸ καθένα εἶχε τὴν περιφέρειαν ἑνὸς κορμοῦ δέντρου, τίς μακρουλὲς μούρες τους, καμμιὰ πενηνταριά ἐλέφαντες ἔτρεχαν μὲ ὅση δύναμι τοὺς ἐπέτρεπε τὸ βάρος τους πρὸς τὴν κατασκήνωσίν τους, φοβισμένοι καὶ μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπ' τίς κόγχες.

Ἐνας ἀρχηγός, ἐπὶ κεφαλῆς τους, τοὺς ὁδηγοῦσε. Ἦταν κι' αὐτὸς φοβισμένος καὶ δίσταζε διαρκῶς ὡς πρὸς τὴν πορεία ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ γιὰ τὴν τρέκλιζε πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, δημιουργώντας ἔτσι μιὰ ταραχὴ σ' ὅλη τὴν ἀγέλην ποὺ ὁδηγοῦσε. Τὸ θέαμα ἦταν ἀπὸ τὰ περιεργότερα ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ζούγκλα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ τρομερότερα. Γιατί, οἱ ἐλέφαντες ὅσο καλοὶ εἶνε ὅταν δὲν τοὺς πειράζῃ κανεὶς, τόσο ἀγριεύουν καὶ δὲν ξέρουν τί κάμουν μπροστὰ στὸν κίνδυνον.

Τὸ κοπάδι αὐτὸ ἦταν φανερό ὅτι τὸ κυνηγοῦσε κάποιοι ἐχθροί....

Γι' αὐτὸ ἦταν ἐξάλλο καὶ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς κατασκήνωσεως τραβήχτηκαν ὁ καθεὶς ὅπου πρόλαβε, ἀφίνοντας μέρος στὸ κοπάδι νὰ περάσῃ.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ, ΠΑΘΟΥΣ ΑΪΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ
ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Ο Λωρραίν στο σπίτι της Ναθαλίας ύφιστοτο άγογγύστως τις ιδιοτροπίες και τις άπαιτήσεις της δεσποτικής έρωμένης του.

Στό ίδιο σπίτι ο Λωρραίν έπιζητούσε με διάφορα τεχνάσματα που του ένέπνεαν δαιμονικό μίσος, να δικαιολογήσει στον έ-αυτο του τις άδυναμίες της.

Και η Μαθίλδη κατά τό διάστημα των τριών αυτών έτών τί άπέγινε;

Έχοντας θγή από τό μέγαρο, άφου βεβαιώθηκε για τήν άπουσία του 'Ιωάν-νη Λωρραίν, Ξαναγύρισε στό σπίτι του πατέρα της κατακουρασμένη. Έπεσε στό κρεβάτι άρρωστη και έμεινε έξη μήνες κατάκοιτη. Και τόν καιρό πιά που κανείς δέν ήλπιζε ν' αναλάβη και οι για-τροί τήν καταδίκασαν, άρχισε ν' αναμ-βάνη σιγά-σιγά. Ποτέ μεταξύ αυτής και του Μοντενά δέν έγινε παραμικρός υπαι-νιγμός για τόν 'Ιωάννη Λωρραίν. Η Μα-θίλδη εξακολουθούσε ν' άνοη ότι ο πα-τέρας της δέν ήξερε τό σφάλμα της.

Όταν άνάρρωσε τελείως και έδωαινε έξω, ντυνόταν πένθιμα και με κανένα τρόπο δέν ήθελε να άφήση τήν πένθιμο περιβολή και πολλές φορές ο μονόφθαλ-μος που τήν συνόδευε στους περιπάτους της, θλέποντάς τήν να περπατά μπροστά του άναμικη και άρχη σαν νεκρή κάτω άπ' τόν μαύρο πέπλο της, ένοιωθε τά μά-τια του να υγραίνον άπό τά δάκρυα και τήν καρδιά του έξωνκωμένη.

Η Μαθίλδη δέν παραπονιώταν διόλου, αλλά ο Μοντενά έπαγρυπνούν σ' αυτήν και τώρα που ήξερε τό μυστικό της τό όποιο παρά λίγο να τήν θανάτωνε, διά-βαζε μέσα στην άγνη ψυχή της σαν μέσα σε άνοιχτό βιβλίο.

Μιά μέρα κατά τήν όποία η Μαθίλδη, έχοντας συναντήσει τόν 'Ιωάννη Λωρραίν άνατριχίστε σύσσωμη, ο μονόφθαλμος έίπε έν άπογνώσει:

—Τόν αγαπάς άκόμη...

XIV

Γεγονότα τραγικάτατά έπακολούθησαν. Μιά μέρα κατάλαθε τήν Ναθαλία άλ-λόκοτη φαντασιοπληρία.

—Θέλω νάρθω σπίτι σου, έίπε στον 'Ιω-άννη Λωρραίν, θέλω να γνωρίσω τήν γυ-ναίκα σου, να με παρουσιάσουν σ' αυτήν υπό οίοδήποτε όνομα, να παρευρεθώ στην γιορτή που θα δώσης στις αϊθουσές σου με οίανδήποτε πρόσαι που θα έπινόησης, πραγματικά όμως προς χάριν μου.

Ο Λωρραίν παράχθηκε.

Για ποιά λόγο ζητούσε να γινόταν αυ-τό; Ήταν μία ιδιοτροπία που μπορούσε ναχή κινδύνους άν άντιλαμβανόταν κάτι η Ζερμαίν.

Η Ναθαλία σκέφτηκε άρα γε τις δυσ-κολίες αυτού του σχεδίου; Οί περισσότεροι τών άνδρών που θα παρευρίσκονταν

στις αϊθουσες του Λωρραίν τήν γνώρι-ζαν. Πώς θα χαρακτηρίζαν αυτό τό θρά-σος της; Και αυτό δέν ήσαν πιστοί στις συζύγους των, ήσαν όμως πιστότατοι τη-ρηταί των μάλλον έπυσιωδών κανόνων της κομιότητας, οι δέ κανόνες άπαιτού-σαν να μη συναντηθί ή Ναθαλία στο σπι-τι του Λωρραίν με έντιμες γυναίκες. Έκ-τός του ότι μπορούσε να προκάλεση φο-φερό σκάνδαλο ή παρεκτροπή αυτή του Λωρραίν, θα προκαλούσε και πολλές δυ-σαρέσκείες.

Άλλά η Ναθαλία δέν ήθελε να πεισθί γι' αυτό. Η άλλόκοτη αυτή ιδέα της εί-χε μπει πρό πολλού στο μυαλό. Ήταν έ-να από τά όνειρά της τό να δθ από κον-τά τόν κύκλο των γυναικών εκείνων, των όποιών οι σύζυγοι όλοι έπεφταν στα πό-δια της.

Ηθελε να άναμετρηθί με τις μεγάλες εκείνες κυρίες, τις όποιες πολλές φορές είχε δθ με τις διόπτρες της στα θεωρεία του μελοδράματος και στα σπίτια των ό-ποιών η Ναθαλία και οι όμοιές της πολ-λές φορές προσέγγισαν θρήνους και κα-ταστροφές.

Έπέμενε λοιπόν, έπίεσε τόν Λωρραίν με τις παρακλήσεις της και τις άπειλές της και έπί τέλους νίκησε.

Ο Λωρραίν της ύποσχέθηκε να τήν ί-κανοποιήσει σύντομα. Συμφώνησαν λοι-πόν να δώση ένα χορόν στον όποιο θα έπροσκαλείτο η Ναθαλία, θα παρουσια-ζόταν υπό έξο όνομα, οδηγούμενη από τούς παροδικούς εκείνους συζύγους που τήν έποχί εκείνη είχαν άρχισει να γίνων-ται της μόδας.

Ο χορός έγινε μετά μερικές μέρες. Όταν έμπαίνε μέσα στην αϊθουσα η Ναθαλία, ο ύπηρέτης άνήγεινέ:

—Ο κ. και η κ. ντε Πρεβαλουά.

Τά μάτια πολλών στραφικαν έπάνω της και άμέσως έγινε μία βαθεία σιωπή.

Η Ναθαλία διακρινόταν για τήν έξαι-ρετική άμορφιά της, στην όποία η συγ-κρίσεις τόν τολμήματος της προσέδιδε μίαν νέαν άνταύγεια.

Μπήκε χωρίς προκλητικό ύφος, αλλά και χωρίς θιασότητα και όταν ο Λωρραίν προχώρησε να τήν χαιρετίσει, ρώτησε χα-μηλόφωνα μ' ένα άλαζονικό χαμόγελο:

—Δέν με θρίσκετε, όπως σας άρέσω;

Ο τυχοδιώκτης άπάντησε μόνο με τό θλέμμα του, αλλά δέν ήταν δύσκολο να διακρίνη κανείς σ' αυτό τό παράφορο πάθος που η άλλόκοτη αυτή γυναίκα έ-νέπνεε στον Λωρραίν.

—Θά με παρουσιάσετε θέβαια στην σύ-ζυγό σας; έίπε.

—Ναί, έλάτε.

—Πού είναι;

Έκείνος της τήν έδειξε.

Η Ζερμαίν είχε δθ τήν Ναθαλία και σήκώθηκε να πάη προς συνάντησί της.

άλλά ξαφνικά κατέπεσε τρέμοντας και κάτωχρη σ' ένα φωτείγ.

Τά μάτια της μεγάλωσαν έκφράζοντας άπείρο τρόμο.

—Αν και ζούσε θίο έρμηκό, ζώντας μα-κρυά άπ' τόν κόσμο, μ' όλη τήν άδιαφο-ρία που είχε στις πράξεις του συζύγου της, δέν άγνοούσε τις σχέσεις του με τήν Ναθαλία.

Ο Λωρραίν δέν τό άγνοούσε επίσης. Μιά άνώνυμη έπιστολή τήν πληροφορή-σε για όλα μιά μέρα.

Στήν έπιστολή αυτή της έγραφαν όπi αυ έπιθυμούσε να δθ τήν έρωμένην του συζύγου της. άρκούσε να πάη τήν ίδια μέρα στο θέατρο του μελοδράματος.

Η Ζερμαίν μη μπορώντας ν' άντιστα-θί στον πειρασμό πήγε και από τό βά-θος του θεωρείου της όπου άπέκρυπτε τήν ταραχή και τήν ώχρότητα της, είδε τόν Λωρραίν κοντά στην Ναθαλία, της ό-ποιάς τήν φυσιογνωμία έντύπωσε θαθεία στη μνήμη της.

Όταν η Ναθαλία μπήκε, τήν άνεγνω-ρισε άμέσως. Άλλά η συγκίνησή της, ά-πό τήν όποία κατελήφθη ήταν τόσο ζωη-ρή, τόσον ίσχυρή και μεγάλη, ώστε, έ-μεινε άνίκανη κάθε άντιστάσεως, όταν ο Λωρραίν της έίπε με κυνισμό:

—Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τόν λαμπρό μου φίλο κ. ντε Πρεβαλουά που έπέστρεψε μόλις χτές από τις Άντιλ-λες και τήν κ. ντε Πρεβαλουά, τήν όποία πιστεύω πολύ γρήγορα ν' αγαπήσης.

Έκείνη τή στιγμή στην αϊθουσα μέσα ύπήρχαν μόνο γυναίκες. Οί παρόντες έ-καί τρεις άντρες δέν γνώριζαν τήν Να-θαλία και δέν μπορούσαν να έκπλαγούν για τήν παρουσία της άναίσχυτης αυτής γυναίκας. Κανείς λοιπόν άπ' αυτούς δέν κατάλαθε τό άπεγνωσμένο θλέμμα που τούς έρριξε η Ζερμαίν.

Άλλά η λιποψυχία της δέν βάσταζε πολύ. Η νέα γυναίκα σήκώθηκε έξωργι-σμένη, με τά μάτια άμειλίχτως άγριαπά και τραβώντας τόν άντρα της και τήν Ναθαλία προς τό μέρος της, τούς φώ-ναζε:

—Είνε άτιμο αυτό που κάνετε.

Κι ένθ έκείνος της άπαντούσε με έκ-πληξι μαζί και ταραχή:

—Μά τί τρέχει; Τί πάθατε; Δέν κατα-λαβαίνω.

Έκείνη άπήντησε χαμηλόφωνα και με σοθαρότητα:

—Είνε άτιμο, σας λέω. Ξέρω ποιά είναι αυτή η γυναίκα. Σας, έίπε στην Ναθα-λία, άν μετά πέντε λεπτά σας θρώ ά-κόμη έδώ μέσα, όπου δόξα τώ Θεώ ύ-πάρχουν άκόμη κυρίες, θα θάλω τούς ύ-πηρέτες μου να σας πετάξουν έξω άπ' τήν πόρτα. Σας τό όρκίζομαι.

Η Ναθαλία άχρίασε.

—Μέ άκούσες; συμπλήρωσε η Ζερμαίν. Και άπομακρύνθηκε ρίχνοντας ένα θλέμμα ύπερτάτης περιφρονησεως στον Λωρραίν, ο όποιος νευρικά δάγκωνε τά χείλια του.

Η Ναθαλία έξέχασε ότι είχε έρθη εκεί για να παίξη τόν ρόλο μεγάλης κυρίας. Γι' αυτό, έίπε, με τρόπο πολύ παιδιά-στικο:

—Έ, σύ, μικρή μου! Πολύ άκριβά θά μου τό πληρώσης.

Και άπότομα, μη άκούγοντας στον Λωρραίν, που ζητούσε να τήν καθυσυχά-ση, άπομακρύνθη.

Έν τούτοις, η Ναθαλία κατά τις πρω-τες μέρες απέκρυψε τόν φλογερό πόθο της έκδικήσεώς της.

Ηθελε να πλήξη, αλλά ήθελε συγχρό-νως και να είναι θεβαία για τήν έπιτυχία της.

Τήν μεγάλη εκείνη κυρία, που τήν είχε ξευθρίσει και της όποιας τό ψυχρό θλέμ-μα κάθε φορά που τό συλλογιζόταν, τήν έκαμε να λυσσά από μίσος, άνειροπολού-σε πως να τήν ταπεινώσει και αυτή και πώς να τήν παραδώσει άτιμασμένη στον χλευασμό του κόσμου.

Ο Λωρραίν έπρεπε να τήν βοηθήσει σ' αυτό. Ο άνθρωπος αυτός τήν υπάκου-ε τυφλά. Η μόνη στοργή του ήταν η Ναθαλία, η μόνη πίστη και έλπίδα του. Θά έκαμε λοιπόν ό,τι τόν διέτασσε αυτή.

Χωρίς ν' άποκαλύψη τις σκέψεις της, χωρίς να τόν άφήσει να μαντεύσει τόν σκοπό της, κατάρθωσε να τόν κάμει να καταλάβη πόσο θαρός ήταν ο ζυγός του γάμου αυτού και πόσο σκληρή η άνάγκη στο να συζή με τήν Ζερμαίν.

Του παρέσθησε με ζωηρότητα χρώματα πόσο εύχρησιμής θά ήταν, άν τόν έβλεπε έλευθερο, ν' άνήκη καθ' όλοκληρίαν στον έαυτόν του, άπληλαγμένο τελείως άπ' αυτή τήν κακία γυναίκα.

Φάνηκε έπιτακτική και γλυκεία μαζί, γιατί γνώριζε ότι ο Λωρραίν ήταν ευαί-σθητος και στα δείγματα της συμπαθείας που του έδινε άν και δέν τόν αγαπούσε, αλλά και στις άπειλές με τις όποιες ά-σεσκόταν να τόν τρομάξη συχνά.

Ο Λωρραίν ένοιωθε μιά τέτοια εύχα-ρίστην να διατελή υπό τήν δεσποτεία αυτής της γυναίκας ώστε και μόνη η ί-δέα του χωρισμού και της έγκαταλείψεως τόν τρόμαζε. Τό άρρωστο αυτό άσθημα, τό τόσον ζωηρό, όσο και τήν πρώτη μέ-ρα που τήν γνώρισε, γέμιζε όλόκληρη τήν ζωή του.

Γι' αυτό, στις παρατηρήσεις της Ναθα-λίας δέν έφερε άντιορση. Πολλές φορές ώς τότε είχε σκεφθί να χωρισθί άπ' τήν Ζερμαίν. Είχε συγκρατηθί όμως από τόν φόβο μήπως δθ τήν σύζυγό του να κατα-φύγη στα δικαστήρια ζητώντας να χωρι-σθί όχι μόνον από 'τραπέζης και κοιτης' αλλά και πειουσιακής. Φοδόν λοιπόν μήπως έκδιόταν άπόφασις ένάντιον του και ύπέρ της συζύγου του, άπόφασις η όποία σε περίπτωση θανάτου της Ζερμαίν θα τόν άπέκλειε άπ' τήν έποπτεία του μι-κρού Γεράδου και συνεπώς κι' άπ' τήν διαχείρισι της περιουσίας του.

Σκέφτηκε πολλές φορές και μελέτησε τήν ιδέα έγκληματος και τις έλπίδες ά-τιμωρησίας σε περίπτωση άπαλλαγής του από τήν σύζυγό του. Άλλά ήταν άναμ-δρος. Η περιουσία τόν είχαν έκθλυνει. Άποστρεφόταν τό έγκλημα αυτό από φόβους που προέβλεπε ότι θα κατείχετο στο μέλλον και για τούς κινδύνους που θα διέτρεχε.

Έκτός αυτού η Ναθαλία, στην όποία έτρεφε κάθε έμπιστοσύνη και ποιοίησι, τόν άπέτρεπε από ένα τέτοιο σχέδιο.

Τό όνειρο της κόρης τήδ Χρυσομαλλού-σας δέν ήταν ο θάνατος της Ζερμαίν.

Ζητούσε κάτι καλύτερο και τελειότε-ρο. Και γι' αυτό μίλησε μιά μέρα στον Λωρραίν.

—Άκουσε, τοδπε, τί έπενόησα. Η πε-ριουσία της γυναίκας σου συγκροτείται

Μυθιστόρημα του Γκαστόν Σιμόν

Ο τελευταίος τών Άτλαντιδών

(Συνέχεια έκ του 37ου τεύχους)

—Θά άνέλθετε εις ύψος τεσσάρων χι-λιάρων μέτρων. Όταν νυχτώση, μπορεί-τε να κατέλθετε στις δυο χιλιάδες, αλλά να μην είναι σε κίνησι τό μεγάλο μωτέρ.

—Έχει καλώς, άπήντησε ο Άλφα.

—Και σύ φίλε μου, βασίσου σε μένα και μη με χάνης από τά μάτια σου, για-τί θάταν άπελπιστικό να με ρίξης με καμ-μιά άπροσεξία. Πηγαίνουμεν.

—Άκουσες καλά Άλφα, ρώτησε ο Άλ-τεύς;

—Ναί, Μαέστρο.

—Πολύ καλά, Η σειρά σου Ζολιθέ!

—Είμαι έτοιμος άπάντησε ο Ζολιθέ. Κουράγιο!

Η όδός Φρειδερίκου ήταν έρημη εκεί-νο τό βράδυ. Πού και πού κάποιον ιδιω-τικό άμάξι συρόμενο από ένα ζευγάρι ζω-ηρά άλογα, διέκοπτε για λίγες στιγμές τήν ύποβλητική ήσυχία για να χαθί στο σκοτάδι. Τό ψυχός ήτο δριμύτατο και οι νυκτοφύλακες όπως και άνδρες τών πε-ριπόλων, ήσαν άναγκασμένοι να κατα-φύγουν σε καταφύγια της στιγμής για να άμυνθούν ένάντιον του έηροδοριού που τούς έζουράφιζε τ' αυτιά.

Ξαφνικά, δυο σκιές βγήκαν από μιά πάροδο, σταμάτησαν λίγες στιγμές στη μέση του δρόμου και κατόπιν χωρίσθη-καν και βάδισαν σε μικρή άπόστασι η μία από τήν άλλη, προς τό κέντρο της πό-λεως. Ο ένας από τούς δυο άγνώστους, άνοιξε για μιά στιγμή τό βήμα του και πλησιάζοντας τόν άλλο, του λέει με σι-γανή φωνή:

—Γνωρίζεις τήν πόλι;

—Άρκετά για να μπορώ να περπατώ χωρίς κίνδυνον να χαθώ.

—Θά ήθελα να φθάσω όσο τό δυνα-τό πιό γρήγορα. Πριν ξημερώση, άν είναι δυνατόν.

—Πολύ καλά Μαέστρο.

—Έχεις τό βαλιτσάκι σου;

—Μάλιστα.

—Πρόσεξε μη σου πέση. Αυτό θά ήταν πολύ επικίνδυνον.

—Γιατί;

—Γιατί θά μπορούσε να έκραγη.

—Είνε γεμάτο έκρηκτικές ύλες λοι-πόν;

κατά έναν τέτοιο τρόπο, ώστε, όπως μοδ-πες, μ' όλη τήν κοινοκτημοσύνη σας, πολ-λά από τά κτήματά σας δέν μπορείς να τά διαθέσης χωρίς τήν συναίνεσή της. Τήν συναίνεσή της αυτή δέν θά σοι τήν δώση ποτέ, γιατί θέλει να εξασφαλίση τό συμ-φέρον του παιδιού της στο όποιο άργό-τεσα θά περιέλθη η περιουσία της.

...Υπάρχει λοιπόν, πραγματικά, ένα μέρος της προικός της συζύγου σου, που άπαλλοτριούται χάριν αυτού του παιδιού. Τού ελποράτεις τά εισοδήματα, αλλά δέν είσαι άνθρωπος που άσκεύασι σ' αυτά και ένθ αγαστ τήν άνάγκη μου.

...Μας χρειάζεται λοιπόν ένα κεφάλαιο. Ένα διαζύγιο που θά ήταν ύπέρ σου θά διαρκούσε τήν κοινή συζυγική περιουσία και θάμεινε σε σένα ο γυιός σου, στον ό-ποιο θά παραχωρηθούν τά χτήματα της υπέρτας άν ή τύχη... άν ή τύχη ήθελε να πεθάνη άμέσως η σύζυγός σου.

Τις τελευταίες αυτές λέξεις η Ναθα-λία τήν έίπε ύστερα από μιά σύντομη ά-παισία σιωπή γιομάτη νόημα.

...Έτσι, συνέχισε, θάσαι έλευθερος, θά μπορείς να ζής χωρισμένος, χωρίς να φο-βάσαι άνωγή με τήν όποία να σε στεοή-σουν τών δικαιωμάτων που θάχης έπί του παιδιού σου και της περιουσίας του σε περίπτωση θανάτου της μητέρας του

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

— Σχεδόν. Άέριο ύψηλής πίεσεως. Ά-έριο καταστροφής.

—Άέριο καταστροφής;

—Μη ξεχνάς τις διαταγές. Άέρια κα-ταστροφής κάθε νύχτα στο νησάκι Σπρέα! Είναι έφευρεσίς μας.

—Θά μπορούσαμε με τό άέριο αυτό να έξολοθρεύσουμε πολυπληθέστερο αστό-τευμα έκ του άσφαλους;

—Οχι κυριολεκτικώς. Μπορούμε όμως πολύ καλά να τό άποκλείσουμε και να τό κάνουμε να χάση τό ήθικό του. Άπο-τέλεσμα όχι ευκαταφρόνητο.

—Τότε, είναι θαυματουργό!

—Έτσι, συνομιλούντες σιγά όταν ήσαν βέβαιον ότι δέν τούς άκούσε κάποιος, ά-διάκριτο αυτί, φθάσανε σε μιά πλατεία.

—Φθάσαμε στο «Ρίγκ» λέει ο Ζολιθέ.

—Υποθέτω ότι τό μέγαρο του Υπουρ-γείου των Στρατιωτικών είναι έδώ.

—Άσφαλός θά τό άναγνωρίσουμε ά-πό τόν σκοπό που θά φυλάη στην πόρτα, έφ' όπλου λόγης.

—Έχεις δικήν. Δές εκεί... Αυτό στρα-τιώδες πηγαίνειρχνόντουσαν έφ' όπλου λόγης μπροστά σε μιά μεγάλη πόρτα. Ο Άλτεύς και ο Ζολιθέ σταμάτησαν σε μιά γωνία και άφισαν τά βαλιτσάκια.

—Βάλε τή μάσκα σου, διέταξε ο Άλ-τεύς.

Ο Ζολιθέ έφόρεσε τή μάσκα του, μι-μούμενος τόν Άλτεά. Ο τελευταίος αυ-τός, άνοιξε τό ένα από τά βαλιτσάκια και φάνηκε ένας κύλινδρος με μιά έρω-σούλα. Έστριψε μιά μικρή λαβή και ά-μέσως ένα πυκνό άέριο άρχισε να έκ-πλώνεται τραγύρω και να προχωρή προς όλες τις διευθύνσεις. Ο Άλτεύς άνοιξε και τό δεύτερο βαλιτσάκι.

—Μου δίνει τήν έντύπωσι χιονοθύελλης, λέει ο Ζολιθέ.

Οί δυο σκοποί άρχισαν να δείχνουν ση-μεία έξαντλήσεως. Ο Ζολιθέ και ο Άλ-τεύς, άρχισαν να προχωρούν σαν φαντά-σματα προς τό μέγαρο παρακολουδόντες και τήν παραμικρή χειρονομία των σκο-πών. Η ένέργεια του άέριου στους δυο άτυχους φαντάρους, δέν άργησε να έκ-δηλωθί. Σταμάτησαν ξαφνικά κι' οι δυο σαν άπολιθωμένοι στις θέσεις των, ο ένας φώναζε τό όνομα του άλλου με φω-νή τρομαγμένη, τά όπλα έπεσαν με πά-ταγο από τά χέρια των στο πλακόστρω-το και έπεσαν σφασάζοντες. Ο Άλτεύς κατάλαθε ότι ήταν καιρός να ένεργήση. Με μιά χειρονομία διέταξε τόν Ζολιθέ να τόν μιμηθί και ώρμησε, φορώντας τήν μά-σκα του φυσικά, ένάντιον των δυο σκο-πών. Πριν περάσουν λίγες στιγμές, οι δυο σκοποί ήσαν στην διάθεσιν των, άνίσχυ-ροι να άντιπάρουν τήν παραμικρή άμυνα.

—Ζήτησε τό κλειδί, διέταξε ο Άλτεύς στην γαλλική, τόν νεαρό άντρωφό του.

Ο Ζολιθέ, τό ζήτησε από τόν σκοπό, ο όποιος είχε κυριολεκτικώς πανικόβλη-θί και ο όποιος άπάντησε με σβυσμένη φωνή και με τά μάτια γουρλωμένα από τήν φρίκη:

—Είνε... είνε... στην τάση μου...

Ο Άλτεύς ώρμησε ν' άνοίξη τήν θα-κά και βρήκε τό κλειδί:

—Αυτό είναι;

—Ναί... ναί... αυτό...

—Πολύ καλά. Στη σκοπία, διέταξε τόν άντρωφό του.

—Άρπαξαν ο καθένας από έναν και σε λίγο, οι δυο σκοποί, με άφρους στο στό-μα και άνίκανοι να κάνουν τήν παραμι-κρή κίνησι, βρισκόντουσαν ξαπλωμένοι στις σκοπές των.

Ο Άλτεύς ώρμησε ν' άνοίξη τήν βα-ρειά πόρτα, τήν όποία και άνοιξε χωρίς δυσκολία. Ένας μακρύς διάδρομος πα-ρουσιάστηκε, που φωτιζόταν άμυδρά από μιά μικρή λάμπα άεριόφωτος.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

TEPAC

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Το πρόσωπό σας είναι η ύπαρξίς σας. Δίγας αυτό χάσατε την ζωήν. Περιποιηθήτε το, μά' επιστημονικά... μεθοδικά.

Εμπιστευθήτε το σ' εμάς.

Στην εποχήν μας δεν επιτρέπεται να έχετε άσχημον δέρμα. Μπιμπικία, σπυράκια, πανάδες εκζεματάκια και πόσα άλλα, όλα αυτά θα σας τα εξαφανίσωμεν άμέσως.

Εξαφανίζουμε άμέσως τις άσχημες ελκές που σας άσχημίζουν το πρόσωπο.

Αφαιρούμεν όλα τας περιττάς τρίχας του προσώπου, ανώδυνα, επιστημονικά.

Σας παρέχουμεν κάθε είδους συμβουλήν ΔΩΡΕΑΝ.

Αι τών έπαρχιών κυρίαί δύνανται να μάς ζητήσωσι συμβουλάς έγγραφως και θα άπαντήσωμεν άμέσως δωρεάν σ' ό,τι μάς ζητήσουν.

Εμπιστευθήτε μας τώρα, όσο είναι καιρός, γιατί ίσως αύριο το δέρμα σας να είναι χειρότερο.

STUDIO DE BEAUTE
MAIRY KERTEZ

Διπλωματούχου Παρισίων και Βουδαπέστης, Σταδίου 37, Στοά Δημοσίων Υπαλλήλων. Τηλ. 23-208. (Έντος του κομμωτηρίου Χαμαράκη).

Ίατρος	Ίατρος
Α. Μ. Σφακιανάκης.	Χρήστος Δρακάκης
Σωκράτους 30 Αθήναι Προσήματα Έσωτερικά Προσήματα παιδών.	Χαδρίου 2, Αθήναι Δερματικά, Αφροδίσια Γυναικολογικά.

Τα φορέματά σας δεν θα διακρίνονται ως βαμμένα μόλιον αν τα βάψετε μέ:

ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

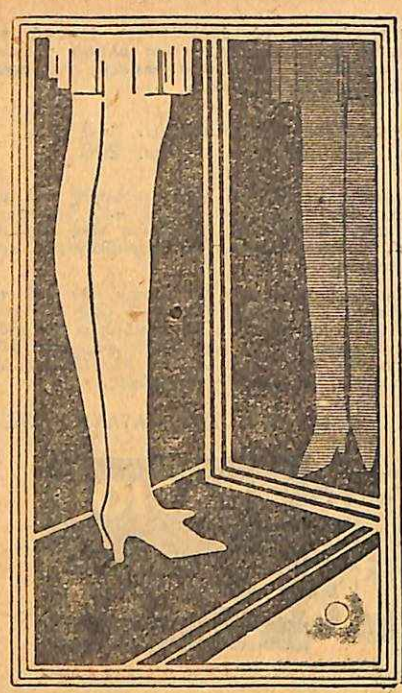
ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΕΜΙΕΣ DE BEAUTE
Mme KETTY, εις την τελευταίαν Διεθνή Έκθεσιν των Παρισίων (της Έφηρμομένης Υγιεινής) έδραβεύθησαν και πάλιν, διά Χρυσού Μεταλλίου και έκριθησαν συγχρόνως, μεταξύ τούτων άλλων, ως Ασυαγώνιστα (hors concours) χάρις εις την άγνότητά των. Αθήναι. Έρμου 35 Τηλέφ. 22-088.

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

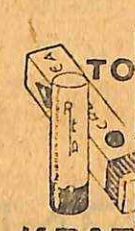
ΕΙΛΒΕΟ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία συνηθισμένη κάλτσα, αλλά μία λεπτή κάλτσα ΕΙΛΒΕΟ από φυσική μέταξα που κάμνει το πόδι αδύνατο. Ζητήσατέ την εις όλα τα καλά καταστήματα.

Όπως επίσης καλτσάκια παιδικά αφθάστου στερεότητας.

ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ-ΒΑΣ Α. Ε.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Ρέα

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Διαλέξατε τα πρακτικώτερα Δώρα από

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

Ήτοι:

Κουβέρτες καμηλό άξίας από δρχ. 600 — 1000 κατ' έκλογήν δρχ. 500.

Τραπεζομάνδηλα τσαγιού δρχ. 125.

Σερβίτσια φαγητού διά 6 άτομα δρχ. 175.

Σερβίτσια φαγητού διά 12 άτομα δρχ. 350.

Μανδήλια μεταξωτά λαιμού δρχ. 125 — 150.

Εσάρπες μεταξωτές δρχ. 75 — 100.

Κασκορές μάλλινα Ευρώπης δρχ. 125.

Κυλόττες βαμβακερές ξέτρα δρχ. 69.

Κυλόττες μεταξωτές από δρχ. 75.

Γάντια βαμβακερά δρχ. 40.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Κάλτσες βαμβακερές από δρχ. 20 — 25 — 30 — 40 — 50 — 60.

Μεταξωτές από δρχ. 58 — 60 — 75 — 85 — 100 — 120 — 145 κλπ.

Ίδιαίτερος σας συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν κάλτσαν ΑΙΛΜΑ τών 195 δρχ. με 150, της οποίας είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Παρελήφθησαν μοντέρνα μεταξωτά εις πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία εις λευκά διά τουαλέττας.

Φορέματα μεταξωτά κρέπ ντε σιν πήχ. 5 δρχ. 240.

Φορέματα μεταξωτά Ζωρζέτ πήχ. 5 δρχ. 325.

Φορέματα μεταξωτά Μαροκέν πήχ. 5 δρχ. 500.

Φορέματα μάλλινα πήχ. 5 δρχ. 175 — 200 — 250 κλπ.

Παλτά Σπόρ και Τουαλέττας πήχ 5 δρχ. 200 — 400 μονά.

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα πήχ. 4 δρχ. 280 — 360 — 400.

Παλτά Τουαλέττας διπλόφαρδα πήχ. 4 δρχ. 48 — 600.

ΡΕΤΑΛΙΑ

Μεταξωτά — Μάλλινα — Βαμβακερά θα πωληθούν εις τας πλέον χαμηλάς τιμάς.

Όλοι διά τα δώρα σας εις το Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ ΕΡΜΟΥ 18 Α

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνιμα Σας τα περσινά Σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανικάς Βαφάς ARTI και θα γίνουν καινούργια και μοντέρνα και ούδέποτε θα διακρίνονται ως βαμμένα. Δέν είναι ρεκλάμα, είναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πεισθώτε. Αι Βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν, ούτε και επιφέρουν στο φόρεμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζετε βαφάς ARTI, να προσέχετε το πακετίδιον που σας δίδουν ν' άνγκράφη την λέξιν ARTI. Ούδέποτε να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αύται είναι Μάρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκα ARTI και πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά. Άντιπροσωπεία: Αθήναι, έδδς Λέκκα 21 α, Θεσσαλονίκη έδδς Έρμου 16.

Ι. Α. ΑΝΝΙΝΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ.
Δέχεται έν τώ Ίατρείω του Κάνιγγος 17 (Πλατεία) καθ' έκάστην 5-8 μ.μ. Ειδι-κόν μικροβιολογικών Έργαστήριον, Άνα-λύσεις αίματος.

Ίατρος τής υαλιδότητος

Γ. ΓΙΟΥΛΑ. — Μόνον με ειδική θεραπεία σ' έν-ποστο Καλλονής θα μπορούσε να σας αποδώσει τέλεια αποτελέσματα. Πάντως μην εξακολουθή-τε τη χρήσι των φαρμάκων που δίνουν οι διάφο-ροι εμπειρικοί γιατροί κι' οι καλοδεληταί, γιατί εν είναι άπίθανο να σας βλάψουν.

Κ. Σ. — Να ξεριζώνετε τις τρίχες αυτές με ειδικό τοιμπίδάκι που θα προμηθευθήτε από το φαρμακείο σας.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Το μασάζ γίνεται τό-σο και το βράδυ. Η διάρκειά του δεν ξεπερνάει πέντε λεπτά, και γίνεται με έντρίδες πάντο-τε προς τα άνω.

Μετά το μασάζ ένδεικνυται ή έπάλειψις του προσώπου με κρέμα. Την κρέμα αυτήν την αφήνετε ή ένα τέταρτο και ακολουθώσ πλένεσθε με ψυ-κρό νερό. Το καλλυντικό για το οποίο μου γρά-ψετε είναι και καλό και αποτελεσματικό. Για τα πρόβλημά άκολουθήστε την συνταγή που σας έδωσα.

ΜΑΛΒΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Γου προσώπου και οίουδήποτε μέ-ρους του σώματος χρησιμοποιήσα-τε το παγκοσμίον φήμης απο-τριχωτικόν RAPIDENTH, το όποι-ον εξαλείφει διά παντός με την οί-ζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρό-νως δέ λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την άπαλότητα θελού-δου.

Άποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος)
Αθήναι.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τη-λέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙ-ΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Ρέα

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΥΡΤΩ»

Σας προσφέρει μία εξαιρετική ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ με μηχανήματα τελειοτά-του τύπου και με τα τελειότερα φάρμακα. ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 100. Καθ' όλην δέ την διάρκειαν της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. — ΜΙΖΑΜΠΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Κομμωτήριον «Μυρτώ»

Βερανζέρου 25 Τηλέφωνον 20-418

Η ΑΔΕΛΦΗ ΣΑΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΑ! ΣΥΣΤΗΣΤΕ ΜΕ

ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ...ΕΙΝΕ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ!

Οι άνδρες αντιπαθούν να θλέπουν την γυναίκα να πουδράρεται συνεχώς. Άλλά πολλές σκέπτονται ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να έμποδίσουν τη μύτη τους να γίνεται λιπαρά και γυαλιστερή. Έν τούτοις παρητήρησα ότι όταν ή καλή πούδρα είναι άναμειγμένη με mousse de creme, όπως συμβαίνει με την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ, με mousse de creme κρατά όλην την ήμέραν, παρά τον άνεμον, την βροχήν ή την παραμονήν εις υπερθερ-μαινομένην αίθουσαν χορού. Η πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ με την mousse de creme είναι άόρατος και συγχρόνως ένα θαυμάσιον τονωτικόν της έπιδερμίδος, που ζωογο-νει τους ιστούς χωρίς να σφαλά τους πό-ρους. Τώρα έχω διαρκώς ένα χρώμα ά-παλό, λεπτό και διαυγές που θαυμάζεται από τους άνδρας και φθονείται από τα κορίτσια. Ο άνδρας που τελευταίως με έζηήτησεν εις γάμον, λέγει ότι ή έπιδε-ρμίς μου και το θαυμάσιον χρώμα της τον έθελξαν με μιάς.

Γεν. Άντιπρόσωπος:
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42. Αθήναι.

Τελειοποίη-σις εις την Περμανάντ διά νεωτά-της μεθόδου και διδασκα-λία των δια-λύσεων δ-λων των ευ-ρωπαϊκων φασιμάκων.

Τιμαί ευ-καρίας δ-λων των τα-χνικών μέ-σων της μι-ζαμπλίας.

Μπιγκουλι έλαστικά τά 12 δρχ. 40.

Μπιγκουτι έξ άλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους τά 12 δρχ. 120.

Πένες νικελέ έξ άλουμινίου οι 12 δρχ. 60.

Πένες νικελέ γερμανικές οι 12 δρχ. 84.

Πένες έξ άλουμινίου μεγαλύτερου μεγέθους δρχ. 120.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11 έναντι Θεάτρου Άλάμπρας.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΙΑΚ. ΙΟΥΔΑΝΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ (Στοά Δαγκλή).

Δένονται θίβλια, επιστημονικά πε-ριοδικά με πάσαν επιμέλειαν και τέχνην

Κατασκευάζονται άπαντα τα χαρ-τικά είδη

Αι βαφαί ARTI δέν φθείρουν τα φορέματα.

Τρεῖς ὡμορφες κομώσεις
 μὲ ONTULATION PERMANENTE
 βγαλμένες ἀπ' τὰ χέρια μας

**Κυρίες μου
 Μὴ σᾶς γελοῦν**

Κανένας δὲν μπορεῖ
 νὰ ἀποδώσῃ τὴν φυ-
 σικότητα στὴν Ὀν-
 τουλασιὸν Περμα-
 νάντ σὰν καὶ μᾶς

γιατὶ τὴν Περμανάντ ἐμεῖς τὴν ἔχομε μὲς
 τὴν ψυχὴ μας.

Χαμαράκης Σταδίου 37

(ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Τ.Τ. 23-20).

ΣΕΡ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Idril

Gravitic

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΑΡΕΣΤΕΙΩΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

